SEBASTIAN DARKE

Prințul bufonilor



PHILIP CAVENEY

SEBASTIAN DARKE

Cartea întâi

Prințul bufonilor

Dedicată găinilor din coteț…
și lui Charlie, fără de care…

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

UN BĂIAT ȘI-O FIARĂ

Ieșind încet din adăpostul pădurii, căruța veche de lemn se opri scârțâind în întinderea vastă a câmpiei.

Dacă s-ar fi aflat prin apropiere cineva care să privească scena, ar fi observat negreșit cuvintele vopsite în culori țipătoare pe laturile coviltirului: *Sebastian Darke, Prințul bufonilor*. Iar cei cu privire ageră ar fi remarcat cu siguranță faptul că numele „Sebastian" arăta întru câtva diferit de restul propoziției. Scris de un amator cu mână nesigură, acoperea numele care fusese înainte pe coviltir.

Soarele luneca spre asfințit și Sebastian își duse mâna streașină la ochi, privind jocul valurilor de căldură din depărtare. Arid, plat, de un cărămiziu inexpresiv și prăjit de soare, pământul ce i se întindea în față era ici și colo împestrițat cu petice de iarbă răscoaptă, ce răzbise tenace

prin uscăciunea solului. Băiatul nu știa cât mai avea până în orașul Keladon, dar un negustor pe care îl întâlnise cu o zi în urmă îi spusese să se aștepte la o călătorie de cel puțin trei zile și trei nopți.

— E cale destul de lungă, i-a zis negustorul, iar plaiurile alea sunt bântuite de tâlhari, așa că ai face bine să dormi iepurește, omule-elf.

Sebastian era obișnuit să fie strigat cu acest apelativ, deși nu-i făcea prea mare plăcere să-l audă, căci era „metis" la origine — fiul unui om și al unei mame-elf. Moștenise de la tatăl său statura înaltă și trăsăturile chipeșe, iar din partea mamei, doi ochi negri ca tăciunele și urechile lungi, ascuțite în sus. Subțirimea trupului îi era accentuată de costumul în dungi alb-negre, completat cu tichia cu trei coarne de care atârnau zurgălăi. Costumul aparținuse tatălui său și, cu toate că stătea cam lălâu pe Sebastian, băiatul refuzase cu încăpățânare propunerea mamei de a i-l modifica, spunând că se va mai îngrășa în timp și veșmântul i se va potrivi perfect — știind în sinea lui că va trece foarte multă vreme până se va acomoda întru totul cu rolul de măscărici.

Sebastian țâțâi din colțul gurii și plesni curelele hamurilor peste șoldurile mițoase ale bizonaurului. Max, bizonaurul înhămat la car, fornăi, își scutură capul cu coarne masive și porni la drum, cu pasul lui domol



obişnuit. Max aparţinuse familiei Darke de când se ştia Sebastian — şi, de fapt, una dintre primele amintiri ale băiatului era aceea când tatăl său îl plimbase prin păşune în spinarea puternicului animal. Bizonaurul era de-acum în vârstă şi avea o mulţime de fire cărunte în blana brună şi deasă ce-i acoperea corpul. Cu fiecare zi ce trecea, Max părea să devină tot mai arţăgos şi nu pierdea niciun prilej să-şi manifeste nemulţumirea.

— Nu-mi place deloc cum arată, bombăni el, înaintând pe câmp. O să avem nevoie de multă apă.

— Avem deja apă suficientă, cât să ne ajungă pentru cel puţin două zile, răspunse Sebastian. Şi, în plus, negustorul ne-a zis că sunt pe aici o mulţime de pâraie.

Max pufni dispreţuitor:

— Nu pot să-nţeleg cum de-ai putut avea încredere în vorbele unui vânzător de gaz lampant din Berundia. Un om ca ăla şi-ar vinde şi bunica pentru câţiva cronţi!

— Ei, hai că eşti prea suspicios, îl dojeni Sebastian. După tine, toţi oamenii pe care îi întâlnim sunt hoţi şi mârşavi.

— Da, pentru că aşa sunt, majoritatea. Şi să ştii c-am observat că berundianul ăla a reuşit să-ţi vândă un bidonaş cu gaz.

— Şi ce-i cu asta? Chiar aveam nevoie!

— Dar nu la trei cronţi bidonul! Asta-i hoţie pe faţă! În târgul din Jerabim, ai fi luat o găleată cu numai…

— Acum nu mai suntem în Jerabim, îi aminti Sebastian.

Înaintând tăcuți și melancolici, Sebastian se gândi cu dor la orașul său natal și la căminul în care trăise vreme de șaptesprezece ani. Închizându-și ochii pentru o clipă, parcă și văzu piața mare și aglomerată din centrul orașului, unde comercianții prosperi, îmbrăcați în mantii brodate elegant, își lăudau gălăgioși mărfurile tuturor târgoveților ce se perindau prin fața tarabelor. Simțurile băiatului au fost brusc asaltate de o serie întreagă de gusturi, mirosuri și imagini familiare. Văzu parcă aievea ornamentațiile bogate ale țesăturilor și carpetelor atârnate în ramele de lemn din jurul tejghelelor. Aproape că mirosi duhoarea pătrunzătoare a țarcurilor de vite, unde clienții făceau troc cu bovide și cabaline, și gustă din șerbetul delicios, fierbinte și ințepător pe care mușteriii îl serveau în cafenele, savurând aroma îmbietoare a cafelei preparată de elfi, mireasmă ce se răspândea din toate tavernele care înconjurau piața...

Apoi, își aminti de ziua în care se hotărâse în sfârșit să plece de acasă și în minte îi apăru icoana vie a mamei sale: ochii înroșiți de plâns și efortul disperat de a-i surâde. Suindu-se pe capra căruței, el îi făgăduise că se va întoarce de îndată ce-și va găsi norocul și o va scăpa de toate

neajunsurile... însă niciunul dintre ei nu credea într-un asemenea vis.

— Sebastian, să ai grijă de tine, îi strigase ea. Și nu uita: dacă lucrurile nu merg așa cum îți dorești, te aștept cu brațele deschise!

Asta se întâmplase în urmă cu trei luni, iar băiatului nu-i plăcea gândul că mama sa rămăsese singură, în gospodăria lor sărăcăcioasă, când vântul rece al nopții șuiera la ferestre și...

— E plictisitor de moarte! îl trezi brusc din reverie văicăreala lui Max. Uită-te și tu: nu se vede absolut nimic în depărtare. Nici măcar un copac sau un delușor. Măcar dacă m-ai binedispune tu, stând nițel la taclale cu mine.

— N-am chef acuma, zise Sebastian. În plus, majoritatea bizonaurilor știu bine unde le este locul și nu pălăvrăgesc cu stăpânii lor.

— Dar tu nu ești stăpânul meu, îi reaminti Max. Această onoare i-a aparținut tatălui tău.

— Care a decedat de mai bine de un an. Eu i-am moștenit casa și te-am moștenit și pe tine. Obișnuiește-te cu gândul și taci din gură!

— Oh, e chiar minunat! exclamă dezgustat Max. Am ajuns o moștenire ca oricare alta. Ei, bine, cum ziceai tu, măcar știu unde mi-e locul.

Sebastian își regretă numaidecât ieșirea:

— Nu asta am vrut să spun. Nu ești o moștenire, ci mai degrabă... un, ăă...

— Servitor? Sclav?

— Voiam să spun... un partener.

Max, mulțumit de răspuns, își ridică ușor capul și pași cu mai multă vioiciune.

— Un partener, repetă el gânditor. Ei bine, chiar așa e, s-o recunoaștem, căci n-ai fi ajuns până aici fără ajutorul meu. Cine ți-a arătat calea prin pădurea Geltane? Aud? Și, de asemenea, tot eu am venit cu ideea să ne adăpostim, noaptea trecută, în dumbrava cu pini.

— Îți sunt foarte recunoscător, îl încredință Sebastian. Vorbesc serios.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să aibă la oiștea căruței un bizonaur fără chef să meargă mai departe.

Au continuat să înainteze în liniștea întreruptă doar de scârțâiturile străvechiului harnașament din piele, de scrâșnetele roților și de clinchetul zurgălăilor lui Sebastian, care ședea pe capra căruței și se întreba, nu pentru prima oară, dacă făcuse cu adevărat cea mai bună alegere.

Tatăl lui Sebastian, Alexander, fusese și el bufon — și chiar unul strălucit. Ca bufon al curții regelui Cletus Magnificul, Alexander avusese parte de un statut privilegiat, care îi îngăduise să-i asigure familiei sale o existență cât de cât îndestulătoare. Cletus era însă foarte bătrân când

Alexander ajunsese la curte. Fiul și moștenitorul lui Cletus, Daniel Sinistrul, nu împărtășea nici pe departe dragostea tatălui său pentru umor și vorbele de duh. Era limpede că norocul lui Alexander nu avea să țină o veșnicie.

Dintotdeauna nutrise speranța ca Sebastian să-i calce pe urme. Băiatul făcuse încă din primii ani de viață tot posibilul să învețe îndeletnicirea tatălui său, dar îi lipsea ceva. Reușise să memoreze destul de bine glumele, poantele și poveștile, însă nu izbutea să le repete îndeajuns de convingător. Fie pierdea ritmul, fie încurca detaliile anecdotei. Acolo unde Alexander ar fi smuls publicului hohote de râs, Sebastian de-abia dacă obținea un chicot aproape imperceptibil; iar dacă o poveste spusă de Alexander captiva ca prin vrajă atenția ascultătorilor, ai lui Sebastian se plictiseau după numai câteva propoziții. Lui Sebastian îi era clar că nu avea „har" — cum îl numea tatăl său. Totuși, Alexander refuzase să se împace cu ideea asta, susținând că practica îl va ajuta, în timp, pe fiul lui să-și îmbunătățească tehnica.

Odată cu moartea regelui Cletus, Alexander a rămas fără patron și, cum n-a avut succes în încercările de a intra în grațiile celorlalți nobili înstăriți de la curte, s-a văzut nevoit să-și ofere serviciile tavernelor și teatrelor locale, pentru numai câțiva cronți pe noapte. Scăderea drastică a veniturilor a provocat multă suferință familiei.

Alexander a făcut tot posibilul să găsească de lucru, dar în zadar. Apoi, într-o seară, la o cârciumă, un străin i-a povestit despre mărețul rege al cetății Keladon, aflată în ținuturile îndepărtate din apus.

— Regele Septimus este un nobil de mare rafinament și generozitate, îi zisese străinul. Mulți spun că palatul său este cel mai bogat din lume. El mănâncă numai din farfurii de aur și bea din cupe de argint, incrustate cu nestemate.

— Are bufon la curte? l-a întrebat Alexander.

— Știi? Nu cred să aibă! i-a răspuns străinul.

Alexander s-a agățat de această veste ca un naufragiat ce strânge în brațe o bucată de lemn plutitoare, stăpânit de atunci încolo numai de gândul de a porni în îndelungata și dificila călătorie până la Keladon, unde intenționa să-și ofere serviciile regelui Septimus. În răstimpul pregătirilor pentru călătorie, a creat un program artistic complet nou, pe care l-a repetat sârguincios noapte de noapte, și a încercat să-și șlefuiască fiecare cuvânt rostit, fiecare nuanță a vocii și fiecare expresie de pe chipu-i istovit.

În ultimele luni nu dăduse nicio atenție prețului pe care îl plătea în dauna sănătății. Slăbise și se vlăguise până într-atât încât, într-o dimineață, Sebastian și mama sa l-au găsit căzut grămadă, fără cunoștință, pe dalele pardoselii, livid și tremurând. După ce l-au dus în pat, Sebastian a

dat fuga numaidecât cu Max în oraș să cheme un medic, dar a fost prea târziu. Alexander a fost cuprins de o febră cumplită și, în mai puțin de o săptămână, a murit.

Din acel moment, pentru Sebastian și mama lui, situația a devenit cu adevărat disperată. Casa și pământul le aparțineau, însă, cum nu aveau nicio sursă de venit, singura soluție era să cerșească pe străzi. Sau...

Când Sebastian a venit cu alt plan, mama lui nici n-a vrut să audă.

Era încă un copil, protestase ea, și numai printr-o minune ar fi reușit să răzbată de unul singur în călătoria lungă și primejdioasă până în Keladon. Sebastian i-a spus că-l va avea pe Max alături și i-a cerut să-i dea o altă idee, mai bună — la care mama lui nu mai avusese răspuns.

Așa au decis ca Sebastian să ia costumul și căruța tatălui său, să împrumute glumele și povestirile acestuia și să plece în locul lui la Keladon, unde să încerce să-și găsească o slujbă la curtea regelui Septimus.

— Și ce-ar putea ieși rău? își întrebase el mama. Dacă vor socoti că nu sunt destul de bun pentru ei, mă vor trimite să-mi văd de drum și atunci mă voi întoarce acasă.

Aprobându-l tăcută, femeia se străduise să-i dăruiască încă un surâs, deși în adâncul sufletului ei începuse să se întrebe dacă nu cumva acesta era începutul sfârșitului și dacă își va mai revedea vreodată fiul mult iubit.

CAPITOLUL 2

DUET SATIRIC

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, e groaznic! Spune-mi odată o glumă!

— Poftim? reveni brusc Sebastian în prezent.

Privind în jur la întinderea parcă nesfârșită a câmpiei arse de soare și prăfuite, băiatul se chinui să-și înăbușe un iminent sentiment de panică.

— M-ai auzit foarte bine. Hai să ascultăm ceva din magnificul tău repertoriu.

— Ăăă... nu acum, dacă nu te superi, mai târziu. Mă gândesc la ceva.

Max nu se arătă deloc mulțumit de răspuns:

— Așa o să-i spui și regelui Septimus, când îți va cere să-l binedispui? *Nu acum, Maiestate, căci mă gândesc la ceva!* Crede-mă, cu un asemenea răspuns vei face o impresie

nemaipomenită! Și mai mult ca sigur va porunci să ți se taie capul!

— Trebuie să mă înțelegi, îi explică Sebastian. Nu pot să fiu amuzant la o simplă bătaie din palme. Am... am nevoie de un decor, de un public și...

— Las' că sunt *eu* publicul tău, îl întrerupse Max, și o să trec cu vederea lipsa decorului. La drept vorbind, nu vei avea multe șanse de a exersa, iar următoarea dată când vei avea ocazia să-ți interpretezi repertoriul, va fi în fața regelui și a curtenilor săi.

Sebastian înghiți în sec. Nu era deloc o perspectivă încurajatoare.

— În regulă, spuse el. O să încerc... însă te rog să nu mă întrerupi până când nu termin. Și caută să râzi la timpul potrivit.

Max își dădu ochii peste cap, dar se abținu să mai comenteze.

— Așadar..., începu Sebastian, gândindu-se pentru o clipă și lansându-și apoi introducerea, cu toată convingerea de care era în stare: Doamnelor și domnilor, bine v-am găsit! N-aș spune că mi-a luat multă vreme să traversez câmpia, dar mi-amintesc că încă purtam scutece când am pornit la drum!

Se opri și așteptă un hohot de râs, dar, cum nu se auzi nimic, continuă:

— Așadar... așadar acesta e minunatul oraș Keladon! Am auzit atât de multe despre el! Am auzit că, pe aici, negustorii sunt atât de înstăriți, că nu-și mai încuie nici măcar lăzile de gunoi! De... desigur, în Jerabim, orașul de unde vin eu, traiul nu este nici pe departe la fel de luxos. Nu spun că-i mizer, dar se zvonește că de săptămâna viitoare vor încerca să-l dărâme, ca să poată construi în sfârșit o mahala a săracilor!

Nicio reacție din partea lui Max. Absolut nimic.

— Eu... am dus o copilărie plină de lipsuri. Familia noastră era atât de nevoiașă, încât nu ne permiteam iarna nici măcar un foc din vreascuri, iar la masă ne uitam cu toții în gura tatălui, când mesteca rădăcini de piper! Ei, da, mâncarea... într-adevăr... ne-a lipsit întotdeauna. Mama mă trimitea din când în când la abator, să cumpăr câte un cap de porc și, de fiecare dată, îi ceream vânzătorului să ni-l dea cu ochi cu tot, ca să ne ajungă toată săptămâna!

Sebastian privi plin de speranță spre Max, care mergea înainte, greoi dar hotărât, fără să dea vreun semn c-ar fi auzit ceva din cele spuse.

— Nu mi-ar strica puțină încurajare, bombăni băiatul.

— Îmi pare rău, dar glumele astea sunt răsuflate...

— Asta nu te-ar fi împiedicat să râzi, dacă le-ar fi spus tata.

Urmă o scurtă tăcere.

— Tatăl tău avea talentul de a face amuzant chiar și cel mai sec subiect. Pe când tu, se pare, va trebui să lucrezi serios până să ajungi la rezultatele lui... Continuă, te rog.

Sebastian scrâșni din dinți și hotărî să-i spună una dintre glumele născocite de el.

— O știi pe aia cu doi negustori care mergeau la piață și unul din ei întreabă...

— Nu e logic, îl opri Max.

— Ce nu-i logic? se răsti Sebastian, privindu-l urât.

— Negustorii nu merg niciodată pe jos.

— Ah... bine, atunci călăreau spre piață. Și unul din ei întreabă...

— Nu cred să fi auzit gluma *asta.*

— E și normal, pentru că este creația mea.

— Înțeleg. Și crezi că-i o idee bună să folosești materialul propriu? Glumele tatălui tău au trecut deja testul timpului și s-au dovedit a fi pe gustul oamenilor.

— Lasă-mă odată să termin!

— Scuză-mă. Zi mai departe, sunt ochi și urechi.

— Așadar... unul dintre ei întreabă: „Câte zile crezi tu c-au trecut de când tot mergem?" Celălalt îi răspunde: „Trei — dar pentru tine numai două!"

Urmă o nouă tăcere îndelungată și stânjenitoare, în timpul căreia scârțâiturile harnașamentului păreau nefiresc de zgomotoase.

— Să știi că nu te oprește nimeni să-ți cauți și altceva de muncă, îi zise într-un final Max. În Keladon cred să fie la mare căutare constructorii.

— N-a fost chiar atât de rea! protestă Sebastian.

— Firește. N-a fost deloc *rea*, numai că n-am descoperit în ea nici măcar un gram de umor. În definitiv, cât au călătorit, trei zile sau două?

— Păi... tocmai asta-i poanta, răspunse Sebastian. Nu știi că negustorii nu scapă niciodată prilejul să se târguiască și să scadă din preț? E ca și cum ar fi spus: chestia asta costă trei cronți, dar pentru tine...

— Tatăl tău avea o vorbă...

— Da, știu: să nu explici niciodată o poantă! Asta pentru că el nu dădea niciodată subtilitate glumelor sale.

— Nu pot să nu remarc faptul că ești exagerat de irascibil, răspunse Max scorțos. Nu e vina mea că nu poți scrie un material ca lumea. Dar, într-adevăr, nu e corect să te judec după numai un singur exemplu. Continuă, te rog — măcar așa ne trece timpul mai repede.

— Las-o baltă, zise cu amărăciune Sebastian, privind cum norii se înnegreau la orizont și treceau de la roșu la nuanțe tot mai închise de stacojiu-vânăt.

În acele ținuturi, pe unde noaptea se lăsa devreme și haitele de luperi cutreierau câmpiile în lung și-n lat, era de la sine înțeles necesitatea menținerii unui foc de tabără

pe timpul nopții. Mai mult decât atât, ajunseseră în apropierea a ceea ce ar fi putut să fie singurul pâlc de arbuști din acea vastă întindere aridă. Tufișurile erau cam pipernicite și veștede, dar le ofereau totuși un oarecare adăpost.

— O să facem popas acolo peste noapte, îi spuse lui Max.

— O idee foarte bună. Copitele astea mă omoară cu zile!

Max manevră cu deosebită iscusință căruța în spatele arbuștilor, unde Sebastian sări de pe capră și desfăcu harnașamentul. Bizonaurul se dădu puțin în spectacol, dezmorțindu-și ostentativ picioarele și mișcându-și îndelung umerii.

— Oh, ce ușurare! zise el. Să știi că nu-i deloc ușor să tragi ditamai carul o zi întreagă, adăugă, privindu-l cu optimism pe Sebastian. Și, acum, ce delicatese ne așteaptă pentru cină?

— Pentru tine doar mulci* uscat, răspunse Sebastian încercând să sune pozitiv, iar pentru mine, pâine neagră.

— Nu se poate, e prea mult — mă răsfeți, zise Max cu jale în glas.

---

* Mulci: amestec format din scoarță de copac, paie, talaș etc., folosit ca strat protector la rădăcinile plantelor.

Sebastian îl ignoră. Ocoli căruţa şi luă din spate traista lui Max, în care aruncă vreo două mâini din hrana uscată pe care o cumpărase în Jerabim. Cu toate că mirosea a rânced şi arăta dezgustător, mâncarea binzonaurului părea totuşi mai îmbietoare decât bucata de pâine tare ca piatra, din care Sebastian avea să se înfrupte cât de curând. Băiatul îi duse lui Max traista şi acesta o adulmecă dispreţuitor.

— Complimente bucătarului, spuse el posac.

Sebastian îi arătă spre tufişurile din apropiere:

— Ai putea foarte bine să-ţi suplimentezi meniul cu ceva de-acolo. Bineînţeles, cu condiţia să mai ne laşi măcar un mic paravan care să ne ofere ascunziş.

Max se arătă realmente ofensat de această sugestie.

— O idee excelentă, spuse el. Un acces de dizenterie e tot ce ne mai trebuie în situaţia de faţă!

— N-o să faci niciun fel de dizenterie, zise Sebastian, gândindu-se apoi că Max era destul de căpos, cât să-i dea ascultare numai pentru a-i demonstra că are dreptate.

Sebastian atârnă traista de grumazul lui Max şi se duse din nou în spatele căruţei, să ia câteva vreascuri din cele pe care le adunase în timpul drumului prin dumbravă. Strânsese o stivă mărişoară — suficientă, spera el, pentru cele două nopţi pe care le mai aveau de dormit în pustietate.

— Vezi să nu le consumi pe toate, că ne mai trebuie și mâine, îl sfătui Max, cu glasul înăbușit de traista ce-i acoperea fălcile.

— Oricum, putem să apelăm oricând la sacul plin cu bălegar uscat, spuse vesel Sebastian, sperând totuși în sinea lui să nu fie nevoiți să ajungă până acolo, căci era foarte greu de aprins și răspândea o putoare îngrozitoare, când se aprindea într-un final.

— Un foc de baligă ne-ar mai lipsi, zise încet Max. Ei poftim! De-abia aștept.

CAPITOLUL 3

CINA E SERVITĂ

O dată cu lăsarea serii, Sebastian aprinse focul și se așeză pe cuvertura făcută sul, prăjind deasupra flăcărilor un codru de pâine neagră — în speranța că va reuși s-o facă mai plăcută la gust. Max ședea într-o rână în apropiere și privea posomorât flăcările, ale căror reflecții îi dansau ca niște drăcușori în ochii mari și căprui. Din când în când își arcuia spatele și slobozea câte o fâsâială amețitoare.

— Iartă-mă, te rog, se scuza el de fiecare dată. E de la mulci.

— Nu, e de la tine, îl corectă Sebastian. Chiar nu poți să te controlezi?

— Ei, lasă că vom vedea cum te descurci tu, după ce termini de înfulecat bucata aia de pâine. Sincer vorbind, chiar crezi că este bună de mâncat?

— Nu, nu cred, dar am de ales între asta și a rămâne nemâncat, așa că, dacă reușesc s-o înghit fără să mă înec, am s-o fac.

Max oftă.

— Uită-te și tu la noi, spuse el. Iată la ce-am ajuns! Încă n-am uitat zilele când tatăl tău mă ospăta cu câte o căldare de grâu din Sargan, înmuiat în miere de albine sălbatice. Iar dacă se întâmpla cumva să mă ostenească, atunci îmi oferea ca supliment două poame pârguite... sau chiar un fruct galben și dulce.

— Astea sunt de domeniul trecutului, spuse Sebastian.

— De tine ce să mai zic? De nenumărate ori priveam pe fereastra casei și te vedeam la masă cu ai tăi, înfruptându-vă din zburătoare de baltă rumenite la grătar și garnisite cu maldăre de cartofi prăjiți și terciuri negre și groase de ciuperci...

— N-ai vrea să vorbim despre altceva? îl opri Sebastian. Simt că începe să-mi chiorăie stomacul de foame.

Nemaiavând răbdare, ridică din foc pâinea aburindă și mușcă o dată, de probă. Parcă ar fi mâncat rumeguș fierbinte. Își forță fălcile să mestece și se chinui îndelung să înghită fiecare dumicat. Era însă mulțumit că-și putea spăla gâtlejul după fiecare înghițitură cu câte o gură de cafea elfă, unul din puținele produse de lux pe care le aduseseră cu ei — și, astfel, izbuti să dea gata bucățoaia de

pâine. Masa sărăcăcioasă de care avusese parte îi potoli durerea surdă a stomacului, dar nu-i astâmpără cu nimic foamea. Băiatul privi deznădăjduit în jur, dar luna era ascunsă de tăvălugul de nori ce se perinda pe cer și de vâlvătăile strălucitoare ale focului ce nu-i permiteau să vadă dincolo de ele. Oricum n-ar fi avut ce să vadă, în afara pustietății ce se întindea la nesfârșit, spre o lume complet necunoscută.

— Ce n-aș da pentru o halcă de friptură în clipa asta, spuse el.

— Ei bine, n-ai de ce să te uiți la mine, îl apostrofă Max. Bizonaurii nu-s deloc buni de mâncat.

— Eu am auzit altceva, zise Sebastian, privindu-l glumeț. Din câte-am înțeles, carnea de bizonaur e unul dintre alimentele care nu lipsesc din meniul briganzilor.

— Serios? spuse Max aruncând nervos o privire peste umăr. Cred că n-ar trebui să mă surprindă una ca asta. Din ce-am auzit, tâlharii ăștia nu depășesc cu mult stadiul de animale și se știe că, în vremurile vitrege, nu se dau în lături de la canibalism.

Acum venise rândul lui Sebastian să tresalte speriat.

— Ăă... probabil n-o să dăm de ei în ținuturile astea nordice. Totuși, pentru orice eventualitate, e bine că avem asta la noi, spuse el, mângâind teaca sabiei mari și încovoiate, așezate alături.

Sabia aparținuse tatălui său. Alexander fusese un spadasin iscusit și își petrecuse multe după-amiezi încercând să-i transmită fiului său toată măiestria sa. Sebastian își amintea bine ceasurile îndelungate în care se antrena împreună cu tatăl său, când exersa până ce transpira din toți porii. Alexander era un instructor sever și nici nu voia s-audă ca Sebastian să nu repete încă o dată, și încă o dată, fiecare mișcare, până când făcea bășici în palme.

Max privi îndoielnic spre sabie.

— Și ce crezi că vei rezolva cu asta, în fața unui bandit care se va năpusti urlând spre tine?

— Ah, păi... o voi învârti deasupra capului și... Știu foarte bine să mânuiesc o sabie! ripostă el. Tata m-a instruit cu toată priceperea lui.

— De asta nu mă îndoiesc. Dar una e să fii iscusit în mânuirea sabiei și cu totul altceva să-i zbori cuiva țeasta de pe umeri fără nici cea mai mică reținere.

Sebastian aruncă în foc o creangă uscată, iscând un torent de scântei spre cerul negru al nopții.

— Văd că-ți place să te iei mereu de mine, se plânse el. Când nu-mi critici glumele, spui că orice aș face nu sunt capabil să mă ridic la înălțimea tatălui meu. Te-aș ruga să...

Sebastian se opri brusc la auzul unui sunet îndepărtat, ce se înălță și dispăru în aerul nopții — un urlet prelung, ce răsună înfiorător în beznă.

— Ce-a fost asta? întrebă înspăimântat Max.

— Eh, un amărât de luper, răspunse Sebastian, încercând să pară impasibil. Luperii devin o problemă doar atunci când atacă în haite.

De parcă ar fi vrut să-i dea o replică, în depărtare răsunară deodată mai multe urlete, drept răspuns la primul. Sebastian desluși pe puțin șase sau șapte tonuri diferite.

— Sunt probabil la mulți kilometri distanță, adăugă el, străduindu-se să-și înăbușe disperarea din glas.

Încercă să-i zâmbească încurajator lui Max, dar văzu în ochii bizonaurului o expresie bine cunoscută — o privire încărcată de teamă.

— Am auzit și eu niște povești despre luperi, spuse neliniștit Max. O haită de fiare dintr-astea poate să roadă până la oase un bizonaur adult, în doar câteva minute.

— N-ar trebui să pleci urechea la toate prostiile, se prefăcu Sebastian că-l dojenește. Le-ar lua cel puțin jumătate de noapte să reușească un asemenea lucru.

— Ah, m-am liniștit, zise Max.

— Și, de altfel, îți poți da seama, după urletele lor, că nu sunt flămânzi.

— Chiar așa?

— Da. Un luper flămând scoate un cu totul alt urlet. Ceva în genul…

Sebastian se opri încă o dată, căci tocmai auzise un sunet diferit: un foșnet ce-i îngheță stomacul.

— E cineva în spatele nostru! șopti Max. În tufișuri!

— Știu! îi murmură Sebastian, apucând mânerul sabiei și începând s-o tragă încet din teacă — moment în care desluși printre foșnete un nou zgomot: zăngănitul metalic și înăbușit al unei armuri.

— Oh, vai nouă! se văicări Max. Sunt bandiții! Pe tine or să te omoare, iar pe mine mă vor mânca la cină! De fapt, adăugă el, după o clipă de gândire, ținând cont de cele ce mi-ai povestit, s-ar putea să te includă și pe tine în meniul lor!

— Taci din gură! îi sâsâi Sebastian. Vreau să...

— Cine-i acolo? răcni un glas din mijlocul tufișurilor.

Sebastian renunță la orice urmă de prudență și scoase brusc sabia din teacă, sări în picioare și adoptă o poziție defensivă, pregătit să-l înfrunte pe atacatorul din hățiș.

— Un c-călător, răspunse Sebastian, strângând cu ambele palme mânerul sabiei căptușit cu piele și observând cu îngrijorare tremurul incontrolabil al lamei.

— Doi călători, îl corectă Max.

— Un călător și animalul său de povară, reveni Sebastian.

— Foarte frumos din partea ta! Cu puțin în urmă eram partenerul tău, iar acum, dintr-odată, am ajuns un amărât animal de povară.

— N-ai de gând să taci odată?! se rățoi Sebastian, după care își reîndreptă atenția spre tufișuri și încercă zadarnic să-și amintească sfaturile pe care i le dădea tatăl său în urmă cu câțiva ani.

— N-avem gânduri rele, strigă el. Suntem doar în trecere pe aici.

— Vă rugăm să nu ne mâncați! scânci Max.

Urmă o tăcere apăsătoare, în răstimpul căreia Sebastian auzea în urechi un bubuit tot mai năvalnic. Câteva clipe mai târziu își dădu seama că era de fapt bătaia propriei inimi.

— N-ați vrea să împărtășiți în preajma focului compania unui tovarăș de drum? tună atunci glasul baritonal al străinului.

— Ăă... desigur, nu ne-ar deranja, răspunse Sebastian.

— E un șiretlic, șopti Max. În felul ăsta te face să-ți lași garda jos, numai ca să-ți înfigă un cuțit în spate!

— Taci odată! îl repezi Sebastian, după care inspiră adânc și încercă să se îmbărbăteze. Ieși la vedere! Arată-ți chipul! îi ceru el străinului.

Urmă o nouă tăcere. Sebastian își umezi buzele uscate și așteptă parcă o veșnicie, răstimp în care își dădu brusc seama cât era de neînsemnat și de vulnerabil în tabăra pe care o improvizase în mijlocul uriașei pustietăți. Cum ar putea fi sigur că nu era decât o singură persoană în

tufișuri? Ar fi putut foarte bine să fie o bandă întreagă de tâlhari, dintre care unul îi distrăgea atenția, în timp ce tovarășii lui se furișau în spatele lui. Băiatul își întoarse capul și aruncă o privire peste umăr, după care își îndreptă din nou atenția spre arbuștii ce tocmai se despărțeau.

Cineva ieși în luminiș, dar Sebastian nu zări pe nimeni. Apoi își dădu seama că trebuie să-și coboare considerabil privirea.

Dinspre tufișuri venea spre el un bărbat robust, în cămașă de zale și platoșă turtită. Străinul purta pe cap un coif cu apărătoare pentru nas și obraji, care îi acoperea chipul în întregime. Într-o mână ținea o sabie amenințătoare, cu lamă dreaptă, iar pe umărul stâng avea atârnat ceea ce părea a fi un javralat, unul din patrupezii iuți de picior ce populau acea regiune.

Nou-venitul era fără îndoială un vajnic luptător, o forță ce nu putea fi desconsiderată. Și totuși, spre deosebire de majoritatea luptătorilor, străinul nu depășea în înălțime șoldul lui Sebastian.

CAPITOLUL 4

VOINICUL PIRPIRIU

Străinul se opri la câțiva pași de foc, își băgă sabia în teacă și își ridică brațul, să-și scoată coiful. Mâna îi era surprinzător de mare pentru cineva atât de mărunt, iar în spatele coifului turtit, de războinic încercat, se ascundea un chip ce semăna, în mod bizar, cu al unui bebeluș, cu ochi mari și albaștri, cu urechi ce arătau ca două tortițe și fără nici cea mică urmă de păr pe cap.

— Salutări, pelerinilor, spuse bărbatul pe același ton grav și rezonant, ce nu se potrivea deloc cu fața lui. Eu sunt căpitanul Cornelius Drummel, ucigașul de briganzi, oficial în armata reginei Annisett.

Se opri pentru o clipă și, văzând că informația nu-și găsește ecoul scontat, continuă:

— Din ce scrie pe coviltir, înțeleg că mă aflu în prezența lui Sebastian Darke, Prințul bufonilor.

— Exact, zise Sebastian făcând o plecăciune ca la carte.

— Și a lui Max, adăugă bizonaurul. Asociatul său!

Cornelius îi aruncă bizonaurului o privire ușor tulburată.

— Aveți aici un foc strașnic, vizibil de la mare distanță, remarcă el. Nu-i un lucru tocmai înțelept, în inima pustietății, dar câteodată trebuie să ne asumăm și riscuri.

Luă de pe umăr corpul durduliu al javralatului și-l aruncă la picioarele lui Sebastian.

— Mă întrebam dacă aș putea să-mi pregătesc și eu cina la focul vostru, căci n-am mâncat în ultimele nopți decât carne crudă și chiar duc dorul unei mese calde.

Sebastian se încruntă:

— Păi...

— Firește, îmi va face plăcere dacă o să mănânci și tu cu mine.

Sebastian își bulbucă ochii cât cepele.

— În cazul ăsta... ești bine-venit! răspunse el. Și primesc mai mult decât bucuros generoasa dumitale ofertă.

Își vârî sabia în teacă și îi întinse mâna străinului. Bărbatul i-o strânse, cu atâta putere că Sebastian se chirci de durere, și i-o zgâlțâi viguros în sus și-n jos.



— Stai cu ochii pe el! murmură Max cu voce foarte scăzută. S-ar putea să fie o șmecherie...

Sebastian îi făcu semn din mână să termine.

— Te rog, ăă... căpitane Drummel, simte-te ca acasă.

— Spune-mi Cornelius, căci nu suntem la vreo paradă militară.

— Da, firește. Am în căruță o frigare din fier, pe care o pot aduce numaidecât...

— Nu te întoarce cu spatele la el! șuieră disperat Max, oprindu-se imediat, când observă uitătura aspră a străinului.

— Bizonaurul tău e destul de vorbăreț, constată Cornelius, desfăcându-și cureaua platoșei. Majoritatea de-abia izbutesc să îngaime o propoziție, însă exemplarul ăsta e foarte limbut.

— Ăă... da, Max e de mulți ani în familia noastră. Tatăl meu l-a învățat să vorbească — din nefericire, răspunse Sebastian, săgetându-l pe Max din priviri, după care se grăbi spre căruță și începu să scotocească prin grămezile de vechituri aruncate în spatele coviltirului. Eu nu-i prea dau atenție. Ăsta e cusurul lui: îi place să turuie fără oprire, dar în rest e inofensiv.

Străinul nu se arătă convins de aceste vorbe, care păreau să-l fi revoltat profund pe Max.

— Ah, te rog, continuă să mă bârfești ca și cum n-aș fi de față, spuse Max, privindu-l cu reproș pe Sebastian. Mai târziu să nu-mi zici că nu te-am avertizat.

Max își lăsă capul uriaș pe picioarele din față și se uită în altă parte, dând de înțeles că din clipa aceea se socotea scutit de orice responsabilitate.

— Aha! exclamă Sebastian, căci găsise în sfârșit obiectul căutat — un cadru din tije de fier, ce puteau fi îmbinate, așa încât să formeze un proțap robust, cu ajutorul căruia puteau învârti carnea deasupra focului, frigând-o uniform.

Dădu fiarele jos din căruță, le cără până în apropierea focului și, îngenunchind, începu să le asambleze.

— Cu asta ne vom descurca de minune, spuse el, atât de entuziasmat la gândul că se va înfrupta din carne friptă, că-i tremurau mâinile.

— Excelent, zise Cornelius, răsuflând ușurat, după care își lăsă platoșa deoparte și își dezmorți brațele și umerii. Ah, e mult mai bine acum, căci sunt pe drumuri de când s-a crăpat de ziuă. Ei bine, să trecem la treabă!

Scoase de la brâu un cuțit înfiorător, la vederea căruia Sebastian încremeni îngrozit.

— Ei, ce ți-am spus? sâsâi Max. Ți-am zis că nu trebuie să ai încredere în el!

Cornelius îi aruncă bizonaurului o nouă privire aspră și își îndreptă atenția spre corpul inert al javralatului.

— O să-l pregătesc eu pe micuțul ăsta pentru cină, bine?

Sebastian răsuflă ușurat și îl urmări apoi pe Cornelius jupuind cu pricepere animalul și scoțându-i din câteva mișcări mațele cu ascuțișul fin al lamei. După ce azvârli măruntaiele în tufișuri, își șterse cuțitul pe pantaloni și îi dădu carcasa lui Sebastian.

— Astea sunt singurele animale comestibile din pustietatea asta blestemată, îi spuse el. Și sunt al naibii de greu de prins. Trebuie să aștepți absolut neclintit la gura unei vizuini și, când în sfârșit își ițesc capul afară... *jap!* făcu el, imitând retezarea cu latul palmei.

Max tresări.

— Vai, în ce lume trăim! spuse el. Acum alergi vesel pe câmpii, iar în clipa următoare sfârșești ca prânz pe masa cuiva.

— Ăsta-i un loc al nimănui, mormăi Cornelius. Singura regulă e să ucizi sau să fii ucis — căci sunt o grămadă de fiare care pândesc în noapte și pe care nu le deranjează să ne treacă în meniul lor.

— Da, așa e, interveni Sebastian. Înainte să vii dumneata, tocmai discutam despre luperi.

— Eu nu vorbesc despre luperi, cu toate că pot fi și ei destul de periculoși, ci mă refer la grundersnat, răspunse

Cornelius, aşezându-se turceşte lângă foc şi întinzându-şi mâinile să şi le încălzească.

— Grun... cum?

— Grundersnat — o creatură înfiorătoare, din toate punctele de vedere. O fiară uriaşă, cu aripi de piele, cu şiruri de dinţi tăioşi ca briciul şi gheare ascuţite, ce pot sfâşia tot ce întâlnesc în cale.

Max păru îngrozit:

— Şi... şi ai văzut prin împrejurimi vreo asemenea creatură?

— Nu, dar le-am auzit urletul în noapte — un zbieret infernal ce-ţi îngheaţă sângele în vene. Se spune că dacă un grundersnat pune ochii pe cineva, nu renunţă până când prada nu-i sfârşeşte în stomac.

Max făcu ochii mari:

— Oh, asta-i magnific! Şi când mă gândesc cât de bine era, dacă stăteam noi liniştiţi acasă. Dar nu, fiindcă tânărul nostru domnişor a hotărât să mergem la Keladon, atunci aşa s-a făcut. Nimeni n-a pomenit vreun cuvinţel despre luperi, canibali şi monştri carnivori cu dinţi mai tăioşi ca briciul!

Sebastian înfipse javralatul în vergeaua frigării şi, peste numai câteva momente, începu să-l răsucească deasupra flăcărilor. Aerul se umplu aproape instantaneu cu aroma apetisantă a fripturii.

— Miroase foarte bine, remarcă el vesel.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Max. Și nici nu-mi vine să cred că spun una ca asta, după o viață întreagă de vegetarianism! Dar… dacă se întâmplă cumva ca un grundersnat să adulmece mirosul și să pornească spre noi, în căutarea unei cine frugale?

— Ei, acum mergem și noi la risc, spuse Cornelius, făcându-i cu ochiul lui Sebastian.

Sebastian își reluă locul în fața focului, în apropierea lui Cornelius.

— Vrei o cană de cafea de-a elfilor? întrebă el.

— Pe barba lui Shadlog, normal! Mi s-a lipit limba de cerul gurii de sete. Mi s-a spus că voi da peste multe pâraie în acest ținut, dar în ultimele trei zile n-am întâlnit nici măcar unul.

— Tii, ca să vezi! bombăni Max. Măi, măi, măi — deci fără apă, nu?

Sebastian îi ignoră ieșirea.

— Mă tem că nu mai avem lapte, dar îți pot oferi puțin aur de albine cu care să-ți îndulcești băutura.

— Tinere domn, ești foarte amabil și îți rămân îndatorat.

Cornelius luă cana între palme și sorbi o înghițitură, după care plescăi apreciativ din buze.

— Oh, da, este o întâlnire bine-venită, spuse el. Cu numai câteva ceasuri în urmă, credeam că nu voi găsi pe

nimeni în pustietatea asta, iar acum, iată, degust o cană cu cafea și am parte și de-o conversație plăcută. Fără îndoială c-o să-mi meargă la inimă o seară plină de glume, care mai de care mai amuzante.

Sebastian îl privi pierdut:

— Poftim?

— Ești bufon, nu? Așa că mă aștept la o cascadă de râs.

— Se vede că nu știe nimic despre glumele tale, bombăni Max.

— Ori... sunteți cumva un cuplu satiric? întrebă prevenitor Cornelius.

— Ah, Max nu pierde niciodată prilejul să-și spună părerile, încuviință Sebastian. Dar nu, lucrez singur, adăugă el, încercând să întoarcă firul discuției în altă direcție: Așadar, căpitane, încotro te îndrepți?

— Trebuie să ajung în orașul Keladon.

— Și noi la fel! Vreau să-mi ofer serviciile de bufon regelui Septimus.

Cornelius dădu din cap.

— Iar eu am de gând să mă înrolez în armata lui! Ei, ca să vezi, avem multe în comun. Poate că n-ar fi rău să călătorim împreună. S-ar putea să vă prindă bine spada mea, în cazul unui atac al briganzilor. Și mi-aș putea plăti drumul aprovizionându-vă cămara cu mâncare, căci nu există nimeni mai priceput ca mine la prinderea javralaților.

— O idee excelentă, se entuziasmă Sebastian.

— Pentru tine-i ușor de zis, pufni Max. Fiindcă nu tu vei fi cel care se va opinti să tragă o greutate în plus!

— Max!

Sebastian îi zâmbi apologetic lui Cornelius.

— N-a vrut să spună asta — e doar puțin întors pe dos. De unde spuneai că vii? Parcă ai pomenit mai devreme numele reginei Annisett, nu?

— Într-adevăr, domnule, mândra și frumoasa regină Annisett, din regatul Golmira, orașul giuvaier al Nordului. Ați avut ocazia să-l vizitați?

— Nici măcar n-am auzit de el, răspunse grosolan Max.

Cornelius preferă să-i ignore remarca și se lăsă pe spate, zâmbind.

— Este un loc minunat și foarte prosper. M-am înrolat în armata reginei pe când aveam numai optsprezece primăveri și am avansat în rang până la gradul de căpitan. Aveam sub comandă un regiment de luptători dârji, alături de care am purtat multe bătălii memorabile împotriva regatului vecin, Tannis. Oamenii mei erau oricând gata să-și dea viața pentru mine, așa cum și eu n-aș fi pregetat o clipă să-mi dau viața pentru ei. Nu cred să fi existat în toată Golmira om mai fericit ca mine.

Urmă o tăcere îndelungată, pe parcursul căreia Sebastian ascultă țârâitul insectelor din tufișurile din spatele lor.

— Și care-a fost neajunsul? întrebă Max.

— Cine a zis de neajuns? se răsti Cornelius.

— Păi, nimeni. Dar, din moment ce totul era atât de minunat în Golmira, de ce te îndrepți acum spre Keladon?

Chipul luptătorului se înnegri și își plecă privirea în cana cu cafea.

— Fiindcă s-a întâmplat ceva... ceva pur și simplu prostesc, răspunse el.

Sebastian și Max așteptară răbdători o lămurire care nu mai venea. În cele din urmă, Max trebui să-l îmboldească pe Cornelius:

— Te rugăm, spune-ne și nouă.

— Păi, a venit un... conțopist băgăcios... un idiot flecar și ageamiu... care a făcut să se adopte un decret ca toți militarii din armata reginei să aibă...

— Ce? insistă Sebastian.

— ... să aibă... ei bine, o anumită înălțime.

— Oh, exclamară la unison Max și Sebastian.

Cornelius își pironi ochii în cana cu cafea, de parcă ar fi sperat ca rezolvarea necazurilor sale să se ivească din adâncul licorii întunecate. Sebastian își dădu numaidecât seama că micuțul luptător ducea un aprig conflict interior.

În mod vădit, nu dorea să vorbească despre experiența lui, deși, în același timp, era limpede că tânjea să-și descarce sufletul.

— A fost pur și simplu ridicol! Glorioasele mele fapte de arme vorbesc de la sine, căci am ucis mai mulți dușmani decât au făcut-o toți luptătorii mei la un loc. Nimeni nu lupta mai bine ca mine și nu era mai iscusit în mânuirea sabiei — și totuși am fost dat la o parte! Am apelat până și la regină și am rugat-o să facă o excepție de la regula asta stupidă în cazul meu, dar în zadar, oftă Cornelius. Stăpâna mi-a vorbit personal și mi-a spus că nu mai putea face nimic, din moment ce semnase deja actele promulgării decretului. S-a scuzat, spunându-mi că nu mai poate să revoce ordinul. Așa că am fost nevoit să plec. Și încotro să mă îndrept?

Max deschise gura și dădu să spună „spre Keladon", dar Sebastian îi aruncă o privire care îl făcu să renunțe.

— Într-adevăr, încotro? repetă Sebastian, pe un ton înțelegător.

— Atunci, unul dintre oamenii mei mi-a povestit despre Keladon și mi-a spus că are cea mai puternică armată din lume, inclusiv un detașament special, numit Mantiile Stacojii — o unitate de elită ce formează corpul de gardă al regelui Septimus! Această vestită unitate este alcătuită din luptători voluntari, veniți din toate colțurile

lumii. Este un detașament cu reguli și regulamente proprii — și, din câte am înțeles, nu impune niciun fel de restricții în privința înălțimii. Așa am hotărât să intru și eu în acest grup de armată și am plecat din Golmira în urmă cu patru luni, iar acum, iată-mă șezând la un foc de tabără și pregătindu-mă să iau cina alături de voi doi.

— Ce mică-i lumea, se trezi spunând Sebastian, apoi își luă brusc seama. Oh, îmi pare rău, n-am vrut să fac vreo aluzie...

— Stai liniștit, nici eu n-am socotit-o aluzie, prietene, zise Cornelius, părând să facă un efort ca să-și alunge amintirile neplăcute. Ei, gata, am vorbit destul despre mine. Văd că javralatul mai are până să fie gata, așa că, între timp, ce-ai zice să-mi prezinți o mostră din calitățile tale de comic? După recentele mele experiențe, nu mi-ar strica o porție zdravănă de râs.

Sebastian și Max schimbară o privire îngrijorată.

— O porție strașnică de râs, spuse Max ca pentru sine. Mda, asta chiar ar fi o noutate.

— Hmm. Stai să mă gândesc...

Sebastian chibzui câteva clipe, răsfoind în minte cartea imaginară cu glume pe care le memorase. În cele din urmă, se opri la o anecdotă.

— Un om stătea pe malul unei ape și mânca o plăcintă. La un moment dat, apare un altul, ținând în lesă un

cățeluș pricăjit. Văzând plăcinta, câinele începe să latre și să dea bucuros din coadă, ca să primească și el o bucățică. Atunci, primul întreabă: „Scuzați-mă, vă deranjează dacă-i arunc și cățelușului o bucățică?" Celălalt își dezleagă potaia și răspunde: „Nu, chiar vă rog!" — moment în care tipul azvârle peste umăr o bucată de plăcintă și potaia sare după ea, drept în râu.

Sebastian zâmbi și așteptă reacția lui Cornelius, care îl privea nemișcat.

— Și asta-i una dintre cele mai strălucite, spuse Max.

— Câinele știa să înoate? întrebă Cornelius.

— Ăă... nu știu, se bâlbâi Sebastian, cumva nedumerit de întrebare.

— Nu știi? Păi, ar trebui să știi, pentru că tu ești cel care spune povestea.

— Dar... e o glumă. N-are nicio importanță dacă știa sau nu să înoate.

— Ba, domnul meu, dă-mi voie să te contrazic. Dacă sărmanul cățel știa să înoate, atunci e o poveste amuzantă. Dacă nu, câinele se va îneca și stăpânul său va suferi amarnic. Și-atunci, nici vorbă să fie ceva de râs în povestea asta.

— Ei, uite, nu m-am gândit la acest aspect, recunoscu Sebastian, reflectând pentru o clipă. Bine, atunci, cățelușul știa să înoate.

Cornelius păru ușurat și pe fețișoara lui de copil se lăți un rânjet.

— Ha-ha, da, foarte nostimă!

— Crezi?

— Dar bineînțeles, odată ce-ai lămurit problema cățelușului. Mai știi și altele?

De bine, de rău, mai trecu timpul, cu Sebastian turuindu-i o serie de glume lui Cornelius. Dar era treabă grea, deoarece Cornelius se arăta interesat de tot felul de amănunte și îl oprea exact în mijlocul narațiunii. Cu toate că râdea respectuos la finalul fiecărei anecdote, monologul satiric al băiatului aducea mai degrabă cu urcușul unui munte pe timp de furtună. Sebastian răsuflă ușurat când javralatul se rumeni într-un final și Cornelius spintecă pe jumătate carcasa aburindă. Amândoi se repeziră cu lăcomie asupra fripturii, înfruptându-se din carnea suculentă. După câteva clipe, Sebastian își dădu seama că Max se holba la el pofticios.

— Ce-i? întrebă el.

— Dă-mi să gust și eu puțin, îi ceru Max.

— Cum? Tu nu mănânci așa ceva, fiindcă ești vegetarian!

— Știu, dar mor de foame!

— Dacă vrei, îți mai aduc puțin mulci.

Max clătină din cap:

— O alternativă ispititoare, dar, cu toate acestea, cred c-o să mă mulțumesc cu o bucățică de javralat.

Sebastian ridică din umeri, rupse o halcă fierbinte de carne și o așeză în fața lui Max.

— Hai c-am trăit s-o văd și p-asta! exclamă Cornelius. Un bizonaur să mănânce carne! Cine-ar fi crezut?

— Vă rog să nu mai spuneți la nimeni, stărui Max rupând cu dinții săi bonți câteva fâșii de carne. Nu-i exclus ca ăsta să fie un păcat de moarte în Keladon!

Sebastian și Cornelius își lăsară capetele pe spate și izbucniră în hohote de râs, văzând expresia de vinovăție de pe chipul mițos al bizonaurului.

CAPITOLUL 5

MISTERE

Desfătându-se cu neobișnuita senzație de a avea stomacul plin, Sebastian se lăsă mulțumit pe spate, pentru a se bucura de căldura focului și de cordialitatea conversației. Norii se împrăștiaseră, iar luna se înălța pe cer ca o uriașă roată de brânză cu vinișoare vineții. Abia atunci Sebastian conștientiză vastitatea câmpiei ce-i înconjura. Oriunde își întorcea capul vedea până hăt-departe, și se simți deodată minuscul și insignifiant în mijlocul acelei pustietăți.

Cornelius își aprinsese o pipă de lut și pufăia scoțând nori mari de fum parfumat, delectându-i pe cei doi cu povestiri ale aventurilor sale în armată — cum purtase el bătălii peste bătălii până la capătul lumii și înapoi. Dacă istorisirile sale erau adevărate — și Sebastian descoperise

cu surprindere că deja începuse să-l creadă fără nicio reținere —, micuțul luptător avusese parte de-o viață plină de peripeții.

— Lumea în care trăim e mult mai vastă decât v-ați putea închipui, le-a spus celor doi ascultători. Dacă mergi și mergi într-o singură direcție, vreme îndelungată, ajungi la o apă imensă, numită „ocean”, care se întinde cât vezi cu ochii. Dacă traversezi apoi oceanul cu o corabie, după multe luni de navigare, ajungi la un alt mare pământ, de cealaltă parte a oceanului, pe unde oamenii arată diferit și vorbesc o limbă de neînțeles. Ei, și știți ce se întâmplă dacă o ții mai departe, în aceeași direcție?

Sebastian și Max clătinară amândoi din cap.

— Păi, ajungi exact în locul din care ai plecat! Din câte am înțeles, lumea noastră are forma unei mingi uriașe, pe care ne mișcăm cu toții asemeni unor muște pe un fruct gigantic.

— Și cum de nu cădem când ne ducem prea departe? întrebă Max.

— Din același motiv pentru care nici muștele nu cad, spuse Cornelius. Avem picioare lipicioase.

Sebastian și Max și-au aruncat o scurtă privire.

— Picioare lipicioase? repetă nedumerit Max. Nu se poate. Și atunci ce se întâmplă când călătorești într-una

din corăbiile de care ziceai? Sau vrei cumva să spui că și fundurile vapoarelor se lipesc de suprafața apei?

Cornelius ridică din umeri.

— Ei bine, este un subiect complicat, recunosc. Însă nimeni nu mi-a oferit până acum o explicație mai bună.

— Eu am auzit altceva, spuse Sebastian. În Jerabim, avem un bătrân care stă mai tot timpul piață și care se crede un fel de clarvăzător...

— Vorbești de bătrânul Bartimus? îl întrerupse Max.

Sebastian îi aruncă o privire indignată.

— Da, însă...

— E un nebun ce spune numai aiureli!

— Nu știam că-l cunoști și tu pe Bartimus.

— Toată lumea îl cunoaște! Vorbește întruna de unul singur.

— Așa o fi, dar bătrânul se jură că i-a spus lui unul dintre cei mai învățați oameni din ținut că lumea noastră e plată și ușor curbă, ca un scut uriaș. Și că, de fapt, chiar e un scut imens, ținut de un războinic gigantic, pe nume Mungus.

— Un războinic gigantic? se minună Max.

— Da. Mungus stă cu picioarele pe o carpetă uriașă, care îl împiedică să cadă în gol...

— Ah, așa da, spuse Max. Asta explică totul.

— Apele lumii s-au format de la ploaia care a căzut pe scut și, când uriașul se mișcă, lacurile și râurile se tulbură, formând valuri, inundații și așa mai departe. Din ce zice Bartimus, dacă ai călători până la marginea scutului, ai putea vedea nemărginirea spațiului și l-ai putea zări chiar și pe Mungus, cum se uită în jos la tine. Bartimus crede că într-o bună zi Mungus se va sătura să mai țină scutul și-l va azvârli în spațiu cu toată puterea lui. Iar când se va întâmpla acest lucru, toată lumea va pieri.

Urmă o lungă tăcere, în răstimpul căreia Max și Cornelius rumegară această informație.

— Asta e cea mai ridicolă poveste pe care am auzit-o vreodată, spuse Cornelius. Și cum ar explica Bartimus ăsta faptul că am putut naviga nestingherit în jurul lumii și m-am întors exact în locul din care-am plecat?

Sebastian ridică din umeri.

— Bartimus spune că la marginea scutului gigantic există o vrajă care îi împiedică pe oameni să cadă în gol. Așadar, bătrânul ar putea sugera că, de fapt, ai mers în cerc, pe la marginea scutului.

— Prostii! Bătrânul ăla e un idiot, răspunse Cornelius. Am navigat tot timpul ținând-o drept înainte și ne-am călăuzit după stele. Căpitanul corabiei noastre era unul din cei mai destoinici oameni din marina golmirană. Sunt

convins că nu i-ar fi scăpat nici cea mai mică abatere de la cursul stabilit.

— Întocmai, spuse Max expeditiv, bătrânul Bartimus nu știe despre ce vorbește. Dar am auzit *eu* o teorie mult mai interesantă decât ale voastre. Din câte se pare, lumea e de fapt un belciug uriaș, trecut prin râtul unui bizonaur gigantic, pe nume Colin. Aerul pe care îl respirăm provine din suflul călduț al bizonaurului, iar ploaia, din strănuturile lui. Și...

— Îmi retrag cuvintele, îi zise Cornelius lui Sebastian. Povestea ta e *a doua* mare stupizenie pe care am auzit-o în viața mea.

— Dar n-am spus că o și cred, protestă Max. Sunt însă mulți bizonauri care țin de bună teoria asta, înțelegi, iar Colin are o mulțime de adepți. Ei susțin că, la sfârșitul lumii, ne vom înălța cu toții la pășunea lui minunată din ceruri, să fim cu el.

— Eu nu cred asemenea baliverne, spuse Cornelius, ci mă călăuzesc doar după ce-mi spun ochii, ce-mi aud urechile și ce pipăi cu mâinile mele. Țineți bine minte ce vă zic: lumea noastră este rotundă. Bag mâna în foc pentru asta.

Căscă, își întinse oasele și oftă prelung.

— Pe barba lui Shadlog, sunt tare obosit, anunță el. Domnilor, cred că a venit vremea să mă pregătesc pentru somn. Dar mai întâi trebuie să răspund iute chemării naturii.

Max aşteptă câteva clipe şi apoi spuse în şoaptă:

— Eu n-am auzit să-l fi chemat cineva.

— E doar o expresie, răspunse Sebastian.

— Hmm?

— S-a dus să facă pipi!

— Ah, păi de ce n-a spus aşa? Ascultă, tu eşti sigur că e înţelept din partea noastră să-l lăsăm să creadă că vrem să vină cu noi?

— Da, de ce nu? Ne va fi de ajutor — tocmai ne-a oferit o cină cum n-am mai avut parte de când am plecat din Jerabim!

— Sunt şi lucruri mai importante decât o burtă plină, ştii?

— Oh, sunt chiar surprins să aud una ca asta din gura unui carnivor feroce!

— Aş vrea să nu le mai spui asta şi altor oameni, se încruntă Max. Unii dintre fraţii şi surorile mele sunt mai bigoţi din fire şi s-ar putea să nu înţeleagă. Susţin că-i un păcat să mănânci carne, adăugă el, reflectând o clipă. Dar, serios vorbind, tinere stăpân — nu ştiu ce să cred despre acest Cornelius. Ceva îmi spune să nu avem încredere în el.

— Tu, unul, n-ai încredere în nimeni, zise Sebastian, desfăcând pătura.

— Nu cunoaştem mai nimic despre el. A apărut brusc din noapte, ţinând pe umăr un javralat pe care s-a oferit

să-l împartă cu noi, și pentru asta îl considerăm deja un tip de treabă.

— Chiar este un tip de treabă. Știi bine că noi, elfii, avem abilitatea de a judeca dintr-o privire caracterul cuiva.

— Ah, da, la fel cum ai făcut-o și în cazul berundianului care ne-a cerut o avere pe gazul lampant și ne-a mințit că vom găsi apă. După părerea ta, și el era un tip de treabă. Nu poți totdeauna să...

— Șșș! Uite că se întoarce.

Cornelius ieși din tufișuri, se apropie agale și se întinse lângă foc, vizavi de Sebastian, după care își scoase sabia din teacă și o puse alături, la îndemână.

— Prieteni, eu vă spun noapte bună, zise el. Și, Max, îmi pare rău că n-ai încredere în mine, dar nu prea am ce face în această privință, așa-i?

Max tresări.

— Cine a spus că n-am încredere?

— Prietene, glasurile răzbat până departe în liniștea nopții.

Urmă o tăcere deosebit de stânjenitoare, întreruptă într-un final de Sebastian.

— Am în căruță o pătură în plus. Noaptea se face frig.

— Mulțumesc, dar nu-mi trebuie, îl încredință Cornelius. După atâția ani petrecuți în armată, pot dormi

și dezbrăcat pe un bloc de gheață. De fapt, dacă stau să mă gândesc, am și dormit așa, chiar de foarte multe ori!

Cu acestea, Cornelius se întoarse pe-o parte și, peste câteva momente, începu să sforăie încetișor. Sebastian observă că își ținea o mână pe mânerul sabiei și, uitându-se mai bine, constată că omulețul dormea realmente cu un ochi deschis.

— Uimitor, murmură el, aruncându-i lui Max o privire. Văzând pe chipul acestuia expresia iritării profunde, îl întrebă: Acum ce s-a mai întâmplat?

— Mie nu mi-ai oferit niciodată pătura ta în plus! zise Max țâfnos, întorcându-i spatele — mișcare în urma căreia degajă din dos o rafală puternică.

Sebastian clătină din cap și zurgălăii pălăriei răsunară cristalin. Scoțându-și tichia, o așeză deoparte cu grijă, ca pe o relicvă prețioasă. Se ghemui apoi sub pătură și privi câteva clipe milioanele de stele ce străluceau pe cerul nopții. Undeva, foarte departe, un luper urlă singuratic.

Sebastian suspină mulțumit, savurând sentimentul că, parcă după mulți ani, avea în sfârșit stomacul plin. Apoi închise ochii și, câteva momente mai târziu, adormi.

CAPITOLUL 6

ÎNCĂIERAREA

Sebastian deschise ochii și clipi sub cerul luminos al dimineții. Cu numai o secundă înainte visa că dădea o reprezentație la curtea regelui Septimus, unde spectatorii îmbrăcați în haine scumpe îl urmăreau împietriți cum se chinuia să le smulgă măcar un zâmbet. În definitiv, era o ușurare că se trezise.

Se ridică în capul oaselor, se întinse, căscă și se întoarse să privească, peste jăraticul încă mocnit al focului, spre locul unde se culcase Cornelius. Dar nu mai era acolo.

— Nici urmă de el, se auzi glasul lui Max, vorbindu-i la ureche. Când m-am trezit eu, era deja de mult plecat. Mai mult ca sigur ne-a șterpelit toate lucrurile de valoare.

— Ce lucruri de valoare? bombăni Sebastian, scărpinându-se.

Își întoarse capul spre Max și-l văzu în apropierea arbuștilor, cercetându-i atent, sperând să găsească printre ei unul comestibil.

— Probabil s-o fi răzgândit și n-a mai vrut să ne însoțească, reluă Sebastian, privindu-l acuzator pe Max. Poate din pricina vântului de aseară.

— Eu nu-mi amintesc să fi simțit aseară vreo pală de vânt, răspunse Max.

— Da, fiindcă n-ai dormit în locul meu, spuse Sebastian, după care ieși de sub pătură, își puse tichia și se ridică. Scrută orizontul făcând un cerc complet, dar nici urmă de micuțul luptător. Păcat, continuă el, de-abia așteptam să am parte de-un mic dejun pe cinste.

— Și vei avea! spuse Cornelius, răsărind din tufiș cu o iuțeală care îl făcu pe Max să se înece cu o gură de iarbă. Am avut norocul să găsesc un cuib plin cu ouă de garță.

Se apropie de Sebastian și îi arătă coiful, plin ochi cu sfere mici și albastre.

— Nădăjduiesc că ai o tigaie în care să prăjim bunătățile astea, nu?

— Ăă... da, firește, răspunse Sebastian, grăbindu-se în spatele căruței și sperând să nu-i fi dat lui Cornelius impresia că-l consideră un fel de slujitor. Ce surpriză

plăcută, îi spuse el, scoțând din căruță câteva surcele și o tigaie veche. Cred c-ai umblat toată dimineața după ele.

— Eh, important e să știi unde să cauți, spuse Cornelius așezându-se lângă foc.

— Ce fel de pasăre este garța? întrebă suspicios Max.

— Nu-i o pasăre, ci un șarpe, răspunse Cornelius.

— Ouă de șarpe? strigă Max, strâmbându-se. Ah, cu asta chiar întrecem măsura!

— Te asigur că sunt delicioase, îi spuse Cornelius, luând vreascurile de la Sebastian și punându-le pe foc. Însă, firește, dacă preferi să te îndopi cu mulci, n-am nimic împotrivă.

Max stătu o clipă în cumpănă:

— Cred că nu strică să încerc din când în când și mâncăruri mai puțin obișnuite. Măcar de dragul experienței.

Până la urmă, Max înfulecă patru ouă și ar mai fi mâncat, dacă ar mai fi avut.

— Da, sunt chiar bune, având în vedere de unde provin, exclamă el, lingându-și ultimele rămășițe ale micului dejun din jurul gurii.

— Aseară carne de javralat, acum ouă de șarpe — să sperăm că această neobișnuită dietă nu va avea asupra ta efectul bine cunoscut, spuse Sebastian, în timp ce-l înhăma pe Max la căruță. Nu uita că stau chiar în spatele tău!

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspunse Max, cu nasul pe sus.

Și-au strâns apoi lucrurile și s-au pregătit să reia călătoria.

Au pornit la drum într-un ritm vioi. Cornelius, decât să-l audă pe Max văicărindu-se necontenit că trebuie să care o greutate în plus, preferă să meargă pe lângă căruță. După calculele sale, mai aveau o zi și jumătate până la destinație. Cineva îi spusese că turnurile grandiosului palat al regelui Septimus se vedeau de la foarte mare distanță — și totuși, la orizont, profilată pe azuriul cerului, nu se întrezărea decât o linie orizontală maroniu-deschisă.

Au înaintat din greu, ceas după ceas și, în cele din urmă, câmpia aridă începu să lase locul unor mici coline cu iarbă ce unduia ritmic în bătaia vântului. Pe la amiază, au zărit din vârful unei movile o trâmbă groasă de fum ce se ridica spre cer. Pe măsură ce se apropiau, au deslușit un șir de căruțe, în jurul cărora era o agitație ce stârnea un nor dens de praf. Cornelius luă de la brâu o lunetă veche și, de cum scrută scena, tresări.

— Pe dinții lui Shadlog! exclamă el, închizând imediat luneta, trăgându-și viziera coifului și scoțându-și sabia. Vino, Sebastian, adăugă el. E cineva în primejdie!

— Dar... căruța?...

— Lasă, că vine ea și singură după noi. Ia-ți sabia și hai! îi strigă el, luând-o la fugă cu o viteză incredibilă, pentru un om atât de mărunt.

Sebastian privi în urma lui pentru o clipă, după care își scoase sabia și sări de pe capră.

— Sper că n-ai de gând să mă lași singur, protestă Max.

— N-o să pățești nimic. Nu-l pot lăsa pe Cornelius să înfrunte pericolul, iar eu să stau cu mâinile în sân, nu-i așa?

— De ce nu? El are experiență în treburile de soiul ăsta, pe când tu...

Sebastian nu mai auzi finalul argumentelor lui Max, căci o luă la fugă după Cornelius. După câteva clipe de sprint, cu picioarele sale lungi și atletice, reuși să-l ajungă pe omuleț din urmă. Cu toate că l-ar fi putut întrece cu ușurință, încetini ca să rămână în dreptul lui. Acum vedea bine șirul de căruțe spre care alergau asaltate de o ceată de călăreți zdrențăroși.

— Sunt briganzi! zbieră Cornelius. Și au atacat ceea ce pare a fi un convoi cu provizii. Asta înseamnă că nu vor lua prizonieri!

Sebastian își coborî capul și se concentră la alergat. Aveau de parcurs o distanță măricică și o parte din el nu dorea cu adevărat să ajungă în mijlocul încăierării. Își aminti cum îi spusese Max că una era să știe să mânuiască

sabia și cu totul alta să-i reteze cuiva capul. Însă era prea târziu să se mai răzgândească. Ridicându-și privirea, observă cu neliniște că ajunsese foarte aproape de locul acțiunii. Acum putea vedea totul foarte clar.

Soldații care escortau transportul — elegant echipați cu platoșe din bronz și coifuri cu panașuri roșii — formaseră un cerc protector în jurul unei trăsuri luxoase și își vindeau scump pielea, apărând-o. Cei doi falnici cai zăceau morți în fața caleștii, străpunși de săgeți — soartă pe care o împărtășiseră și mare parte din gărzi, ale căror trupuri erau împrăștiate peste tot în jur. Soldații continuau să cadă, sub ochii lui Sebastian, secerați de ploaia de săgeți cu care îi asaltau briganzii, în timp ce dădeau roată victimelor și zbierau ca nebunii.

— Nu-i deloc echitabil! strigă Sebastian.

— Bun venit în lumea reală, răcni Cornelius. Stai liniștit, că întoarcem noi imediat soarta bătăliei.

Când s-au apropiat de locul acțiunii, unul din tâlhari, o matahală cu barbă și armăsar cenușiu, ieși din rândurile camarazilor săi și năvăli ca turbat spre Cornelius, ridicându-și securea uriașă și pregătindu-se să-l spintece pe omuleț dintr-o lovitură. Sebastian se simți ispitit să închidă ochii, dar ceva îl împiedică s-o facă. Tocmai când se gândea că-i poate spune adio lui Cornelius, micuțul luptător execută o manevră uimitoare, rostogolindu-se și

strecurându-se printre copitele din față ale cabalinei cabrate, unde se ridică și îi despică pântecele cu ascuțișul sabiei. Calul se dezechilibră și căzu cu capul în țărână, azvârlindu-l pe călăreț de-a berbeleacul.

Cornelius nu mai pierdu vremea și, scoțând un strigăt înspăimântător, se avântă spre alți câțiva călăreți ce tocmai renunțaseră la asalt și veneau spre el. Sebastian nu putu urmări scena mai departe, căci observă un brigand care se lansase deja în atac asupra lui. Înghiți în sec și strânse mai cu nădejde de mânerul sabiei tatălui său, spunându-și că, dacă tot i-a venit sorocul, măcar să moară cu demnitate și să nu-și arate frica — deși în sinea lui tremura ca o frunză.

Tâlharul, al cărui chip hidos era mânjit cu dungi roșii ce aduceau foarte tare a sânge, galopa sălbatic și râdea îngrozitor, rotind deasupra capului o spadă uriașă. Copitele armăsarului bubuiau atât de tare, încât păreau să-i zguduie lui Sebastian pământul sub picioare. Se strădui disperat să-și amintească sfatul pe care i-l dăduse tatăl său în privința situațiilor de acest gen:

Lasă-l pe atacator să facă prima mișcare și încearcă totodată să-i anticipezi intenția. Odată ce reușești să-i eviți atacul, lovește-l năprasnic, fără să eziți nicio clipă!

Banditul se apropie și se apleacă în șa, pentru a-l lovi din lateral. Sebastian se lăsă brusc într-o parte și vârful



sabiei șuieră într-un arc ucigător, la numai câțiva centimetri de urechea sa dreaptă; apoi se îndreptă și ripostă printr-o lovitură precisă, simțind cum sabia trece de cămașa de zale și drept prin mijlocul călărețului. Calul își continuă galopul, iar tâlharul se clătină puțin în șa, înainte de a se prăbuși greoi în țărână, unde se zvârcoli în agonie, în timp ce sângele îi inunda tunica.

Sebastian fu cuprins dintr-odată de un val de bucurie. Reușise! Înfruntase un brigand și ieșise învingător într-o luptă pe viață și pe moarte! Deschise gura să scoată un strigăt victorios, dar în clipa aceea îl izbi ceva în spate cu atâta putere că îi tăie respirația și-l azvârli la pământ. Se rostogoli buimăcit de câteva ori și încremeni întins pe spate. Dezmeticindu-se, își dădu seama că pierduse sabia din mână și văzu apropiindu-se un brigand cu pieptul cât un butoi și un rânjet prin care nu se sfia să-și arate cei câțiva dinți pe care-i mai avea în gură. Banditul învârtea în mâini ghioaga imensă cu care îl lovise și, din felul țanțoș în care se apropia, era clar că intenționa să-și folosească arma încă o dată.

Sebastian se uită cu disperare după sabie și o zări la mică distanță de el. Nu mai trebuia decât să-și limpezească iute mintea și s-o zbughească spre ea. Brigandul însă părea să-i fi ghicit intenția, căci își clătină dezaprobator capul hâd și bărbos.

— Las-o baltă, elfule! N-ai nicio șansă, spuse el, ridicându-și bâta și pregătindu-se să lovească.

Sebastian înlemni și simți vag un tremur neobișnuit al pământului. Îmbărbătându-se pentru lovitura fatală pe care avea s-o primească, rosti o rugăciune scurtă ca să se întâlnească pe lumea cealaltă cu tatăl său. Dar lovitura de grație nu mai veni.

În loc de aceasta, apăru deasupra lui un cap uriaș cu coarne, care îl izbi pe brigand direct în piept și-l azvârli în aer ca pe o marionetă prăpădită.

— Max! strigă Sebastian, privindu-l încântat.

Dar bizonaurul nu mai reuși să frâneze și căruța îl împinse vijelios pe lângă Sebastian, trecând cu roțile la mai puțin de o palmă de el. Când brigandul tocmai încerca, năuc, să se ridice în picioare, Max și coviltirul îl făcură una cu pământul, după care năvăliră bubuind drept în mijlocul încăierării, lăsând în urma lor un nor gros de praf.

Sebastian clătină din cap și se ridică, după care își luă sabia și alergă spre colbul stârnit în spatele căruței, unde se trezi brusc în semiobscuritatea unei încăierări haotice. Un bandit ce purta pe cap un coif cu coarne uriașe se repezi bezmetic spre el și Sebastian reacționă instinctiv, lovindu-l cu sabia drept în coif și resimțind până în umăr forța impactului. Tâlharul căzu pe spate și dispăru în norul de praf ce-i înconjura. Sebastian înmărmuri și își privi uluit sabia.

— Ha-ha, tinere, așa te vreau! tună un glas de la nivelul șoldului, moment în care-l văzu pe Cornelius trecând în fugă pe lângă el.

Micuțul luptător era plin de sânge și de țărână, dar părea să se distreze de minune.

— Cred că i-am dovedit pe arcași. Hai, vino — trebuie să fie ceva de mare valoare în trăsura aia!

Sebastian îl urmă fără întârziere pe micuțul luptător și se trezi în scurt timp la câțiva pași de caleașcă. Ultimii soldați tocmai cădeau răpuși de săbiile briganzilor, iar unul dintre aceștia, o namilă cu pieptul gol, ras în cap și cu un cioc ca de țap, se pregătea să tragă triumfător draperiile de satin de la intrare. Îndată ce atinse draperiile, un vas de lut zbură din întuneric și-l lovi drept în față, doborându-l pe spate. Încremenind la pământ pentru o clipă, grohăi surprins când, mai întâi Cornelius și apoi Sebastian se folosiră de pieptul lui ca de o trambulină, sărind pe treptele din lemn ale caleștii. Acolo se întoarseră cu săbiile ridicate să apere intrarea acoperită de draperii și se văzură confruntați de o ceată de războinici înverșunați și înarmați până în dinți.

Urmă o lungă și înfiorătoare tăcere, în care briganzii își strânseră rândurile, pregătindu-se de măcel.

Până aici ne-a fost, gândi Sebastian. *Nu putem să ne luptăm cu toți. S-a zis cu noi.*

CAPITOLUL 7

O FATĂ PROSTUȚĂ

Tăcerea păru să continue o veșnicie. Cornelius își plimbă încet privirile peste sălbaticii așezați în semicerc, ca să-i poată vedea toți hotărârea din ochi, și li se adresă pe un ton poruncitor:

— Briganzi, ascultați bine ce vă spun! Eu, căpitanul Cornelius Drummel, am ucis azi o grămadă de-ai voștri și fiți siguri că voi fi necruțător cu toți cei care îndrăznesc să pună piciorul pe aceste trepte.

— Arcași! strigă unul dintre bandiți. Apropiați-vă și scăpați odată de prostănacii ăștia doi!

Urmă o nouă tăcere, în răstimpul căreia au așteptat cu toții apariția unui arcaș, dar curând și-au dat seama că nu va răspunde nimeni acestui apel.

— Am avut grijă să vi-i ucid pe toți arcașii, le spuse Cornelius, căci i-am socotit foarte enervanți, în situația de față. Și, înainte să vă mai pierdeți vremea căutând vreun arc prin țărână, vă anunț că tai întotdeauna corzile arcurilor — fiindcă nu-s deloc de acord cu lupta nedreaptă.

Briganzii au bombănit neliniștiți la auzul acestei vești și au privit îngrijorați în jurul lor, pentru a se asigura că nu sunt trași pe sfoară. Într-adevăr, nu mai rămăsese niciun arcaș.

— Domnilor, continuă Cornelius, sfatul meu este să vă mulțumiți cu prada pe care o găsiți în celelalte căruțe și să plecați cât mai aveți căpățânile pe umeri.

Tâlharii au șușotit câteva clipe și apoi, unul dintre ei, un bărbat îndesat, cu părul împletit în codițe, cu barba roșcată și plin de tatuaje grosolane, îi strigă:

— Astea-s vorbe prea mari pentru unul ca tine, piticule!

Remarca stârni câteva hohote de râs, care se stinseră însă la răspunsul prompt al lui Cornelius:

— Oi fi eu mic, dar, pe oasele lui Shadlog, îți pot reteza urâțenia de cap fără să irosesc o picătură de sudoare.

— Să-mi retezi capul? Nici măcar nu poți să ajungi la el!

Tâlharii au izbucnit din nou în râs, iar Cornelius zâmbi, strigându-i:

— Bine, n-ai decât să nu mă crezi! Te rog, apropie-te și convinge-te.

Camarazii îi strigară lui Barbă Roșie câteva urale încurajatoare și banditul îi privi pe rând, pentru un sprijin moral suplimentar, după care își ridică a nedumerire umerii masivi, strânse mânerul sabiei uriașe cu ambele mâini și păși spre Cornelius.

— Sebastian, dă-te puțin mai în spate, îi zise calm Cornelius.

Sebastian îl ascultă și, când urmări scena, ar fi putut jura că micuțul luptător abia de făcuse o mișcare. Cornelius zvâcni aproape imperceptibil din încheietura mâinii, lama argintie fulgeră, iar namila grohăi surprinsă și se apucă de burtă, căzând în genunchi și coborându-și astfel capul în raza sabiei lui Cornelius. Omulețul își luă avânt, fulgeră încă o dată tăișul oțelului și trupul tâlharului se prăbuși încet la pământ, în vreme ce țeasta îi sări pe trepte și se rostogoli spre camarazii lui, continuând să aibă întipărită pe chip o mare mirare. Briganzii priviră înmărmuriți capul fostului lor tovarăș.

— Mai dorește cineva să-și încerce norocul? răcni Cornelius.

Evident, nu mai dorea niciunul. Înjurând și bombănind, bandiții s-au întors și au început să-și târâie încet picioarele spre celelalte căruțe.

— Lașilor! se răsti Cornelius, scuipând în urma lor. Hei, băieți, ce ziceți, nu îndrăzniți nici dacă îmi leg o mână la spate?

Nu se încumetă niciunul.

— N-am întâlnit niciodată un brigand cu aptitudini în lupta corp la corp, mormăi Cornelius. Păcat, fiindcă tocmai ce mă încălzisem, adăugă el, făcându-i lui Sebastian cu ochiul. Tinere, te-ai descurcat bine. Încă nu-i timpul pierdut să facem din tine un oștaș strașnic. Eu o să rămân afară, în caz că se răzgândește vreunul din barbarii ăia și se întoarce să mai încerce. Strecoară-te înăuntru și vezi pentru ce și-au sacrificat viața soldații.

Sebastian consimți.

Cu gândul la tratamentul dur de care avusese parte ultima persoană care încercase să intre, băiatul s-a întors, a tras draperia și a pășit precaut în întuneric — moment în care un obiect dur îl izbi puternic în cap și îl trânti la podea. În timp ce în țeastă îi dansau miriade de steluțe multicolore, Sebastian rămase în patru labe, mulțumit că tichia de bufon absorbise o bună parte din forța impactului. Dându-și vag seama că agresorul se apropia încet de el și neîndoielnic intenționa să-l atace din nou, fără să mai stea pe gânduri, se repezi cu capul înainte spre silueta pe care abia o zărea și o îmbrânci violent în spatele trăsurii. Când și-a încleștat brațele în jurul umerilor adversarului,

un obiect greu pică zdrăngănind pe podea, iar atacatorul se dezechilibră și căzu, cu Sebastian cu tot, pe ceea ce părea a fi o saltea de puf, unde se zbătu să-i scape din strânsoare.

Sebastian își ridică pumnul să lovească și, deodată, își dădu seama că adversarul era mult prea parfumat pentru a fi un brigand. Simțind cu brațul ridicat o perdea de catifea, o apucă și o smulse. Lumina inundă brusc interiorul caleștii.

Abia atunci observă că se cocoțase de fapt pe o fată — ba, mai mult, una foarte frumoasă. De jos, tânăra îl privea furioasă, cu ochii ei verzi îngustați ca două fante și buzele roșii schimonosite disprețuitor.

— Ia-ți mâinile de pe mine, imbecilule! țipă ea. Cum de îndrăznești să mă atingi?

Sebastian se încruntă, dar își desfăcu strânsoarea și se îndepărtă de ceea ce observă că era o canapea de mătase.

— Scuză-mă, îi zise el. Credeam…

— Nu mă interesează ce credeai!

— Tinere, ești bine acolo? se auzi de afară strigătul lui Cornelius.

— Ah… da, totul e în regulă. Numai că am nimerit peste o fată cam prostuță, care mi-a dat în cap cu o… Sebastian se opri o clipă, căutând pe jos obiectul vinovat… o oală de noapte!

Din fericire, părea că elegantul vas din porțelan fusese gol când fata îl folosise pe post de armă.

— O fată prostuță!? strigă ea, arătându-se de-a dreptul stupefiată. Cum îndrăznești? Când va auzi unchiul meu despre această insultă, o să vă vâneze pe tine și pe toți briganzii tăi ca pe niște...

— Hei, hoo, ia stai puțin! se uită urât Sebastian. Eu nu sunt brigand! În caz că n-ai remarcat, eu și prietenul meu, Cornelius, tocmai te-am scăpat din ghearele tâlharilor. Noi... noi te-am salvat.

Până și pe el îl surprinseră cuvintele acestea, căci nu realizase până atunci că asta făcuseră de fapt.

— Serios? întrebă ea, deloc impresionată. Și unde sunt gărzile mele?

Sebastian se încruntă:

— Mă tem că au murit toate.

— Oh, înțeleg, spuse ea, privind pentru o clipă în altă parte, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Cum așa? Au murit chiar toți?

— Așa cred. Încă n-am avut timp să verificăm, dar i-am văzut că apărau trăsura cu multă dârzenie și ne-am gândit să le sărim în ajutor. Transportați vreo comoară?

Fata se holbă la el.

— Gărzile mă apărau *pe mine*, cretinule. Ai idee cine sunt eu?

— Ăăă... o fată cu o părere foarte bună despre ea, judecând după mofturile de care dai dovadă.

Tânăra se ridică și își puse mâinile în șold, săgetându-l cu privirea:

— Eu sunt prințesa Kerin din Keladon.

— Keladon! Ca să vezi, ce coincidență, și noi tot într-acolo..., glasul i se stinse pe măsură ce răspunsul fetei își făcea loc în mintea lui. Scuză-mă, ai spus cumva, ăă... *prințesă*?

— Da, neghiobule! Prințesa Kerin. Regele Septimus este unchiul meu.

Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă prințesa Kerin se liniști îndeajuns cât să-l urmeze pe Sebastian afară, unde Cornelius încă păzea intrarea. După sfiala întipărită pe chipu-i de bebeluș, era clar că micuțul luptător auzise tot ce vorbiseră înăuntru. Cornelius se întoarse imediat spre fată.

— Alteță, sunt preaumilul dumneavoastră servitor, îi spuse, plecându-și respectuos capul.

— Nu-i nevoie să te apleci chiar atât, zise ea țâfnoasă. Ridică-te în picioare.

— Dar sunt în picioare, Alteță, răspunse cuviincios Cornelius.

— Ah, da, firește! Măi să fie, ești un om foarte mărunt!

— Mic de statură, dar cu o inimă de leu, Înălțimea Ta. Sunt din Golmira, regatul...

— Mă rog, îl opri prințesa pocnindu-și palmele impecabil manichiurate. Așadar, spune-mi și mie, ce se întâmplă aici?

— Briganzii jefuiesc căruțele cu provizii, Alteță. M-am gândit să le permit să fure tot ce găsesc prin celelalte căruțe și în schimb să cruțe caleașca. Iar aici, din păcate, zac trupurile bravilor soldați din corpul vostru regal de gardă.

Cornelius făcu semn spre ostașii doborâți în fața intrării în caleașcă. Prințesa Kerin făcu ochii mari când îi văzu și se arătă la fel de îngrozită ca o persoană ce se trezește dintr-un coșmar oribil.

— Sunt morți? șopti ea, parcă neobișnuită cu acest cuvânt. Cum să fie morți? Chiar au...

— Da, și-au dat viața să te apere, spuse Sebastian.

Fata dădu din cap.

— Au fost cu adevărat neînfricați. V-aș ruga să-i luați fiecăruia însemnele. Când o să ajung înapoi în Keladon, le voi scrie familiilor și...

Emoția îi înăbuși vocea și ochii i se umplură de lacrimi, dar fata se strădui să nu-și piardă stăpânirea de sine. Își mută privirea de la cadavre către doi tâlhari păroși, ce scotoceau într-un cufăr, pe care îl dăduseră jos dintr-o

căruță din apropiere. Unul din ei tocmai scosese o rochie cu volănașe și o ridicase în dreptul pieptului păros, de parcă ar fi vrut să vadă dacă i se potrivește. Tânăra își recăpătă curajul și ochii i se umplură de asprime. Părea din nou stăpână pe sine și autoritară.

— Dacă nu mi-ați fi sărit în ajutor, acum aș fi fost probabil prizoniera lor, murmură ea. Sunt niște brute scârboase și sălbatice! Mai mult ca sigur nu s-au îmbăiat de săptămâni întregi și nu cred să se fi spălat vreodată pe dinți!

Când se întoarse spre Sebastian și Cornelius, lacrimile îi dispăruseră complet din ochi. Sebastian rămase uluit de această subită transformare.

— Se pare că vă sunt datoare, zise ea foarte calmă, după care îl țintui cu privirea pe Sebastian. Prin urmare, voi trece cu vedere faptul că m-ai atacat.

— A fost legitimă apărare, replică prompt Sebastian. Tu m-ai pocnit cu o…

— Înălțimea Voastră, îmi îngăduiți să vă întreb cum de sunteți prin această pustietate? îl întrerupse Cornelius, încercând să reteze din fașă o posibilă ceartă.

— Din pricina ideii unchiului meu, care m-a trimis să o vizitez pe regina Helena, din Bodengen, ținut care se învecinează cu regatul nostru. Regina spunea că are un băiat chipeș, Rolf, pe care vrea neapărat să-l însoare, și

unchiul Septimus a considerat că n-ar strica să-l cunosc. Cred că urmărea un soi alianță, spuse prințesa, dându-și ochii peste cap, de parcă nici nu merita efortul să vorbească despre asta. În orice caz, continuă ea, am văzut un tablou cu Rolf și băiatul arăta chiar bine, așa că am acceptat să mă duc.

— Păi, da, *firește*, interveni Sebastian, dar fata păru să nu-i remarce ironia.

— Ei bine, când am ajuns acolo, am avut surpriza să descopăr că pictorul curții îl înfățișase pe Rolf cu mult mai atractiv decât era în realitate. Uitase să-i picteze și dinții lipsă, și fruntea teșită. Așa că am insistat să ne întoarcem imediat și am sfârșit prin a fi atacați de briganzi, oftă fata. Cred c-ar fi fost mai înțelept să-i dau ascultare căpitanului.

— Căpitanului? repetă Cornelius.

— Da, căpitanul corpului regal de gardă. Mulți din oamenii săi s-au îmbolnăvit și n-au putut să ne escorteze. M-a rugat să mai așteptăm câteva zile, până când se vor înzdrăveni, dar eu am stăruit să nu mai pierdem nicio clipă. Îi promisesem unchiului Septimus că mă întorc până la aniversarea zilei mele de naștere.

— Ziua ta? făcu Sebastian, ridicându-și întrebător sprâncenele.

— Da, mâine. Împlinesc șaptesprezece ani.

— Stai puțin, să pricep și eu, zise Sebastian, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Vrei să spui că toți oamenii ăștia au murit... pentru că tu ai vrut să ajungi acasă de ziua ta?

— Unchiul Septimus a fost foarte categoric în acest sens, răspunse prințesa Kerin. Și de unde era să știu eu că ne vom întâlni cu briganzii? Unchiul Septimus mi-a zis că are pentru mine o surpriză și a insistat să nu cumva să întârzii.

— Sunt convins că-i vorba de ceva extraordinar, pufni Sebastian. Și sper să merite pierderea vieților atâtor...

— În cazul ăsta, interveni grăbit Cornelius, o să vă însoțim noi până la Keladon, pentru a vă asigura paza. Dar mai întâi trebuie să pregătim câteva lucruri. Vă rugăm să aveți puțină răbdare, până când punem totul la punct.

— Cornelius! răbufni indignat Sebastian. Ea...

— Noi o să... ăă... mergem să ne îngrijim de cele necesare! Alteță, n-ați vrea să așteptați în caleașcă, până când terminăm noi cu treaba?

Prințesa Kerin se încruntă, apoi ridică din umeri:

— Fie, dar să nu stați mult, căci mă plictisesc foarte repede.

Fata se întoarse și dispăru după draperia de la intrarea în trăsură. Sebastian dădu s-o urmeze, pregătindu-se să-i

spună vreo două, dar Cornelius îl înșfăcă de poala hainei și îl târî după el, coborând scara trăsurii.

— Cornelius! Ce...?

Omulețul nu-i răspunse, ci continuă să-l tragă după el, pășind atent printre și peste trupurile soldaților căzuți la datorie. Când ajunseră la o distanță apreciabilă, se opri și se uită la Sebastian.

— Încearcă să te controlezi, îi reproșă el, în șoaptă.

— Bine, dar... n-ai auzit-o? A spus...

— Da, *știu* ce-a spus, îi șuieră nervos Cornelius. Și, de acord cu tine, este o persoană foarte răsfățată și enervantă, dar nu uita că este totuși o prințesă.

— Sau, mai precis, o mucoasă mofturoasă, bombăni Sebastian. Păi, n-a lipsit mult s-o pun pe genunchi și să-i trag o mamă de bătaie...

— ...Și ai fi sfârșit spânzurat în piața din Keladon, spre satisfacția orășenilor. Cei de condiția noastră nu-și critică suveranii — și ai face bine să nu uiți acest lucru. De-acum încolo îi vei răspunde numai prin: „Da, Alteță; la dispoziția dumneavoastră, Maiestate!" — și vei face exact ce ți se spune. N-avem în niciun caz nevoie să se considere jignită de purtarea noastră.

Sebastian se încruntă.

— N-o să fie prea ușor!

— Știu, însă efortul îți va fi răsplătit. Gândește-te: dacă o vom duce teafără și nevătămată unchiului ei, acesta ne va fi cu siguranță recunoscător — ceea ce ne va prinde foarte bine, având în vedere că suntem amândoi în căutare de lucru la curtea lui. În plus, nu uita că el n-o să mai fi rege multă vreme. În scurt timp, când Kerin va ajunge la majorat, va urca ea pe tronul regatului.

— Kerin? Regina Keladonului? Cum să...?

— Pentru că părinții fetei au murit, iar unchiul guvernează în locul ei numai până când ajunge ea la majorat. Credeam că știi toate astea.

Sebastian clătină din cap.

— Tata nu mi-a spus nimic. Poate că nici el n-a știut nimic decât că Septimus era un rege bogat, care avea nevoie de un bufon, îi răspunse el, chibzuind o clipă. Și, zici că fata e orfană?

— Da, și în curând va deveni cea mai puternică femeie din regat. Așa că, hai să uităm de părerile tale despre ea și să încercăm să găsim vreo doi cai pe care să-i înhămăm la luxoasa ei caleașcă.

Cuvântul „înhăma" îi aminti brusc lui Sebastian de cineva.

— Max..., șopti el. L-ai văzut cumva pe Max?

— Ultima oară a trecut valvârtej pe lângă mine, trăgând căruța după el. Gonea ca vântul!

Sebastian privi în stânga şi-n dreapta, dar la început nu zări nici urmă de vechiul său prieten. Băiatul se simţi deodată cuprins de un val de panică. Dacă îl capturaseră briganzii? se sperie el, amintindu-şi de preferinţa acestora pentru carnea de bizonaur. După câteva momente de căutări disperate, îl observă pe Max îndreptându-se anevoie spre el, târând de căruţa care părea în mare parte intactă, după cursa nebunească de mai devreme.

— Ah, iată-l, spuse uşurat.

— Este ceva în neregulă cu el, şopti Cornelius.

Sebastian observă că Max se mişca încet şi îşi ridica picioarele cu dificultate, ţinându-şi capul foarte aproape de pământ. Când se apropie, Sebastian tresări îngrozit la vederea unei săgeţi înfipte în flancul stâng al bizonaurului.

— Max! strigă el.

Înfiorat, străbătu în goană distanţa care-i separa şi-i cuprinse în braţe grumazul lăţos.

— Eşti rănit!

Bizonaurul se uită la Sebastian cu jalea în ochi.

— M-au săgetat! murmură Max. Sălbaticii ăia inculţi m-au luat la ţintă şi... mi-au venit de hac. Gata, s-a zis cu mine, tinere domnişor. Simt cum mi se scurge sângele şi viaţa din corp.

— Nu, icni Sebastian. Te vei face bine. Eşti puternic şi...

Max își clătină trist capul cornut.

— N-o să fie așa, tânărul meu prieten, gemu el și se cutremură de parcă o durere insuportabilă l-ar fi străbătut din cap până-n copite. Până aici mi-a fost..., adăugă, ridicându-și ochii spre albastrul cerului. Aud chemarea strămoșilor mei din pășunea eternității. După o viață de trudă necontenită, cine mi-ar putea refuza acum un pic de odihnă? continuă el, coborându-și privirea în ochii înlăcrimați ai băiatului. Nu, nu plânge pentru mine, tinere stăpân! Nu-i un moment de tristețe! Șterge-ți ochii și privește spre viitor. Când îl voi întâlni pe tatăl tău, îi voi spune că are un fiu de care poate să fie mândru și spiritul meu va veghea asupra ta pentru tot restul călătoriei tale prin viață.

— Max, te rog, nu vorbi așa, îi spuse Sebastian, plângând de-a binelea. Te vom ajuta să te vindeci. O să-ți caut ierburi de leac și-ți fac o cataplasmă. După vreo câteva zile de repaus, o să fii ca nou. Mai ai încă mulți ani de trăit.

— Bine ar fi fost să fie așa, suspină Max, dându-și ochii peste cap. Simt deja cum mă cuprinde întunericul.

Sebastian clătină necăjit din cap.

— Te rog, prietene — te rog, nu mă părăsi!

— Trebuie... nu am ce face. Să vorbești de bine despre mine când nu voi mai fi. Să le spui tuturor că ai cunoscut cândva un bizonaur nobil și măreț... Auu!

Se opri brusc, căci Cornelius se furișase în spatele lui și-i smulse săgeata din șold.

— Ești amabil să-i permiți unui muribund să-și rostească ultimele cuvinte? protestă el.

— Nu ești pe moarte, îl anunță sec Cornelius. Săgeata abia dacă te-a zgâriat. Ar fi fost nevoie de ceva mult mai zdravăn ca să-ți străpungă crupa groasă și tare ca piatra.

— Dar... e o rană mortală, obiectă Max.

— Mortală pe naiba, i-o tăie Cornelius fără menajamente. E o zgârietură. N-am auzit în viața mea pe cineva să se plângă atâta pentru o nimica toată.

Aruncă săgeata și plecă să caute niște cai de înhămat la caleașca prințesei. Sebastian îi azvârli lui Max o privire ucigătoare.

— O rană mortală, spuse el printre dinți. Ți se scurge sângele și viața din corp! Nu, zău?

Și se întoarse, luând-o după Cornelius.

— Ei bine, eu am simțit-o ca pe-o rană mortală! strigă Max indignat. Și era chiar foarte adâncă.

— Cornelius a zis că era o nimica toată.

— Deh... lui îi e ușor să vorbească, fiindcă nu el a avut o săgeată înfiptă în șold. Care... ar fi putut să fie otrăvită! Nu te-ai gândit la chestia asta, nu? Chiar acum aș putea pica mort! Mort de-a binelea!

Sebastian îl ajunse din urmă pe Cornelius și-l auzi chicotind discret.

— Are o imaginație bogată, prietenul tău, remarcă el.

Sebastian își șterse lacrimile cu mâneca.

— De-acum nici că-mi mai plec urechea la vorbele lui. Am crezut pentru câteva clipe că, într-adevăr... Sebastian clătină din cap și, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva rostirea cuvântului să devină realitate, nu mai reuși să adauge „murea". Știi, mai devreme, chiar mi-a salvat viața. L-a doborât pe un bandit care se pregătea să-mi dea lovitura fatală. Nu știu ce m-aș face fără Max... A fost dintotdeauna alături de mine, încă de când eram bebeluș.

Cornelius îl bătu încurajator pe șold, spunându-i:

— Ei, gata! Hai să prindem caii ăia și să ne urnim la drum, căci mai avem destul de mers.

CAPITOLUL 8

VIITOAREA SUVERANĂ

Le-a trebuit ceva timp până să prindă caii. Armăsarii războinicilor nu erau obișnuiți cu dificila sarcină de a trage o ditamai caleașca, dar trebuia să se învețe și cu asta. Max, între timp, părea să se fi împăcat cu ideea că rana cu care se alesese nu-i periclita cu nimic viața și se declară pregătit să pornească la drum.

Când Sebastian și Cornelius tocmai sfârșeau de reparat micile stricăciuni ale harnașamentului bizonaurului, provocate în timpul încăierării, prințesa Kerin se apropie maiestuoasă și vădit la capătul răbdării.

— Tot nu suntem gata de plecare? întrebă ea nervoasă. M-am plictisit!

Cornelius își plecă respectuos capul și îl înghionti pe Sebastian în picior să-i urmeze exemplul.

— Aproape am terminat, Alteță, o încredință el. Mai avem doar câteva pregătiri și o vom lua îndată din loc. Sunt însă oarecum îngrijorat...

— Îngrijorat? De ce, micuțule?

— Ei bine... caii pe care am reușit să-i găsim sunt cam nărăvași și nu-s deloc obișnuiți cu munca grea. Mă tem că ar putea smuci caleașca sau, mai rău, s-o răstoarne. Ar fi culmea, nu-i așa, ca după ce am reușit să vă scăpăm din mâinile briganzilor, să vă punem din nou viața în pericol?

— Hmm..., cugetă o clipă prințesa Kerin, privind designul pitoresc de pe coviltirul căruței lui Sebastian, moment în care se lumină la față și adăugă: Ce contează? O să călătoresc în căruța elfului.

Sebastian holbă ochii la ea.

— Ce?! exclamă el îngrozit, primind un nou ghiont din partea lui Cornelius, care îi indică să-și modereze tonul. Bine, dar... Alteță, modesta mea căruță nu este potrivită pentru cineva de viță nobilă...

— Asta știu și eu, îl întrerupse fata. Dar m-am săturat să tac și mi-ar plăcea să mai schimb o vorbă cu cineva. De altfel, adăugă, arătând spre inscripția de pe coviltir, cineva care-și spune Prințul bufonilor ar trebui să fie în stare să-mi ofere măcar un pic de distracție. Mă duc să-mi iau pelerina de voiaj, încheie ea, întorcându-se și pornind spre caleașcă.

Sebastian se uită încruntat în urma ei.

— Oh, asta-i minunat! Acum o să-mi stea pe cap tot restul călătoriei.

— Să nu te apuci cumva să-i spui vreo glumă de-a ta, îi sfătui Max. Dacă-i musai, limitează-te la materialul tatălui tău. E mai sigur.

— Și nu uita să vorbești respectuos, îl dădăci și Cornelius, căci avem nevoie să-i rămânem în grații.

— Da, bine, bine! Sincer vă spun, vă purtați amândoi de parcă eu n-aș ști cum să vorbesc cu oamenii. Nu uitați că sunt totuși un bufon — și am harul vorbirii!

Max și Cornelius schimbară o privire îngrijorată.

— Suntem pierduți, bombăni sfârșit Max. Suntem realmente pierduți!

Porniseră din nou la drum, dar Sebastian se frământa, oarecum tulburat. De ce renunțase prințesa Kerin la confortul trăsurii și hotărâse să călătorească alături de el? Și, în plus, de ce se încăpățâna să-i pună atât de multe întrebări stupide?

Tânăra stătea în dreptul lui și, asemeni unei țărăncuțe guralive, turuia fel și fel de nimicuri — o trăsătură zgomotoasă și sâcâitoare, pe care în ruptul capului nu și-ar fi închipuit s-o descopere la o prințesă. Bine, da, era destul de drăguță, poate chiar mai mult decât drăguță — dar așa

de răsfățată! Dacă fata n-ar fi fost cine era, Sebastian i-ar fi dat de mult un brânci din căruță.

Peisajul începuse să se schimbe și întinderile luxuriante de iarbă deveneau împestrițate, ici și colo, cu mici crânguri de copăcei subțiri și înalți, pe ale căror vârfuri atârnau ciorchini de fructe vișinii, pentru care se ciondăneau stoluri de păsări mari și negre, ce croncăneau oribil în văzduh.

Sebastian se aplecă să se uite în urmă, în lungul coviltirului, la Cornelius care ședea cocoșat pe capra caleștii și se chinuia să-i țină în frâu pe cei doi armăsari sperioși. Cu toate că se afla la ceva distanță, Sebastian văzu că micuțul luptător păstra pe chip o expresie categorică, prin care părea să-i transmită băiatului să aibă mare grijă ce spune. Dar prințesa Kerin nu se oprea nicio clipă din sporovăit.

— ...așa că i-am spus: draga mea, pentru tine poate că nu are importanță culoarea unei rochii, dar când vine vorba de obiceiurile de la curte, cred că știu mai bine ca tine despre ce vorbesc. Și cu asta i-am închis gura!

Sebastian simți o pauză în trăncăneala fetei și își îndreptă iute spatele.

— Poftim? făcu el, adăugând cu întârziere: Ce-ați spus, Alteță?

— Cred că nici măcar nu m-ai ascultat! pufni îmbufnată prințesa.

— Ăă... eu... mi s-a părut că și-au ieșit din fire armăsarii trăsurii. Dar, vă rog, Maiestate, continuați — este... fascinant. Unui om simplu ca mine nu-i e dat în fiecare zi să afle câte ceva despre viața de la curte.

Prințesa îl privi piezis, ca un copil răzgâiat.

— Tu nu ești om curat, nu? remarcă ea rece. Firește, nu mă refer la sensul obișnuit al cuvântului. Cred că ești ceea ce lumea numește un „metis".

Sebastian își simți chipul îmbujorându-se puțin, dar se strădui să nu-și piardă cumpătul.

— Mama este din rasa elfilor, îi răspunse el. Am moștenit de la ea câteva trăsături, iar din partea tatălui, pe cele de om.

— Mă întreb ce l-o fi apucat să se însoare cu una din neamul elfilor, zise prințesa.

— Pentru că a iubit-o, îi răspunse Sebastian mult mai înțepat decât ar fi vrut.

— A iubit-o?! Ce, acum n-o mai iubește?

— Tatăl meu este mort, prințesă. S-a stins nu cu multă vreme în urmă.

Fata se arătă stânjenită la aflarea acestei vești și privi pentru câteva clipe în depărtare, unde un stol impresionant de păsări negre fâlfâia zgomotos printre ramurile copacilor.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. Știu bine ce înseamnă să-ți pierzi un părinte. În ceea ce mă privește, i-am pierdut pe amândoi, încă de când eram foarte mică...

Pe chip îi licări o umbră de tristețe amintindu-și de acele vremuri, dar își îndepărtă grăbită gândurile sumbre.

— Cu ce se ocupa tatăl tău? întrebă ea.

— Era bufon, la fel ca și mine. Mai bine zis, eu sunt ca el. Cel puțin, asta încerc să fiu.

— *Dumneata* iubești pe cineva, domnule Darke?

Sebastian râse forțat. Era rândul lui să se simtă stingherit.

— Nu, momentan, îi răspunse. Dar sunt convins că, într-o bună zi, voi trăi un sentiment asemănător celui al tatălui meu pentru mama.

— Ah, dragostea! spuse fata, dându-și ochii peste cap. Poeții de la curte o preaslăvesc necontenit, iar eu mă întreb uneori dacă există cu adevărat. Părerea mea este că au născocit-o poeții, numai ca să aibă ceva despre care să scrie, adăugă ea, încruntându-se. Este drăguță, mama dumitale?

— Așa cred, răspunse Sebastian. Dar ce băiat nu ar spune același lucru despre mama lui?

— Ai moștenit de la ea câteva însușiri interesante, spuse prințesa. Ai niște ochi foarte drăguți și aș putea spune că îmi plac și urechile dumitale, ușor țuguiate.



Sebastian nu mai știu ce să-i răspundă și, simțindu-și obrajii înroșindu-se și mai mult, se prefăcu preocupat de hățurile din mâini. Câteva momente mai târziu o privi pe furiș, dar își mută repede ochii în altă parte, când descoperi că fata încă îl studia cu ochii ei verzi strălucitori. Recunoscu în sinea lui că era extraordinar de frumoasă. Păcat că era atât de prostuță și de superficială.

— Vasăzică..., reluă ea, după o pauză stânjenitoare, speri să-ți găsești de lucru la unchiul meu — ca bufon.

— Într-adevăr, îi confirmă Sebastian. Unchiul dumneavoastră este... un om spiritual?

— Nu chiar, vei vedea. Aș putea spune că îndrăgește mai degrabă sarcasmul, dar mă îndoiesc să fie doar atât. Este..., prințesa se opri și păru să-și caute cuvintele. Unchiul Septimus este o enigmă. Nu-i întotdeauna ușor să-l înțelegi. Ține foarte mult la mine, firește, și este nespus de protector. Cred că, dacă aș pune o vorbă bună pentru tine, asta te-ar ridica foarte mult în ochii lui.

Sebastian o privi încrezător.

— Chiar ați vrea să faceți asta? întrebă el.

Fata dădu din umeri.

— Nu știu. Depinde cât ești de amuzant, iar până acum n-ai prea stârnit hohote de râs. Ce-ai zice să-mi arăți câteva mostre din această... ăă... artă?

Sebastian îl observă fâstâcit pe Max aruncându-i o privire dojenitoare peste umăr, dar făcu tot posibilul să-l ignore.

— Ei bine, să vedem..., începu el, căutând în repertoriu ceva care să i se potrivească fetei și găsind, în cele din urmă, o anecdotă despre care crezu că i-ar putea smulge tinerei un zâmbet. Ați auzit-o pe aia cu un tip care merge pe stradă și, deodată, vântul îi zboară pălăria de pe cap? Iar când se apleacă s-o ridice, dulăul unui trecător i-o înhață iute de sub mână și i-o face zdrențe. Tipul se duce la stăpânul câinelui și-i spune nervos: „Uite ce mi-a făcut câinele tău la pălărie!" La care celălalt ridică puțin din umeri și-i zice: „Ei și, ce-mi pasă mie? Hai, șterge-o!" Atuncea omul, dezgustat de atitudinea străinului, îi răspunde: „Păi ce vrei să mai șterg, nu vezi că-i ferfeniță?!"

Urmă clasica tăcere ce se instaura de fiecare dată după ce spunea vreo glumă. Sebastian începu să se resemneze cu ideea unui nou eșec — când, deodată, fără veste, se întâmplă ceva absolut incredibil: prințesa Kerin își dădu capul pe spate și râse. Și nu era câtuși de puțin un zâmbet anemic, ori un chicot plăpând — ci era un hohot în toată regula, sincer și plin de veselie.

— A fost foarte bună, spuse ea, după ce-și mai potoli cascada de râs, și părea convinsă.

Sebastian se arătă atât de surprins, încât nu lipsi mult să cadă de pe capră. Aruncă o privire spre Max, care i-o întoarse, de data aceasta cu o expresie de perplexitate.

— Și... chiar credeți că a fost amuzantă? întrebă reținut Sebastian.

— Da, firește! A fost splendidă. „Șterge-o! — Ce să mai șterg, că-i ferfeniță!" Mai spune-mi!

Nevenindu-i să creadă că avusese cu adevărat succes, Sebastian își încercă norocul și cu alte anecdote. Fiecare îi fu răsplătită pe măsură, cu reacții din ce în ce mai entuziaste, până când, la cea de-a cincea glumă, prințesa se apucă strâns cu mâinile de burtă și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe chipul ei fermecător.

— Gata, ajunge! strigă ea. Oprește-te, că altfel fac pe mine!

Răspunsul, complet nepotrivit pentru o prințesă, îl șocă pur și simplu pe Sebastian, dar, cumva de neînțeles, îl și încântă. Descoperi că-i câștigase prințesei Kerin simpatia, exact în modul pe care și-l imaginase ca fiind cel mai puțin probabil. Zâmbind, plesni bucuros hățurile pe crupa bizonaurului.

— Hai să nu ne pierdem capul acuma, îl auzi pe bizonaur ripostând, dar era mult prea încântat ca să-l mai ia în seamă.

— Și... cum de ți le amintești pe toate? întrebă prințesa, imediat ce-și regăsi stăpânirea de sine.

— Ah, le memorez foarte ușor, răspunse el.

— Eu nu mă pricep deloc să spun glume, mărturisi ea. Încurc de fiecare dată amănuntele. Ar fi drăguț să avem la curte pe cineva care să mai însenineze puțin lucrurile. Uneori este foarte neplăcut statutul de prințesă.

— În curând veți fi regină, îi reaminti Sebastian.

— Da, răspunse ea, pierzându-și aproape instantaneu veselia și devenind dintr-odată foarte serioasă. Nu pot spune că abia aștept momentul. Încă din copilărie știam că voi ajunge într-o bună zi regină, dar ziua aceea mi s-a părut întotdeauna foarte îndepărtată. Acum, deodată e sufocant de aproape. Mâine e ziua mea și, apoi, mai am doar un an până la încoronare.

— Într-un an se pot întâmpla multe, spuse Sebastian.

— Da, așa e, totuși — mi se pare prea puțin, pentru a-mi vedea liniștită de viața mea. Sper însă că voi fi o regină bună. Tu ce crezi? întrebă ea, cu o căutătură stăruitoare.

Hopa, o întrebare-capcană, gândi băiatul.

— Ăă... n-am nici cea mai mică idee, căci nu știu prea bine ce înseamnă asta, răspunse el, simțindu-se încurajat de faptul că prințesei îi plăcuseră glumele lui și, în plus, slobozise și-o remarcă pe șleau, cu totul neconvențională.

Presupun că, unei regine îi e de mare ajutor frumusețea. Și dumneavoastră... cu siguranță nu duceți lipsă.

Kerin îl privi întrebătoare, apoi clătină din cap.

— Spui asta doar fiindcă te gândești că așa-ți vei căpăta slujba dorită.

— Nu, serios... chiar sunteți frumoasă. Nu glumesc.

Obrajii îi luară iarăși foc și simți că-i este aproape imposibil s-o privească.

— Măi să fie, până acum nu mi-a zis nimeni că sunt frumoasă.

— Mi-e greu să cred, zise el.

— Ah, mi-au spus că sunt magnifică, maiestuoasă și alte nimicuri din astea. Însă nimeni n-a folosit cuvântul frumoasă, zise ea, privindu-l gânditoare. Ce crezi despre nasul meu? îl întrebă.

— Ăă... despre nas?

— Da. Uite, e puțin strâmb. Vezi?

Sebastian fu nevoit să-i privească îndeaproape chipul și ochii ce păreau să-l sfredelească până în străfundul sufletului.

— Ăăă... păi... nu văd să fie nimic în neregulă cu el. Da, aveți un nas... grandios.

— Ăsta-i doar un fel politicos de a spune că e prea mare! protestă ea.

— Nu, este perfect! Pe fața dumneavoastră sunt convins că nu s-ar potrivi niciun alt nas. Este un nas, ăă... chiar foarte, foarte drăguț.

Urmă o tăcere îndelungată, pe parcursul căreia s-au privit adânc în ochi — un moment întrerupt grosolan de explozia unui pârț de-al lui Max.

— Scuze, spuse el.

Dar vraja se rupsese.

Sebastian și prințesa Kerin și-au desprins privirile și și-au ațintit ochii înainte.

— Ei bine, reîncepu ea, după o vreme, sunt sigură că o regină, în afara unui nas grandios, are nevoie de multe alte calități.

— Onestitatea, de pildă, se trezi vorbind Sebastian, regretându-și imediat vorbele.

— Ce vrei să spui? îi ceru fata cu asprime.

— Ăă... ei bine, mă gândeam că asta e probabil una din calitățile necesare unei regine, ca să... conducă un regat cu înțelepciune. Și, ăă... mă gândeam..., vocea i se pierdu pe măsură ce-și dădu seama că a întrecut măsura. De fapt... nu e treaba mea.

— Nu, continuă-ți ideea și spune ce-ai de spus. Insist!

Sebastian simți că se face tot mai mic pe capra căruței, dar era deja prea târziu să mai scape de un răspuns.

— Îmi amintisem de felul în care v-ați purtat când ați văzut că v-au fost ucise toate gărzile care vă escortau. Pentru o clipă, ați părut sincer mâhnită, chiar v-au dat lacrimile... și apoi, deodată, v-ați înăbușit brusc sentimentele și ați devenit ca o stană de piatră — ca și cum nici nu v-ar fi păsat.

Prințesa Kerin îl privi furioasă.

— Și ce dacă-mi păsa sau nu?! protestă ea.

— Ei, Alteță... am zis și eu așa. Nu e nicio rușine în a vărsa lacrimi pentru cei morți. Nu v-am fi privit cu mai puțin respect.

— Înțeleg, spuse prințesa, din glasul căreia dispăruse orice urmă de căldură. Așadar, consideri că sunt o prefăcută, o ipocrită care le prezintă oamenilor o imagine falsă.

— Nu se cădea să-mi dau eu cu părerea, răspunse posomorât Sebastian.

— Asta poți s-o mai zici o dată! Desigur, îți dai seama că aș putea cere să fii executat pe loc, odată ce ajungem la destinație.

— Prințesă... dar... noi v-am salvat viața!

— Doar nu-ți închipui că asta ar avea vreo importanță. Nici c-am văzut așa un obraznic...

Furia fetei plonjă fulgerător în abisul dușmăniei de moarte.

— Și, oricum, cine ești tu să mă judeci pe mine? Un bufon amărât, într-un costum prea larg, care-și câștigă traiul spunând glume jalnice.

— Mai devreme parcă le-ați socotit amuzante! bombăni Sebastian.

— Am râs doar de milă — pentru că te compătimeam!

— Vă rog, Alteță, n-am vrut să zic...

— Nu mă interesează ce-ai vrut zici! Oricum n-am să mai stau aici, să aud în continuare insultele tale!

Se întoarse și sări îndată de pe capră.

— Prințesă, vă rog! Unde vă duceți?

— În caleașca mea, se rățoi tânăra, îndepărtându-se cu mâinile în șold.

— Acolo nu sunteți în siguranță! Armăsarii...

Prințesa nu-i dădu nicio atenție. Aplecându-se, Sebastian o văzu apropiindu-se de Cornelius, care o privea perplex și dădu să oprească trăsura, dar fata nu-l mai așteptă, ci făcu un salt, urcând din mers pe treptele caleștii și dispăru înăuntru.

Sebastian se lăsă oftând pe capra căruței și își îngropă fața în palme.

Urmă o lungă tăcere, cât urcară coasta unui deal. Apoi, Max spuse:

— Eh, ar fi putut ieși mai bine.

— Te rog, nu-i momentul acum, răspunse Sebastian, privind balansul ritmic al crupei bizonaurului.

— Voiam să spun că totul mergea ca uns! Ai fi putut chiar s-o faci să-ți mănânce din palmă! Oricât ar părea de incredibil, fata chiar a râs la glumele tale! Și, deodată, când n-ar mai fi trebuit decât s-o lingușești încă puțin, tu ce-ai făcut? Ai început s-o critici! I-ai zis că nu e potrivită să fie regină!

— Da, știu! Chiar nu înțeleg ce m-a apucat. Dar, știi, sunt convins că în inima ei îmi dă dreptate.

Max îl privi compătimitor peste umăr și-i răspunse posomorât:

— O să ne consolăm pe îndelete cu acest gând, când vom fi executați în piața orașului.

— Ah, nu se va ajunge până acolo, spuse Sebastian sigur pe el. În definitiv, noi suntem cei care am salvat-o, nu?

Dar Max nu-i mai răspunse și continuară să înainteze încet, într-o tăcere îmbufnată.

CAPITOLUL 9

LACRIMI LA CULCARE

Soarele ajunsese încă o dată la asfințit și, deasupra coroanelor copacilor de la apus, cerul era înțesat de coloane groase de nori sângerii, în mijlocul cărora se mai deslușea ceva: săgeata unei turle ce se ridica semeață în văzduh. Dacă era vizibilă de la o asemenea distanță, trebuie să fi fost cu siguranță cea mai înaltă construcție din lume.

Cu toate că se apropiaseră ispititor de mult, Cornelius hotărî că nu erau totuși suficient de aproape și îi anunță ferm că vor așeza tabăra în aer liber peste noapte și își vor sfârși călătoria în dimineața zilei următoare.

Dumbrăvile deveniseră tot mai dese pe parcursul zilei și călătorii intraseră, în cele din urmă, pe un drum ce traversa o regiune împădurită. Odată ajunși într-o poiană

mai întinsă, au fost întâmpinați de cea mai plăcută priveliște posibilă: un pârâu ce șerpuia cristalin prin iarbă. Era primul curs de apă pe care îl întâlneau de când începuseră să străbată câmpiile. Sebastian opri căruța și Cornelius trase caleașca alături, aruncându-i băiatului o privire acuzatoare.

— Ce i-ai zis? îi șuieră nervos printre dinți.

Sebastian nu-i răspunse și sări de pe capră. După ce îl eliberă pe Max din chingi, bizonaurul porni drept spre pârâu și începu să se adape.

— Acum mai spui că nu putem avea încredere în berundieni? îl întrebă Sebastian, bătându-l ușor pe crupă.

Max își ridică repede capul și-i răspunse, cu apa șiroindu-i pe bot:

— Bineînțeles, pentru că n-am găsit apă până aproape de Keladon. Și nu mai încerca să-mi abați atenția de la faptul că ai făcut o boacănă.

— Mersi pentru înțelegere, bombăni Sebastian.

Cornelius își făcu apariția din spatele caleștii. Micuțul luptător îmbina câteva piese metalice, pe care le scotea dintr-un șir de buzunare din piele de la centiron și, în scurt timp, reuși să asambleze o minunată arbaletă miniaturală.

— Asta mi-a meșterit-o un maestru armurier din Golmira. Nu e bună pentru vânat javralați, dar e perfectă

pentru înaripate, spuse el, arătând spre formele negre ce fâlfâiau și țopăiau agitate printre crengile copacilor. A sosit ora mesei de seară, continuă el, protocolar. Până aprinzi tu focul, eu o să dobor vreo două frumuseți dintr-alea. După cum arată, s-ar putea să fie delicioase. Am putea încerca să gustăm și din fructele de colo, fiindcă nu ne-ar strica o variație în meniu. Apoi își ridică privirea spre Sebastian și-i șopti: Prințesa e foarte necăjită. Am încercat să vorbesc cu ea de câteva ori, dar n-a binevoit să-mi răspundă.

— Uite ce e, las-o baltă, îl repezi Sebastian. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Cum dorești.

Cornelius porni agale spre copaci, cu ochii țintă la ramurile de deasupra capului, care se desenau clar în lumina roșie a amurgului. Sebastian, între timp, îi examină lui Max rana din șold, care nu se infectase, ci era doar puțin umflată.

— În seara asta nu-ți mai trebuie mulci, îi zise el, cu veselie silită. Iarba de aici pare foarte gustoasă.

Max oftă.

— Și biata fiară oropsită mănâncă o cină copioasă, mormăi el, îndepărtându-se de pârâu și începând să pască iarba fragedă și deasă de pe mal.

— Hai, nu te mai văita, fiindcă nu cred să fie chiar atât de rău, spuse Sebastian, privind gânditor spre caleașca prințesei Kerin, unde se zărea o lumină gălbuie, spălăcită, pe sub draperiile de la intrare.

Dinspre copaci se auzi deodată un vâjâit și ceva negru se prăvăli din vârful unui copac, căzând cu o bufnitură surdă la pământ.

— Se pare că cina ți-e asigurată, remarcă Max.

Sebastian se grăbi spre căruță, să aducă un braț de vreascuri. I se făcuse din nou foame și știa că le va lua ceva timp până să frigă marile păsări.

Nu peste multă vreme, Sebastian și Cornelius ședeau în fața focului de tabără și priveau la cele două păsări dolofane ce sfârâiau apetisant în țepușa frigării. Încercaseră mai devreme și câteva fructe stacojii ca aperitiv, dar gustul lor foarte acru îi făcuse să se lase păgubași de-a încerca să înlocuiască friptura cu o mâncare mai sănătoasă. Prințesa Kerin nu dăduse niciun semn de viață și Cornelius începu să-și facă griji în privința ei. Din când în când privea neliniștit spre caleașcă, după care se uita acuzator la Sebastian.

— Cred că-i este foarte foame, spuse el. Ar trebui ca unul din noi să încerce s-o convingă să vină să mănânce și ea ceva.

— Te rog, ești invitatul meu, sugeră iute Sebastian. Eu i-am cunoscut deja tăișul limbii, așa că prefer să stau în banca mea.

— Da, însă trebuie să recunoști că numai din vina ta stă închisă acolo.

— Zău? De unde și până unde ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că i-ai pus la îndoială calitățile de viitoare regină.

Sebastian îl privi contrariat.

— Eu nu... Cum de-ai...? Se opri și se întoarse către Max, care era deodată foarte preocupat cu molfăitul ierbii. Mulțumesc mult... gură spartă!

Max își ridică încet capul și îl privi nevinovat.

— Vai mie, am spus ceva nepotrivit?

— Trădătorule! îi aruncă Sebastian și-și pironi trist ochii asupra focului. N-am vrut să se ajungă la asta. Părerea mea este că a exagerat.

Cornelius reflectă o clipă.

— Indiferent care ți-au fost motivele pentru care i-ai spus acele vorbe, este de datoria ta să încerci s-o împaci. Nu mai avem la dispoziție decât noaptea asta. Dacă prințesa rămâne supărată până ajungem în Keladon, atunci sunt toate șansele să avem mari probleme. Așa că, sfatul meu este să te duci la ea și să-i ceri scuze.

Sebastian se încruntă:

— Chiar trebuie? Prin asta îmi voi pierde mult din onoare.

— Posibil, dar socotesc că e de preferat această pierdere, în locul pierderii capului, nu crezi?

— Bine, fie, oftă Sebastian, ridicându-se în picioare fără tragere de inimă. Îmi va spune probabil s-o șterg de lângă trăsura ei!

— Chiar dacă te va goni, știm cel puțin c-ai încercat, argumentă Cornelius. Acuma ai grijă să nu-ți mai ieși din fire…

— Ca să-i mai spui iarăși vreuna bună, pe care s-o regreți dup-aia, adăugă Max, cu gura plină de iarbă.

— Da, bine!

Sebastian porni bățos în cealaltă parte a micuței lor tabere, întorcând spatele căldurii focului. Era o noapte liniștită și luminată bine de luna plină. Stolurile de păsări negre dormeau pe crengile copacilor, ale căror lungi umbre neclintite se proiectau în poiană. Undeva, nu foarte departe, răsună un urlet prelung, grav și tânguitor.

Sebastian se apropie agale de treptele caleștii, unde Cornelius, cu numai câteva ore în urmă, ținuse piept cu dârzenie unei gloate de briganzi înarmați. Se opri puțin și ciuli urechea, dar nu auzi niciun sunet dinăuntru. Urcă treptele și ciocăni politicos în cadrul ușii.

— Alteţă? îndrăzni el. Ne întrebam dacă aţi vrea să ne acordaţi onoarea de a cina împreună cu noi.

După câteva momente de tăcere, glasul fetei se auzi stins dinăuntru.

— Pleacă, te rog.

Sebastian dădu să se conformeze poruncii prinţesei, dar ceva dinăuntrul lui se răzvrăti:

— Nu, n-o să plec, zise el categoric. Prinţesă, chiar dacă mă pedepsiţi pentru că nu vă dau ascultare, refuz să plec până când nu discutăm ca doi adulţi.

Tăcere.

— Ascultaţi-mă. Vreau să... îmi cer scuze, căci am întrecut măsura. Ştiu bine acest lucru, însă... nu-mi voi retrage cuvintele. Şi, la urma urmelor, ce-i mai rău: să nu-ţi cunoşti defectele, sau să ţi le spună altul, aşa încât să ţi le poţi îndrepta?

Tăcerea continuă — dar numai pentru o clipă, căci băiatului i se păru că aude totuşi un sunet înăbuşit şi îşi apropie urechea de draperie. Ascultă atent pentru câteva momente şi, într-adevăr, nu se înşelase. Era sunetul suspinelor.

— Prinţesă?

Prinzând curaj, Sebastian urcă şi ultima treaptă a trăsurii şi dădu la o parte draperia, ridicându-şi instinctiv un braţ pentru a-şi apăra capul, în eventualitatea unei lovituri.

Prințesa nu era însă în toane răzbunătoare și, de această dată, nu-l întâmpină cu oala de noapte. În lumina slabă a lămpii cu ulei, o văzu șezând cu picioarele încrucișate pe salteaua canapelei de mătase, ținându-și capul plecat și mișcându-și ritmic umerii în sus și-n jos. Când își ridică fruntea, Sebastian îi văzu chipul fermecător scăldat în lacrimi.

— Ai dreptate, suspină ea. Sunt o persoană absolut nesuferită: sunt egoistă, superficială și înfumurată. Și n-o să fiu niciodată o regină bună, niciodată!

Sebastian încremeni și, privind-o uimit, își dădu brusc seama că numai din cauza lui plângea. Se simți îngrozitor.

— Nu, Alteță, nu trebuie să spuneți asta, șopti el, grăbindu-se spre canapea.

Fără să se gândească, se așeză alături de prințesă și își petrecu un braț pe după umerii ei mici. Însă ea nu-l respinse, ci, dimpotrivă, se întoarse și își lipi capul de pieptul lui, iar Sebastian simți fierbințeala lacrimilor udându-i țesătura flanelei.

Deodată, fata își revărsă tot oful — răbufnire în care renunță complet la atitudinea princiară și păru mai degrabă o copilă speriată și rătăcită:

— Trebuie să mă înțelegi, am fost răsfățată de când mă știu. Era suficient doar să pocnesc o dată din degete și mi se aducea pe tavă tot ce doream! Așa că nu-i de mirare

faptul că am crescut cu impresia că sunt foarte specială. Apoi, când mi-am pierdut părinții, eram încă o copilă și m-am văzut nevoită să-mi împietresc inima și să nu arăt nimănui ce simțeam. Toți curtenii stăteau cu ochii pe mine și de-abia așteptau să mă vadă doborâtă la pământ. N-am vrut să le dau satisfacție și a trebuit să-mi ascund simțămintele în spatele măștii pe care o arăt lumii...

— Șșș, liniștește-te! Totul este în regulă, șopti Sebastian, ridicând o mână să-i mângâie părul.

— Da..., continuă ea, ca și cum nici nu l-ar fi auzit. Știu că uneori spun lucruri... stupide și egoiste... însă mă simt de parcă aș avea în cap un glăscior care zumzăie necontenit și-mi șoptește că pot face orice poftesc și pot spune tot ce-mi trece prin minte, asta pentru că, într-o bună zi, voi fi *regină!* Și chiar *vreau* să fiu regină, deși, în același timp, nu vreau, pentru că este o responsabilitate înspăimântătoare — și ce-o să se întâmple dacă, de pildă, fac o greșeală prostească și, din mândrie, nu recunosc că am greșit?

Glasul i se topi într-un ropot de suspine dezlănțuite și, cum nu se mai putea înțelege ce bolborosea, Sebastian o ținu în brațe până când lacrimile i s-au mai domolit și a reușit să-și controleze răsuflarea destul cât să poată vorbi.

— Ai avut dreptate, șopti ea. Am multe de învățat.

— Prințesă, nici nu vă puteți da seama cât de rău îmi pare că nu mi-am ținut gura. N-am vrut să vă supăr — pentru nimic în lume n-aș vrea una ca asta.

Kerin se dădu puțin mai la o parte și se uită lung la el. În ochii ei fermecători sclipea intens lumina lămpii. Atunci, Sebastian simți brusc dorința s-o sărute, dar izbuti să și-o înfrâneze. Ar fi însemnat să complice prea tare lucrurile.

— Înțeleg, îți faci griji în privința viitoarei tale slujbe, zise ea. N-ai de ce, pentru că n-o să-ți folosesc vorbele împotriva ta.

— Nu de asta, o încredință el. Nu asta mă interesează. Adică, da, de fapt, mă interesează, dar nu la fel de mult ca alte lucruri. O privi tăcut pentru o clipă și continuă: Prințesă Kerin, îmi permiteți să vorbesc deschis?

Ea zâmbi, ștergându-și lacrimile cu mâneca elegantă a rochiei.

— Mă tem că deja ai făcut-o.

— Dar aș mai vrea să vă spun ceva, îndrăzni Sebastian și trase adânc aer în piept. Ei bine, la început, când v-am văzut, mărturisesc că nu mi-ați plăcut deloc.

— Oh, spuse ea cu tristețe, sper să îndrept asta.

— Ați îndreptat-o. Știți, mama îmi spunea mereu că frumusețea… frumusețea *adevărată* se află în inima omului și nu în înfățișarea sa. Nu-i ce vezi dintr-o persoană,

ci ceea ce *simți* în ea. Elfii au talentul de a detecta inima omului și îmi place să cred că am moștenit de la mama o fărâmă din această însușire, deși sunt convins că simțul meu nu-i la fel de puternic ca al ei. De aceea, mie îmi ia ceva vreme până să-mi formez o imagine clară despre cineva. Cu puțin timp în urmă, v-am spus că, la înfățișare, sunteți foarte frumoasă — și ăsta-i adevărul, orice neghiob poate vedea. Dar acum mi-am dat seama că, înăuntrul prințesei pe care am cunoscut-o mai devreme, sălășluiește o altă persoană. Și pot spune că prințesa aceasta lăuntrică posedă absolut toate calitățile necesare unei regine. Are compasiune și înțelegere cât zece. Este inteligentă, sensibilă, binevoitoare și are o grămadă de dragoste de oferit. Nu mai trebuie decât să învețe cum să-și dea frâu liber laturii lăuntrice și atunci vor vedea toți oamenii ce văd și eu acum: că este într-adevăr o persoană excepțională.

În liniștea îndelungată care se așternu în caleașcă, prințesa Kerin îl privi nemișcată, cu o expresie de îndoială. Apoi zâmbi.

— Da, chiar s-au îndreptat lucrurile. Și, pe lângă faptul că ești un bufon, observ că ai și calități de poet, domnule Darke, îi spuse fata, luându-l de mâini. O să fim prieteni, tu și cu mine. Ți-am vorbit despre lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui vreodată.

— Mă bucur, răspunse el. Sunt încântat de faptul că am fost primul care să le fi auzit.

Kerin îi zâmbi năucitor și adăugă foarte serioasă:

— Ei bine, acum aș vrea să te întreb un lucru.

— Întrebați-mă, o încurajă el.

— Ce avem la cină? Sunt pur și simplu lihnită!

Sebastian râse.

— Ei bine, Alteță, vă putem oferi niște friptură de pasăre, care sfârâie chiar acum deasupra focului. N-avem din păcate bucate alese, dar...

— Condu-mă la foc, căci burta mea nu mai are mult până să fie convinsă că mi-a fost retezat gâtul!

Kerin se ridică de pe banchetă și se îndreptară amândoi spre ieșire.

Mireasma apetisantă a cărnii fripte îi asaltă imediat ce-au tras draperia. Coborâră treptele trăsurii și porniră unul lângă celălalt spre focul de tabără, unde îi așteptau Cornelius și Max. Sebastian aproape că pufni râs, zărind expresia de mare ușurare de pe fața lui Cornelius când îi văzu apropiindu-se.

— Este totul în regulă? întrebă el, ușor neliniștit.

— Firește. Prințesa a fost de acord să ni se alăture la cină, anunță Sebastian.

La acestea, pe chipul micuțului luptător se lăți un rânjet încântat, dar în clipa următoare se schimbă la față.

Ochii i se îngustară brusc și buzele i se strânseră de rămaseră doar o linie subțire și crispată, privind cu o ură rece când spre Sebastian, când spre prințesă.

— Cornelius, șopti Sebastian, încremenind locului, ce s-a întâmplat?

Micuțul luptător, nu-i răspunse, ci se ridică în picioare, scoase fulgerător pumnalul de la brâu și, ținând lama între arătător și degetul mare, îl azvârli cu toată puterea direct spre țeasta lui Sebastian.

CAPITOLUL 10

VIZITATORII

Sebastian înlemni la această subită transformare. De ce voia Cornelius să-l omoare?

Zări pentru o fracțiune de secundă cuțitul ucigaș sclipind în timp ce se rostogolea prin aer spre el și, în clipa imediat următoare, arcul scânteietor al oțelului îi șuieră pe lângă urechea stângă și se implântă sec în ceva ce-l urmărea din spate. Se auzi un chelălăit ascuțit, înfiorător, și arătarea se prăbuși greoaie la picioarele lui Sebastian, cât pe ce să-l dărâme. Coborându-și privirea, descoperi cu stupoare o fiară uriașă, îmblănită, ce zăcea fără suflare, având cuțitul înfipt în piept până la plăsele. Botul îi rămăsese deschis, iar limba vineție îi atârna respingătoare printre șirurile de dinți galbeni, ascuțiți ca briciul.

Sebastian îi aruncă o privire prințesei Kerin, care încremenise de groază, uitându-se cu gura întredeschisă și ochii bulbucați la creatura doborâtă la pământ. Cu toate că nu era nevoie s-o mai spună, Sebastian exclamă:

— Luperi!

Auzi urlete în spatele lui, se întoarse și văzu șase sau șapte siluete cenușii, ce se strecurau agile printre copaci. Creaturile, ale căror capete erau incredibil de mari pentru trupurile lor zvelte și alungite, fugeau sprintene pe membrele posterioare și își țineau întinse în față membrele anterioare, cu gheare lungi și ascuțite, ce n-ar fi cruțat pe nimeni de la o lovitură fatală. Fălcile puternice le erau deschise și salivau abundent. Mirosul păsărilor fripte îi atrăsese în poiană, însă atenția le era de-acum îndreptată spre un vânat mai mare.

— Treceți lângă foc! răcni Cornelius, trezindu-l pe Sebastian din buimăceală.

Băiatul dădu să se miște, dar mușchii îi tremurau nestăpânit și se simți dintr-odată copleșit de spaimă.

— Cuțitul! îl auzi pe Cornelius strigând. Ia și cuțitul!

Sebastian se ghemui instinctiv și trase puternic de mânerul cuțitului implântat în pieptul luperului. Când lama ieși din carne, deodată, fiara zvâcni surprinzător din labe, mârâind agonizant. Sebastian simți ghearele tăioase sfârtecându-i mâneca exact în clipa în care se feri din

calea zvâcnirilor spasmodice ale animalului muribund. Sări în picioare și o împinse pe prințesă spre foc, urmăriți la mică distanță de câțiva luperi. Când ajunseră la foc, Cornelius îi aruncă sabia și Sebastian o prinse cu o mână, azvârli cuțitul la picioarele micuțului luptător și se întoarse, scoțând sabia din teacă.

În față i se prezentă o imagine de coșmar: luperul cel mai apropiat sărise deja spre el, cu ghearele întinse să-l sfâșie și să-l sfârtece în zeci de bucățele. Sebastian nu mai avu timp decât să pună vârful sabiei între el și atacator. Simți șocul izbiturii în mușchii brațului, când bestia vorace se împlântă în lamă, alunecând în tăiș și venind grămadă peste el.

Forța loviturii îl aruncă pe spate, cu fiara rășchirată deasupra lui, trântindu-l atât de puternic cu umerii de pământ, încât își pierdu răsuflarea. Întins pe spate, privi îngrozit fălcile luperului ce dădeau să muște la numai câțiva centimetri de fața sa. Rămase așa, abia mai simțind șiroaiele de sânge cald al creaturii care-i curgeau pe degetele încleștate pe mânerul sabiei, în timp ce fălcile luperului clănțăneau tot mai aproape și-i împroșcau fața cu salivă. Deodată, ochii bestiei se bulbucară oribil și un tremur spasmodic îi cuprinse corpul. Fălcile i s-au încleștat îndată ce-au învăluit-o aripile întunecate ale morții; mușchii fiarei se înmuiară și Sebastian reuși s-o împingă într-o parte.



Îngenunche și scoase sabia din pieptul luperului, după care se ridică și privi disperat în jur la haosul luminat de văpăile pâlpâitoare ale focului de tabără. Cornelius ținea la distanță două fiare, cu sabia într-o mână și cuțitul în cealaltă. Creaturile încercau să-l îndepărteze de focul de care era limpede că se temeau, dar micuțul luptător avea grijă să se dea în spate, după fiecare atac în care trasa cu tăișul lamelor arcuri ucigătoare spre agresori.

La mică distanță de el, prințesa Kerin luase din foc o cracă aprinsă și o vântura în fața unui alt luper, în vreme ce acesta făcea tot posibilul să-i zboare arma din mâini.

Și, puțin mai departe, Sebastian îl zări pe Max, cabrându-se și lovind frenetic cu picioare din spate spre doi luperi care căutau cu orice preț să-l doboare la pământ.

Nu mai avea timp de pierdut. Dându-și seama că dintre toți prințesa Kerin era în cea mai mare primejdie, Sebastian alergă spre ea și se vârî între fată și luper, lovind năprasnic cu sabia-i încovoiată și retezându-i fiarei o labă din față. Sălbăticiunea își lăsă capul pe spate și urlă agonizant. O clipă mai târziu, sabia lui Sebastian îi curmă urletul, spintecându-i beregata — și bestia se răsuci pe călcâie, după care se prăbuși zvârcolindu-se la pământ.

Sebastian îi ceru prințesei Kerin să-l urmeze îndeaproape.

— Stați lângă mine, îi spuse el, pornind împreună spre Cornelius.

La numai câțiva pași distanță, micuțul luptător tocmai dădea gata un luper uriaș și fiara, rănită de moarte, se clătină într-o parte și se izbi în Sebastian, dărâmându-l peste prințesa Kerin. Prăbușindu-se toți trei într-un ghem, Sebastian nimeri chiar sub leșul luperului, incapabil să-și miște mâna în care ținea sabia. Se chinuia să dea mortăciunea la o parte, dar încremeni la auzul unui mârâit hodorogit, la doar câțiva centimetri de capul său.

Spre groaza lui, Sebastian observă un luper ce se ghemuise la sol și se pregătea să se năpustească asupra lui, oferindu-i totodată priveliștea deosebită a fălcilor căscate, cu colți îmbăloșați, și bezna gâtlejului — o imagine deloc plăcută. Își reluă eforturile de a se elibera, dar nu reuși să-și scoată brațul și fiara își încordă mușchii pentru saltul final...

Atunci prințesa Kerin păși în fața băiatului și îi vârî fiarei creanga aprinsă în bot. Luperul sări cutremurat pe picioarele de dinapoi și mușcă, rupând ramura în două, scuipând apoi tăciunii incandescenți dintre fălci. Bestia își îndreptă atenția spre prințesă, cu ochii sclipind de o furie sălbatică. Însă Kerin nu dădu înapoi, ci ridică ciotul ca și cum ar fi fost încă o armă pe care se putea bizui. Sebastian, deși nu mai văzuse niciodată un gest atât de curajos, era convins că fata își va găsi sfârșitul în doar câteva clipe.

— Fugi! strigă el, dar Kerin îl ignoră și așteptă calmă atacul ce avea să-i pună capăt tinereții.

În clipa aceea se auzi un răcnet atât de puternic, încât totul încremeni în jurul lor. O făptură mică făcu brusc o tumbă prin aer, pe deasupra capului fiarei. Mogâldeața se rostogolea cu așa o viteză că arăta mai degrabă ca o trâmbă de praf, iar zgomotul nepământean pe care îl scotea era atât de ciudat, încât luperul grohăi și își ridică țeasta, holbându-se la ciudățenia ce-i zbura ca un vârtej pe deasupra capului și care strângea în pumni două lame ascuțite ca briciul.

O clipă mai târziu, luperului i se desprinse căpățâna de corp și zbură spre prințesa Kerin, care o privi dezgustată și pară îndată, lovind-o cu ciotul de creangă. Capul se prăvăli pe pământ și se opri lângă focul de tabără, unde flăcările îi licăreau în luciul gol și trist al ochilor. Când mogâldeața rotitoare ateriză pe picioarele-i scunde în dreptul lor, Sebastian își dădu seama că era Cornelius.

— Ce-a fost chestia asta? îngăimă Sebastian.

Micuțul luptător făcu o plecăciune:

— Saltul golmiran ucigător, răspunse el. Se folosește numai în situații extreme, spuse el, gesticulând spre țeasta retezată. Și împrejurarea de față cred că l-a justificat.

Cornelius și prințesa Kerin îl ajutară pe Sebastian să iasă de sub leșul luperului. Imediat ce Sebastian se ridică,

toți trei își îndreptară îngrijorați privirile către Max. Dar, spre marea lor ușurare, au văzut că una dintre sălbăticiuni zăcea zdrobită în iarbă, iar cealaltă urla îndurerată și se îndepărta șchiopătând printre copaci.

— Și să nu vă mai întoarceți, până când nu învățați să vă purtați frumos! strigă Max autoritar.

În liniștea ce urmă, trosnetele focului răsunau ireale. Cei patru supraviețuitori rămaseră încordați, privind în jurul lor, pentru a se asigura că nu mai sunt alți luperi care să-i atace. Apoi se întoarseră și își zâmbiră larg, dând din cap unii spre alții, nespus de bucuroși că reușiseră să scape nevătămați.

— Am format o echipă bunicică, spuse într-un final Cornelius, după care își băgă sabia în teacă, se apropie de foc și mirosi apreciativ fripturile ce erau pe punctul de a se arde. Ei bine, nu știu ce simțiți voi, dar încăierarea de adineauri mi-a făcut o foame de luper! adăugă el, așezându-se lângă foc cu picioarele încrucișate și începând să taie prima pasăre de pe frigare.

Sebastian se uită o clipă lung la el și apoi gesticulă spre luperii morți, împrăștiați peste tot în jur.

— Cornelius! protestă el. Tu chiar ai de gând să cinezi în mijlocul acestui carnaj?

Cornelius privi scurt în jur și ridică din umeri:

— De ce nu? Am mâncat eu și în împrejurări mult mai rele. Odată, când am încercat să-mi evit capturarea în bătălia de la Gerinosis, am consumat patru feluri de mâncare, în timp ce mă ascundeam sub un morman de soldați căsăpiți, răspunse el, întinzând un picior și dând de lângă foc țeasta luperului cu un șut. Eu sunt pe deplin mulțumit, câtă vreme bestiile astea nu sunt destul de aproape cât să ne fure din mâncare.

— Asta-i barbarie, fără doar și poate, exclamă Max. Adică, vreau să spun... mai devreme era cât pe ce să murim și...

Cornelius rânji.

— Cu atât mai mult trebuie să celebrăm lucrurile care fac viața frumoasă, îi zise el, rupând un copan rumenit și mușcând cu poftă din carnea suculentă a fripturii. Mmm... Absolut delicioasă!

Sebastian și prințesa Kerin se priviră întrebători.

— Într-adevăr, miroase apetisant, îl aprobă prințesa Kerin.

— Ar fi păcat să se irosească, adăugă Sebastian.

Ridicând din umeri, tinerii se așezară lângă micuțul luptător, sub privirile revoltate ale bizonaurului.

Cei trei recunoscură cu mâna pe inimă că a fost cea mai savuroasă și mai gustoasă cină pe care au mâncat-o vreodată.

CAPITOLUL 11

APROAPE DE DESTINAȚIE

În dimineața următoare, de ziua ei de naștere, Cornelius i-a pregătit prințesei un mic dejun copios, din friptură de pasăre, promițându-i totodată că vor ajunge la timp în Keladon, pentru festivitățile de aniversare. Când tocmai terminaseră de mâncat, în micuța lor tabără apăru un grup de soldați călare. Sebastian recunoscu platoșele de bronz și pelerinele roșii ale uniformelor gărzilor prințesei Kerin. Călăreții erau conduși de un ofițer înalt, cu chip aspru și pelerină vișinie, simbol evident al rangului său.

De cum îi zări pe străini, Sebastian își duse instinctiv mâna la sabie, dar Cornelius îi potoli avântul.

— Liniștește-te, îi zise el. Se pare că sunt soldații regelui Septimus.

Căpitanul își struni calul și îi privi pentru o clipă cu severitate pe drumeții strânși în jurul focului.

— Ce căutați aici? îi întrebă el. Acesta este domeniul regelui Septimus și toți cei care vor să-l traverseze trebuie mai întâi să plătească o taxă de... Dumnezeule mare!

Îi luase câteva momente până când s-o recunoască pe prințesă și, imediat ce-și dădu seama pe cine are în față, sări din șa și îngenunche înaintea ei.

— Alteță! zise el, gâtuit. Cum de vă aflați aici, între acești sălbatici? Dacă v-au făcut vreun rău sau v-au speriat în vreun fel, jur pe onoarea mea că se vor căi până la sfârșitul zilelor!

Prințesa Kerin se ridică și se strădui să arate maiestuoasă — lucru deloc ușor, având în vedere că fața îi era murdară, iar rochia elegantă, plină de țărână și mânjită de sânge.

— N-ai teamă, căpitane Tench, spuse fata. Acești oameni sunt adevărați eroi, căci m-au salvat de un atac al briganzilor.

— Briganzi? se miră căpitanul Tench, privind spre maldărul de luperi morți pe care Sebastian și Cornelius îi îngrămădiseră, noaptea trecută, în cealaltă parte a poienii. Sunt cei mai păroși briganzi pe care i-am văzut în viața mea!

Cornelius râse.

— Ah, de briganzi ne-am descotorosit ieri, în câmpie, răspunse el, arătând apoi spre luperi. Tipii ăștia au apărut aseară neinvitați la cină și, cum bucatele nu ajungeau pentru toți, am fost nevoiți să ne debarasăm de ei.

Căpitanul Tench îl privi o clipă pe micuțul luptător, ca și cum nu i-ar fi plăcut deloc ce vedea, dar își plecă în cele din urmă capul, respectuos.

— Întreg regatul Keladon vă rămâne îndatorat, domnule, spuse el, după care se ridică și își îndreptă brațul spre unul dintre oamenii lui. Hei, tu! Zboară ca vântul spre oraș și du-i îndată regelui Septimus aceste îmbucurătoare vești. Să nu vorbești cu nimeni pe drum. Spune-i doar regelui că nepoata sa a fost ținta unui atac, dar a scăpat nevătămată.

— Am înțeles, domnule! strigă soldatul, îmboldindu-și armăsarul la galop și dispărând iute printre copaci.

— Vă vom escorta, ca să ajungeți cu bine în oraș, anunță căpitanul Tench.

— Excelent, spuse Cornelius. Căpitane, aveți cumva un om în plus, care să mâne caleașca prințesei? Consider că-mi ajunge cât m-am chinuit să țin în frâu bidiviii tâlharilor și aș dori să călătoresc alături de bunul meu prieten, domnul Darke.

Căpitanul Tench făcu încă o plecăciune respectuoasă.

— Cum doriți. Alteță, se întoarse el spre prințesa Kerin, dacă îmi permiteți, o să vă însoțesc până la caleașcă, unde vă puteți aranja pentru întâlnirea cu regele Septimus.

— Da, firește, răspunse prințesa, privind mai degrabă tristă spre Sebastian, de parcă ar fi simțit că s-a terminat ceva între ei. A fost o experiență deosebită, adăugă ea, remarcă prin care Sebastian pricepu că venise timpul ca fata să se poarte din nou ca o prințesă.

Sebastian avu impresia că o barieră invizibilă se lasă brusc între ei și, amintindu-și cum o ținuse în brațe când plânsese, se întristă la gândul că nu vor mai avea probabil niciodată ocazia să împărtășească asemenea clipe de intimitate.

— Poate că nu s-a terminat încă, îndrăzni el să murmure optimist.

Fata îi răsplăti cuvintele cu un surâs fugar.

— Poate.

Apoi se întoarse și-i îngădui căpitanului Tench să-i dea brațul și s-o conducă spre caleașcă.

— Deci, spuse Sebastian, încercând să fie vesel, se pare că problemele noastre au luat sfârșit.

— Oh, sper, șopti Cornelius, privind gânditor peste foc la căpitanul Tench, care dădea ordine soldaților. Sper să fie precum zici.



Câteva ore mai târziu, când căruța cu coviltir ieși din pădure, Sebastian și Cornelius văzură clar, în sfârșit, orașul Keladon.

Cetatea, lipită de coasta unui deal, era înconjurată de un înalt zid de apărare, înăuntrul căruia o mulțime de case albe, de temple și de vile erau înghesuite unele în altele și se ridicau, în trepte neregulate pe panta înclinată, până la poalele palatului — un edificiu magnific, construit dintr-o marmură de-un alb strălucitor, ce se înălța semeț și auster dintre clădirile înconjurătoare. Cel mai impunător era însă turnul din centrul construcției, ce părea să se avânte până la nori. În vârful turlei flutura steagul regal, un stindard uriaș de mătase, pe care se aflau însemnele regale: două șopârle ce stăteau la pândă.

Intimidat în fața proporțiilor orașului, Sebastian înghiți în sec, gândindu-se că foarte curând va trebui să încerce să-și câștige existența spunând glume în Keladon. Ceva îl îmboldea să întoarcă de îndată căruța și să pornească spre casă, dar știa bine că nu putea s-o facă. În definitiv, era ultima lui speranță — și, totodată, ultima speranță a mamei sale.

Aruncând o privire spre Cornelius, văzu că micuțul luptător se uita la el, gânditor.

— Pari tulburat, observă omulețul.

Sebastian încuviință.

— E ditamai orașul. Jerabimul este un târgușor adormit — nici nu încape comparație cu el. Bănuiesc că-i doar trac.

— Da, ai toate motivele să fii neliniștit, având în vedere repertoriul pe care te bazezi, interveni sumbru Max, înaintând agale.

— Ah, mulțumesc mult pentru încurajări, spuse Sebastian.

Cornelius chicoti.

— Nu-l lua în seamă, căci văd că-i stă în fire să fie prăpăstios.

— Are totuși dreptate, fiindcă se pare că nimănui nu-i plac glumele mele... cu excepția prințesei Kerin, desigur.

— Ei, nu-i deloc un început rău, spuse Cornelius. Dacă tot ai o admiratoare, e bine că este una influentă. Te poți folosi de ea ca punct de plecare și să încerci să progresezi.

— Și dacă dau greș?

— Dacă o să ai încredere în tine, vei reuși.

Sebastian se încruntă:

— Dar... cum, Cornelius? Tu, de exemplu, nu permiți nimănui să te doboare. Ești curajos și inimos, și ești totuși atât de... de...

— Mic? sugeră Cornelius.

— Ei... nu aveam de gând să spun asta... dar, dacă tot ai menționat...

Cornelius zâmbi.

— Încrederea în sine este foarte importantă, zise el, în special în domeniul tău de activitate. Dacă tu nu crezi că glumele tale sunt amuzante, cum ai putea spera ca altcineva să râdă?

— Nu știu, răspunse necăjit Sebastian, ridicând din umeri.

— Privește lucrurile în felul următor. Ai plecat din orașul tău natal și ai răzbit singur peste dealuri și prin păduri; te-ai luptat cu o bandă de briganzi și, cu toate că erai covârșit de numărul acestora, ai reușit totuși să-i alungi; iar seara trecută ai înfruntat o haită de luperi sângeroși și ai ieșit învingător...

— Da, Cornelius, însă numai pentru c-ai fost *tu* acolo!

Micuțul luptător clătină din cap.

— Într-adevăr, am fost acolo, dar nu te-am văzut să fi tăiat frunze la câini, Sebastian, ci te-ai avântat în toiul luptei și ai ripostat cu toate forțele tale.

Cornelius se opri și îi aruncă băiatului o privire ștrengărească.

— Și, oi fi eu un luptător destoinic, dar în niciun caz nu dețin calitățile prin care să mișc inima unei prințese.

— Poftim? Sebastian îl privi uimit. Ah, nu... noi doar...

— Crede-mă, fiindcă am văzut-o cum te privea. N-am eu prea multă experiență în treburile de soiul ăsta, dar zic că știu să recunosc o femeie înamorată.

— Este ridicol, murmură Sebastian. Eu și... prințesa Kerin? Nici gând, adăugă râzând.

Cornelius tăcu pentru câteva clipe, păstrând o privire de cunoscător pe chipu-i ca de copil.

— Mai vedem, spuse el, încheind subiectul.

Ultimii kilometri până în Keladon i-au parcurs în tăcere, cufundați fiecare în gândurile sale.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 12

REGELE

Septimus își studia expresia feței într-o oglindă cu ramă aurită și se străduia să-și ia o înfățișare profund îndurerată, dar îi ieșea de fiecare dată complet anapoda. Pe chipu-i uscățiv și posomorât, încadrat de plete negre și linse, rezultatul aducea mai degrabă cu mutra cuiva care suferă de constipație.

— Fir-ar să fie! răbufni el.

Și încercă din nou, mijindu-și ochii și coborându-și colțurile buzelor subțiri — așteptând din clipă în clipă sosirea unui sol care să-l înștiințeze despre tragedia ce s-a abătut asupra nepoatei sale. Știa că toți curtenii aveau să fie cu ochii pe el la auzul acestei vești și nu-și permitea să-l vadă careva mai puțin mâhnit decât ar fi trebuit — bineînțeles, *dacă* o uciseseră cu adevărat.

Septimus era însă îngrijorat ca nu cumva banditii s-o fi luat ostatică și să ceară o răscumpărare enormă pentru ea — situație care ar fi complicat foarte mult lucrurile. Dar Magda, cea care pusese la cale toată această lovitură, îl asigurase că briganzii erau mult prea înceți la minte pentru a se gândi la o astfel de variantă și era convinsă că o vor ucide pe fată sau, cine știe, poate chiar o vor mânca friptă la grătar, dar în niciun caz n-ar fi cerut o răscumpărare, căci ar fi avut nevoie de cineva care să știe să scrie — și era greu de crezut că ar fi existat un asemenea exemplar în Brigandia.

În curte, sunetul trompetelor anunță sosirea unui mesager — exact la țanc! Septimus încercă încă o dată să-și întipărească o expresie îndurerată și își spuse că, dacă tot e să nu-i iasă înfățișarea dorită, și-ar putea îngropa fața în palme, așa încât să dea impresia că plânge.

Pe hol se auzi glasul strident al secretarului său personal.

— Maiestate! Un mesaj urgent din partea căpitanului Tench!

Septimus zâmbi triumfător.

Perfect! Vorbise în acea dimineață cu Tench, în fața multor martori, și își arătase vădit îngrijorarea față de întârzierea întoarcerii prințesei Kerin. De bună seamă, Tench trebuie să fi descoperit ceva: probabil chiar scena

unui masacru. Septimus se întoarse din fața oglinzii și porni arogant spre ușa dormitorului.

— Deschideți, ceru el.

Cele două slugi care păzeau ușa pe dinafară o deschiseră larg, descoperindu-i-l vederii pe Malthus, încremenit pe hol, palid și îngrijorat, îmbrăcat într-o jiletcă sângerie și o pereche de pantaloni mulați, verzulii.

— Maiestate, îi zâmbi afectat secretarul, continuând pe același ton pițigăiat și iritant, un mesager din partea...

— Da, da, am auzit! Condu-mă la el, Malthus. Of, sper să nu i se fi întâmplat nimic scumpei mele nepoate, mai ales că azi nu e o zi ca toate celelalte. Astăzi împlinește șaptesprezece ani... I-am cumpărat copilei și un cadou special și câte și mai câte. Malthus, sper c-ai avut grijă de el, da?

— Firește, Maiestate. I-am dat câteva alune.

Malthus se întoarse și coborî grăbit curba uriașă a scării din marmură. Ignorând șirurile de bărbați în uniformă aliniați de-o parte și de alta a treptelor, Septimus îl urmă și coborî spre sala imensă din marmură, unde solul aștepta răbdător, cu un genunchi în podea, înconjurat de o mulțime de lorzi și doamne ale curții regale, curteni care îl scrutau pe rege din priviri, în timp ce acesta pășea maiestuos pe trepte.

O problemă majoră la palat o reprezenta lipsa discreției. Septimus știa bine că, de la moartea fratelui său și a soției acestuia, mulți erau cei care își păstraseră suspiciunile cu privire la implicarea lui în această micuță nenorocire. Dar, firește, niciunul nu avea probe care să îi susțină părerile. Toți conspiratorii care contribuiseră la sfârșitul timpuriu al domniei fostului rege fuseseră reduși pentru totdeauna la tăcere.

Septimus se încruntă. Nu-i era deloc ușor să fie diabolic, dar recompensele erau importante. Îi plăcea enorm să fie rege și, câtă vreme îi bătea inima în piept, nu avea nici cea mai mică intenție să permită schimbarea acestei situații. După ce coborî ultima treaptă, îl privi de sus pe soldatul căruia i se încredințaseră veștile proaste, un bărbat solid, arătos și cam mocofan, al cărui nume Septimus nu-l știa.

— Grăiește, omule, spuse Septimus. Ce vești ne aduci?

— Maiestatea Voastră, vin din partea căpitanului Tench, cu un mesaj de mare importanță.

— Da, știu. Spune odată.

— Mi-a poruncit să vin direct la dumneavoastră și să nu stau de vorbă cu nimeni altcineva.

— Da, foarte bine, ai făcut exact ce trebuia.

— Nu, sire, am dat greș în această privință, zise soldatul, mâhnit peste poate. Când am trecut porțile, un

negustor m-a întrebat cât e ceasul și, fără să-mi dau seama, i-am răspuns.

Septimus îl fulgeră din priviri.

— Mda, bine, asta nu contează, idiotule! Ce *vești* ți-au fost încredințate?

— Ah, da, făcu soldatul, dregându-și glasul. Maiestate, la mică distanță de oraș, eu... adică, noi... ăăă, trupa condusă de căpitanul Tench, din care fac și eu parte...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai de gând să treci odată la subiect?

— Desigur, Maiestate. Chiar asta încercam să fac, răspunse soldatul, dregându-și încă o dată glasul. La mică distanță de palat, am dat peste scena unui masacru...

Da! Septimus abia își înfrână imboldul de a-și ridica victorios pumnul în aer, izbutind să-și păstreze o mină aspră.

— Masacru, spui? Oh, nu se poate, să nu-mi zici că iubita mea nepoată era și ea acolo.

— Era acolo, Maiestate. Am văzut-o cu ochii mei.

— Vai mie! strigă Septimus, plesnindu-și fruntea cu palma și dându-și ochii peste cap. Of, o frumusețe atât de tânără și de fragilă s-a stins mult prea timpuriu!

— Ăă... Maiestate, ea era...

— Nu, nu-mi mai spune nimic! Nu-mi chinui sufletul cu amănuntele sfârșitului ei prematur.

— Sfârşitul a fost mai degrabă al luperilor, Maiestate.

— Luperi? întrebă Septimus, holbându-se la soldat. Ce luperi?

— Cei care au atacat convoiul.

— Luperii au atacat convoiul? Dar... unde erau briganzii?

— Briganzi, Maiestate?

— Da. N-ai zis că a fost atacată de...?

Septimus se opri, tresărind alarmat — într-adevăr, mesagerul nu făcuse nicio referire la briganzi. O dăduse în bară și simți dintr-odată privirile arzătoare ale curtenilor.

— Ah, *luperi*, da! Aș fi putut jura că te-am auzit spunând briganzi — căci, ăă... cuvintele sună destul de asemănător, nu?

Soldatul îl privi pierdut. Cuvintele nu i se păreau deloc asemănătoare. Septimus însă continuă să-l descoasă.

— Așadar, stai să înțeleg și eu. Spui că, de fapt, prințesa Kerin... sărmana și preaiubita mea nepoată... a fost ucisă de luperi?

— Nu, Maiestate.

Septimus se chirci și-l privi cu asprime.

— Atunci ce naiba vrei să spui, nărodule?

Ostașul se făcu mic.

— Maiestate, tocmai voiam să vă spun că prințesa Kerin a fost *atacată* de o haită de luperi...

— Da, da, și a fost sfârtecată în bucăți! Asta-i îngrozitor! Cumplit!

— Stăpâne, prințesa n-a pățit nimic. A scăpat cu bine și este vie și nevătămată.

— Oh, ce tragedie, ce... ce...

Septimus încercă să mimeze o expresie adecvată acestor vești și chipul îi trecu printr-o serie întreagă de schimonoseli. Căută inițial expresia tristeții, înfățișare pe care o exersase în dormitor. Apoi, dându-și seama că era o mină complet nepotrivită, încercă varianta bucuriei și a ușurării, rânjindu-și dinții și bulbucându-și ochii — dar, socotind după spaima soldatului care se dădu un pas înapoi, ceea ce-i ieși de fapt era expresia cuiva care-și pierduse definitiv mințile.

— E vie? strigă el. Vie! Nici... nici nu-mi vine să cred!

Septimus privi spre curteni, conștient de lacrimile de frustrare ce-i umplură ochii.

— Uitați-vă la mine! răcni regele. Sunt atât de bucuros, încât plâng de fericire!

Apoi își întoarse atenția spre mesager.

— Și cum dra... cum a reușit iubita mea nepoată să scape cu viață? întrebă el.

— A fost salvată de doi călători, Maiestate, aceiași care au scăpat-o și din mâinile briganzilor despre care vorbeați.

Septimus se simți ispitit să-i tragă un pumn în gură, dar chiar nu era nici momentul și nici locul potrivit pentru așa ceva.

— Eu n-am vorbit despre niciun brigand. Tu ai fost cel care i-a adus în discuție!

— Ă... nu, Maiestate. Eu am vorbit despre luperi. Dumneavoastră...

— Deci unde-i acum nepoata mea? zbieră Septimus, acoperind protestele plângărețe ale enervantului soldat.

— Se apropie de palat, Maiestate, sub escortă armată și, desigur, aducându-i și pe salvatorii ei.

— Oh, în cazul ăsta trebuie să... să mă pregătesc să... Regele își încleștă pumnii și făcu un uriaș efort să-și stăpânească furia. Să-i întâmpin, șuieră el într-un final, după care trecu pe lângă mesager și, având grijă să-l calce „din greșeală” pe degete, simțind cu bucurie cum trosnesc sub talpă oasele palmei soldatului, se adresă curtenilor: Pregătiți-vă pentru petrecere! îi anunță el. Nepoata mea, viitoarea voastră regină, va sosi curând la palat, teafără și nevătămată, în această zi cum n-a mai fost alta de... ziua ei de naștere. O vom întâmpina în curte, cu toată pompa și solemnitatea. Acum trebuie să mă retrag în apartamentele mele, pentru... ăă... a mă găti potrivit acestei ocazii.

Întorcându-se, păși apăsat pe cealaltă palmă a mesagerului, urcă grăbit treptele scării din marmură și, simțindu-l pe Malthus ținându-se scai de el, se răsuci și îl fulgeră din priviri:

— Tu ce mai vrei? se rățoi el.

— Ăă... vin s-o ajut pe Înălțimea Voastră, zise Malthus. Să vă pregătiți pentru...

— De-acum sunt băiat mare, Malthus. Știu să mă îmbrac și singur, răspunse Septimus, dând să plece, dar oprindu-se gânditor. În ceea ce-l privește pe soldatul care mi-a adus acest mesaj...

— Da, sire?

— Cred că n-ar strica să-l răsplătim pentru aceste vești minunate, nu? Ai grijă să fie îndată promovat la rangul de căpitan.

— Prea bine, sire.

— Și trimite-l să se alăture forțelor noastre expediționare, în mlaștinile din Dysenterium.

— Dar... Maiestate, asta numai răsplată nu...

— Poftim?

Malthus înghiți în sec. Știa bine că regele Septimus nu era o persoană îngăduitoare față de cei care îi puneau la îndoială deciziile.

— Este, de fapt, o hotărâre foarte potrivită, spuse Malthus cu vioiciune silită. Din câte-am înțeles, ultimul

căpitan de acolo tocmai a murit din pricina unei infecții intestinale necruțătoare.

Secretarul se întoarse și porni înapoi pe scări, pentru a-i transmite aceste bune vești mesagerului, care rămăsese în genunchi, smiorcăindu-se și cercetându-și îndurerat degetele scrântite.

Între timp, Septimus avea de rezolvat o problemă arzătoare. Ajuns la capătul scărilor, în loc s-o ia la dreapta, spre camerele lui, coti la stânga, către o aripă rar frecventată a palatului și străbătu cu pași mari un coridor slab luminat, în căutarea Magdei.

O găsi în camera ei, aplecată deasupra mesei, unde se concentra să toarne o poțiune scârboasă într-un bol închipuit de un craniu uman întors cu susu-n jos. Neavând chef de politețuri, Septimus o salută pe femeie trăgându-i un șut în șezut și dând-o grămadă peste masă, încât își vărsă pe podea ultima poțiune-experiment.

Pe chipul ei bătrân și zbârcit apăru brusc expresia furiei. Se întoarse ca o fiară încolțită, scăpărând dușmănie din singurul ochi bun și dezvelindu-și amenințătoare cei câțiva colți maronii care îi mai rămăseseră în gură. Își ridică un braț noduros și împestrițat cu pete de ficat pentru a-și blestema atacatorul. Dar îl recunoscu de îndată pe cel care o lovise și răutatea i se risipi la fel de repede cum

îi apăruse. Bătrâna chiar încercă să schițeze și un zâmbet, neconvingător.

— Maiestate, croncăni ea. Ce surpriză... plăcută.

— Plăcută s-o crezi tu, hoașcă stupidă și infectă! i-o reteză el, aplecându-se peste masă și privind-o mâniat peste măsură. Tocmai ce-am vorbit cu un mesager și am aflat că prințesa Kerin trăiește!

— Ah, zise Magda, neputându-și ascunde spaima. E sigur?

— Foarte sigur. Se pare că a supraviețuit atât atacului briganzilor, cât și al unei haite de luperi — și asta datorită intervenției a doi călători.

— Călători? pufni Magda suspicioasă. Ce călători?

— De unde să știu eu? Doi superluptători, din câte am înțeles. Doi prostănaci băgăreți, răspunse regele și începu să se plimbe în sus și în jos prin odaie, frământându-se în tăcere. Presupun că n-a fost mâna ta în povestea cu luperii, nu?

— Nu. Deși n-ar fi fost deloc o soluție rea. Mi-ar fi plăcut să-mi fi venit și mie această idee.

— Oricum n-ai fi rezolvat nimic, din cauza celor doi băgăreți de binefăcători, pe care fără îndoială va trebui să-i întâmpin cu brațele deschise. Oh, simt că-mi vine să vomit! Și cât timp am pierdut cu pregătirile! *Aveți încredere*, mi-ai zis. *Nu vom da greș, Maiestate!* Ei bine, uite

c-am dat greș și n-am scăpat de rivala mea la tron! Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele și să pun să fie ucisă aici, la palat!

— Dar, stăpâne, asta ar fi fost o greșeală cumplită. Nu uitați că este totuși prințesă și oamenii o îndrăgesc. La cel mai mic semn de complot, cu siguranță se vor revolta împotriva dumneavoastră!

Septimus oftă. Bătrâna avea dreptate, firește. Unul dintre cele mai supărătoare lucruri la Magda era faptul că, în general, avea dreptate. Tocmai acesta fusese și motivul pentru care n-o prăjise în ulei, cu mulți ani în urmă. Ea fusese cea care îi atrăsese atenția că, dacă avea să i se întâmple ceva rău prințesei Kerin, accidentul trebuia să aibă loc departe de castel, undeva unde Septimus să nu fie prezent și să nu dea de bănuit.

Și tot Magda îl convinsese s-o trimită pe Kerin în vizită la regina Helena din Bodengen, sub pretextul unei posibile căsătorii cu fiul acesteia, Rolf. De asemenea, tot Magda își trimisese un slujitor în Brigandia, unde să răspândească zvonul referitor la caleașca plină de bogății care avea să traverseze, slab apărată, câmpia pustie. Și, firește, tot Magda plănuise să li se toarne gărzilor din escortă o poțiune otrăvitoare în rația de vin primită seara, ceea ce trebuia să-i țintuiască la pat pe mai bine de jumătate dintre ei, lăsând astfel convoiul și mai lipsit de

apărare. Iar ca să se asigure că fata va risca să-și lase gărzile în urmă și să se întoarcă în grabă, o momise cu aniversarea celor șaptesprezece primăveri. O fetișcană răsfățată ca ea n-ar fi pierdut pentru nimic în lume o asemenea petrecere.

Ei bine, tot acest plan necesitase luni de pregătire și săptămâni întregi pentru a fi pus în aplicare, și acum se alesese praful de el, din cauza intervenției a doi luptători necunoscuți. Regelui Septimus îi veni să scuipe și, într-adevăr, își dădu frâu liber impulsului, scuipând într-un colț al odăii bătrânei.

— Of! gemu el. Chiar nu mai pot face nimic? Chiar nu mă poate scăpa nimeni de copila asta blestemată?

Magda își freca mâinile noduroase, ca și cum s-ar fi spălat sub un jet de apă.

— Sire, dacă binevoiți să-mi acordați o nouă șansă...

— Cred că ți-am acordat deja prea multe, babă perfidă! Ți-aduci aminte ce ți-am spus când ți-ai asumat această sarcină? În caz că dai greș, îți vei pierde capul.

Ochiul cel bun al Magdei căpătă brusc culoarea panicii, dar bătrânei nu-i tremură glasul când îi răspunse:

— Firește, Maiestate... îmi aduc aminte. Dar, vedeți dumneavoastră, se pare că acum soarta s-a întors în sfârșit în favoarea noastră.

— Ce vrei să spui…? întrebă regele, aruncându-i o privire iritată.

— Sire, în curând vor ajunge în Keladon doi străini — care s-ar putea să ne fie de mare folos.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, mârâi el.

Bătrâna îi răspunse cu un surâs diform.

— Străinii pot fi învinuiți de o mulțime de lucruri. Din moment ce aici nu-i cunoaște nimeni și nu va garanta nimeni pentru ei… Oamenii sunt înclinați să creadă tot ce-i mai rău despre străini, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Magda, dacă asta-i o încercare de-a mai câștiga puțin timp…

— Ah, nu, Maiestate! Vă rog, lăsați-mă să-i cântăresc puțin pe acești doi luptători și cred că voi găsi cât de curând o soluție la micuța noastră problemă, îi zise ea, măsurând la pas camera, însuflețită de noua idee. În ceea ce vă privește, nu trebuie decât să-i primiți ca pe doi eroi victorioși. Răsfățați-i, nu-i lăsați să ducă lipsă de nimic și oferiți-le tot ce-și doresc!

— Și de ce-aș face așa ceva, mai exact?

— Pentru că atunci totul va părea și mai cutremurător, când vor mușca mâna care i-a hrănit! chicoti ea demonic cum numai o cotoroanță poate chicoti.

— Prea bine, atunci, se învoi Septimus, cu lehamite. Vom încerca să facem cum vrei tu, însă e ultima oară. Nu-ți mai dau alte șanse. Iar dacă nu reușești să-ți ții promisiunea, îți jur că vei simți ascuțișul securii călăului — și nu doar cu buricele degetelor.

Magda clipi din pleoapa sănătoasă și încercă să nu-și trădeze în glas sentimentul de ușurare:

— Firește, sire. Vă rămân, ca întotdeauna, umila dumneavoastră slujitoare.

Făcu o plecăciune adâncă și stătu așa cocârjată până când Septimus se plictisi și ieși valvârtej din odaie.

După plecarea regelui, Magda se îndreptă de șale și își duse o mână la spate, în locul dureros unde gheata Maiestății Sale îi lăsase negreșit o vânătaie de toată frumusețea.

Era pe deplin conștientă de poziția ei vulnerabilă și știa bine că, dacă voia să trăiască, trebuia să rezolve o dată pentru totdeauna această chestiune. Septimus o mai amenințase de câteva ori, dar, de această dată, era convinsă că regele vorbise cât se poate de serios. Tresări la sunetul puternic al trompetelor ce răsunau din curte și porni șontâc spre fereastră, să privească sosirea prințesei și a celor doi salvatori necunoscuți.

Înainte să intre căruța cu coviltir pe porțile palatului, mintea diabolică a bătrânei începuse deja să urzească un plan de acțiune…

CAPITOLUL 13

ÎN KELADON

Porțile impunătoare de fier s-au deschis larg fără să scoată vreun zgomot și Max se opri șovăind pentru o clipă, șovăială ce-i dispăru când fu plesnit pe crupă de curelele hățurilor.

Căruța trecu încet printre ostașii fioroși, înarmați până-n dinți, care păzeau porțile cetății. Unii erau înșirați de-a lungul drumului, alții stăteau ciorchine, la intervale regulate, pe platforma de lemn de deasupra zidurilor înconjurătoare, pregătiți să respingă orice atac lansat asupra orașului. Într-o parte se afla uriașul mecanism de lemn ce deschidea și închidea porțile. Acesta era pus în mișcare de doi bizonauri masivi, înhămați în harnașamente din piele. Max fornăi la vederea acestora și dădu prietenos din cap, salutându-i.

— O zi splendidă! remarcă el, dar cum cei doi nu-i răspunseră — fie că nu-l auziră, fie că n-aveau chef de conversație —, trecu mai departe.

În față se deschidea un drum lat, flancat de șirurile lungi ale tarabelor comercianților ce vindeau țesături, mirodenii, ustensile de bucătărie, unelte, arme — și câte și mai câte. Cumpărătorii se înghesuiau printre tarabe, mulți dintre ei aruncând priviri neîncrezătoare căruței lui Sebastian, dar câțiva salutând prin strigăte glumețe perspectiva unor viitoare spectacole de divertisment. Îmbrăcați în veșminte bogat împodobite cu bijuterii, negustori înstăriți se plimbau alene, căutând să arate importanți. Femei în rochii lungi până la pământ, multe dintre ele cu capetele acoperite modest cu voaluri, pășeau respectuoase în urma soților, iar copiii — grupuri numeroase de ștrengari urduroși și zdrențăroși — alergau de colo-colo, încercând să capete câte un bănuț de la târgoveți și târguitori.

Când apăru caleașca prințesei Kerin toată lumea încremeni. Oamenii se opreau și își plecau capetele în semn de respect, ba mulți dintre ei chiar îngenuncheau. Era limpede că prințesa se bucura de mare stimă. Odată ce caleașca trecea de ei, orășenii se ridicau și porneau în grup în spatele trăsurii, curioși să vadă ce se petrece.

Sebastian nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni strânși la un loc. Jerabimul era un târgușor destul de măricel, dar nici nu se putea compara cu ceea ce i se înfățișa acum înaintea ochilor. Privind în stânga și-n dreapta, dincolo de tarabele negustorilor, băiatul văzu zeci de alei încâlcite printre șirurile de clădiri strâns înghesuite, ulițe pe care se furișau siluete tenebroase, făpturi întunecate ce-și târșâiau iute picioarele și păreau să se ascundă de lumina soarelui. Sebastian avu impresia că orașul avea două fețe: una grandioasă și fastuoasă, pe care o prezenta străinilor, și una întunecată și sinistră, ce pândea din umbră și aștepta să-i înhațe pe cei mai puțin vigilenți.

Din dreptul unei cafenele răsuna o muzică stranie și disonantă, și Sebastian văzu la mese clienți înstăriți ce ședeau sub o boltă de viță, fumând din narghilele uriașe, cu furtunașe ce treceau prin vase strălucitoare de metal. Pe o scenă, o femeie dansa pe ritmurile unei mici orchestre și își unduia atât de fermecător și de grațios trupul suplu, uns cu ulei ca să lucească, încât consumatorii, de parcă ar fi fost vrăjiți, nu-și dezlipeau o clipă ochii de la ea.

Căruța trecu de cafenea și continuă să înainteze pe strada ce cotea ușor. După colț, li se prezentă o priveliște cu adevărat uimitoare. Peste alți câțiva pași, drumul începea să urce abrupt spre palatul din marmură al regelui Septimus. Clădirea era impresionantă chiar și de la mare

distanță: coloanele din marmură străluceau orbitor în lumina soarelui, iar arcadele masive și minaretele aurite păreau ca ieșite din vis.

— E mult mai frumos decât mi-am imaginat, murmură Cornelius. Închipuie-ți cât de bogat trebuie să fie regele, dacă are un asemenea palat!

Sebastian dădu din cap, fără cuvinte. Se simțea foarte mic și neînsemnat. De ce i-o fi trecut prin cap să vină tocmai aici? Avea oare vreo șansă să ajungă bufon la curtea unui rege atât de măreț? Cel mai potrivit lucru ar fi fost să întoarcă îndată căruța și să pornească spre casă.

Cornelius pesemne că-i ghici zbuciumul lăuntric.

— Curaj! îi spuse el. O să te descurci de minune! Nu uita, să nu-ți pierzi nicio clipă încrederea în tine!

Sebastian se sili să-i zâmbească și dădu din cap, deși nu avea încredere în talentul său nici cât negru sub unghie.

În timp ce se apropiau de palat, în dangătele unui clopot nevăzut, Sebastian admiră minunatele pajiști verzi ce înconjurau clădirea și uriașele fântâni din piatră, ce-și revărsau apa la nesfârșit, în cascade magice. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. O asemenea priveliște ar fi fost de neconceput în Jerabim, unde apa era foarte prețioasă.

În cele din urmă, după ce i se păru că merseseră o veșnicie, opriră în dreptul unui mic șir de trepte din piatră, ce urcau spre o curte foarte spațioasă, strălucind de

curățenie. Imediat ce-au oprit, mai mulți ostași înarmați, purtând pelerine sângerii, au ieșit mărșăluind pe ușile palatului și s-au aliniat de-a curmezișul, blocând intrarea. Apoi și-au scos săbiile și le-au lipit de platoșe, pregătiți să le folosească la cea mai mică provocare.

— Mantiile Stacojii, șopti Cornelius. Gărzile personale ale regelui.

Pe ușile palatului se revărsă apoi un întreg alai de persoane ilustre: lorzi și doamne ale curții regale, îmbrăcați în veșminte din brocart scump și catifea fină, viu colorată. Cei mai mulți bărbați purtau turbane și femeile aveau chipurile acoperite cu voaluri transparente. Cu toții aveau bijuterii la gât și pe degete. Mulțimea nobililor se împărți în două cu o ușurință îndelung exersată și se postă de-a stânga și de-a dreapta culoarului format, scrutându-i dezaprobator pe nou-veniți. Stând țeapăn pe capra căruței, Sebastian își dădu brusc seama că veșmintele de bufon îi erau rupte, murdare și mânjite de sânge — gând care îl făcu să-și dorească să se fi schimbat în ceva mai prezentabil, înainte să intre în oraș.

Tăcerea a fost brusc sfâșiată de sunetul strident al trompetelor, când șase soldați bărboși au ieșit pe uși suflând din goarne aurii, despărțindu-se și ei în două și aliniindu-se în spatele lorzilor și doamnelor.

— Ce spectacol! spuse Sebastian.

— Liniște! se auzi un glas răstit.

Sebastian își ridică privirea și-l văzu în apropiere, pe căpitanul Tench, călare, care îi privea foarte ursuz.

— Hai, coborâți, adăugă el.

Sebastian și Cornelius se conformară. Iar când Sebastian își reîndreptă privirea spre palat, observă că pe ușile larg deschise tocmai ieșea încă o persoană: un tip înalt și subțirel, îmbrăcat în superbe veșminte purpurii, deasupra cărora, în pofida căldurii, își pusese o mantie de blană. Lorzii și doamnele îngenuncheară numaidecât la vederea acestuia, iar el păși printre ei cu aroganța unei persoane obișnuite de mult cu asemenea slugărnicii. Când se apropie de prima treaptă a scării, gărzile se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Omul se opri acolo, cu mâinile în șold, privind în jos spre Sebastian și Cornelius, cu o expresie de profundă nedumerire pe chipu-i uscățiv și palid.

Sebastian simți îndată un zvâcnet de antipatie. Poate că era o exagerare a intuiției sale de elf, dar se gândi că regele Septimus avea unul din cele mai fățarnice chipuri din câte văzuse.

Cornelius căzu imediat în genunchi și îl înghionti pe Sebastian, îndemnându-l să-i urmeze exemplul. Regele păru mulțumit de ceea ce văzu și apoi își plimbă ochii în stânga și în dreapta, de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Unde mi-e nepoata? întrebă el.

— Aici, unchiule!

Prințesa Kerin apăru în cadrul ușii caleștii și Sebastian observă că, între timp, fata își schimbase veșmintele. Purta o splendidă rochie de catifea roșie și avea pe cap o diademă minunată, ale cărei nestemate sclipeau orbitor în razele soarelui. Coborî din trăsură și porni spre treptele ce duceau în curtea palatului. Când trecu pe lângă Sebastian, îi aruncă o scurtă privire și băiatul ar fi putut jura că-i făcuse cu ochiul, dar totul se petrecuse atât de repede, încât se putea foarte bine să i se fi năzărit lui. Fata se apropie de unchiul ei și făcu o reverență elegantă.

— Maiestatea Voastră, spuse ea.

— Scumpa mea nepoată! Cât mă bucur să văd că ești teafără, în această zi deosebită!

Regele făcu un pas în față și o îmbrățișă, ținând-o strâns pentru o clipă, apoi dându-i drumul, întorcându-se către mulțimea ce se strângea în capul scării și ridicându-și vocea.

— Cetățeni ai Keladonului, strigă el. Slavă providenței! Mult iubita noastră prințesă s-a întors nevătămată printre noi, chiar în ziua în care împlinește șaptesprezece primăveri. Peste numai un an, ea va fi regina voastră!

Mulțimea ce devenea tot mai numeroasă îi întâmpină anunțul cu un uriaș cor de urale. Regele își reîndreptă atenția asupra prințesei Kerin și îi vorbi încet:

— M-am pedepsit aspru când am auzit de nenorocirea prin care ai trecut. Cum de-am fost atât de nesocotit, încât să îngădui să ajungi într-o situație atât de primejdioasă? Vei avea vreodată puterea să mă ierți?

— Unchiule, n-a fost vina ta, răspunse prințesa.

— Evident că nu! răbufni regele, după care râse — mai degrabă nervos, gândi Sebastian. Ăă... dar asta nu mă face să mă simt mai bine în privința întregii povești.

După această reacție întârziată, își îndreptă atenția spre cei câtiva soldați care o escortaseră pe prințesă în oraș.

— Unde sunt soldații din gărzile regale ce te escortau? întrebă el.

— Sunt toți morți, sire, răspunse Cornelius. Și-au dat viața cu vitejie și au luptat până la ultimul, pentru a o apăra pe prințesă.

Regele îl țintui aspru, uluit că micuțul luptător îndrăznise să deschidă gura fără permisiune.

— Morți? strigă el.

— Da, sire, căci au fost copleșiți numeric.

— Cum de... Am trimis un detașament de douăzeci de oameni ca s-o apere.

— Mulți dintre ei n-au mai fost în stare să ne însoțească la întoarcere, îl lămuri prințesa Kerin. N-am avut decât șase soldați, pentru că...

— Da, știu, fiindcă s-au îmbolnăvit, îi luă Septimus vorba din gură.

Prințesa îl privi nedumerită.

— De unde știi? întrebă ea.

— Hmm? tresări regele, uitându-se împietrit la ea pentru o clipă. Ei bine, fiindcă eu sunt regele și e de datoria mea să știu, adăugă el, după o clipă de gândire. Am aflat totul de la mesagerul căpitanului Tench.

— Serios? Nu mi-am dat seama că deținea această informație.

— Ei, bineînțeles că o deținea! Mi-a povestit totul, despre atacul briganzilor, al luperilor... la urma urmei, e chiar un miracol că ai supraviețuit.

Prințesa Kerin aprobă.

— Cu siguranță n-aș fi scăpat, îl încredință ea, dacă n-ar fi intervenit acești doi bravi luptători.

— Ah, da. Și eu aștept cu nerăbdare să-i cunosc, zise regele. Unde sunt?

Prințesa Kerin îl privi mirată.

— Păi, sunt chiar aici, în fața ta.

Regele se uită în jos, dădu de Sebastian și Cornelius, după care își plimbă privirea, așteptându-se parcă să mai vadă și pe altcineva. Dar nu mai era nimeni în afară de ei.

— Ăștia doi? întrebă el, neîncrezător. Cum, ei sunt apărătorii tăi?

— De fapt, suntem *trei*, interveni Max, fiindcă i-am ajutat și eu!

Regele își holbă ochii consternat și arătă spre Max.

— Vorbește! exclamă el. Animalul ăsta păros știe să vorbească!

Prințesa Kerin zâmbi.

— Da, îmi cer iertare — firește c-ar fi trebuit să spun *trei* mari luptători, nu doi. Așadar, unchiule… dă-mi voie să ți-i prezint pe… Sebastian Darke, din orașul Jerabim…

Sebastian se ridică și făcu o plecăciune.

— Căpitanul Cornelius Drummel, din Golmira, mărețul oraș al Nordului…

Cornelius făcu și el o plecăciune.

— Și, ăă… Max, bizonaurul vorbitor, tot din Jerabim.

Regele Septimus părea să aibă probleme cu înțelegerea celor auzite.

— Și zdrenț… *ăștia* sunt vajnicii luptători… cei care au înfruntat victorioși o gloată de briganzi… și o haită de luperi?

— Ei și nimeni alții, îl încredință prințesa Kerin. Dacă n-ar fi fost ei, acum aș fi fost mai mult ca sigur moartă.

— Moartă…, murmură regele — pe un ton cam neliniștitor, gândi Sebastian, ca și când ar fi regretat.

Dar suveranul își reveni îndată și continuă:

— Ei bine, în acest caz, nu-mi rămâne decât să le fiu profund recunoscător acestor, ăă... cavaleri. Bunii mei domni, începu el, apropiindu-se, spuneți-mi, vă rog, cum v-aș putea răsplăti.

Urmă o scurtă tăcere, după care Sebastian îndrăzni un răspuns.

— Maiestate... intenția mea era să vin în Keladon pentru a căpăta slujba de bufon la palatul Maiestății Voastre.

— Bufon? repetă regele, cu îndoială. A trecut multă vreme de când n-am mai avut așa ceva, murmură el. Nu sunt sigur că...

— Este un comic foarte bun, interveni prințesa Kerin. De-a lungul călătoriei noastre, domnul Darke mi-a întreținut buna dispoziție cu multe povești și glume excelente, și garantez fără nicio reținere că este chiar foarte amuzant.

Regele Septimus chibzui o clipă, după care zâmbi larg.

— Prințesă, dacă este pe gustul tău, atunci va fi cu siguranță și pe gustul meu. Firește că-l voi angaja! Să spunem... trei coroane de aur pe lună simbrie?

Sebastian mai că nu chiui de bucurie. Nici nu visase la atâta bănet. Dar prințesa Kerin nu terminase.

— Unchiule, zise ea, eu cred că un artist cu experiența lui merită pe puțin cinci coroane. Mai ales că atât primea și la curtea regală din Jerabim.

Sebastian se holbă la ea. Nu pusese niciodată piciorul în curtea regală din Jerabim, iar fata, cu toate că știa foarte bine acest lucru, vorbise cu atâta convingere, încât nimeni n-ar fi putut bănui că născocise totul pe moment.

— În cazul ăsta, trebuie să ne arătăm mai generoși! Vom ridica simbria la șase coroane! anunță Septimus. Desigur, vei primi hrană și găzduire la palat. Ei, domnule Darke, ce spui? Ne-am înțeles?

— Cu siguranță, Maiestate, răspunse Sebastian, încercând zadarnic să-și șteargă rânjetul larg de pe față.

Băiatul se uită la Cornelius, care îi zâmbea de parcă i-ar fi zis: „Vezi? Ți-am spus eu că vei reuși!"

— Și vom putea să ne bucurăm de arta dumitale chiar în seara asta, imediat după petrecerea aniversară a prințesei Kerin, adăugă Septimus, spulberându-i instantaneu rânjetul.

Apoi regele își îndreptă atenția spre Cornelius:

— Pe dumneata, micuțule viteaz, cum te-aș putea răsplăti?

Cornelius făcu din nou o plecăciune.

— Maiestate, eu am venit în Keladon cu o singură dorință în inimă: să mă înrolez în detașamentul Mantiilor Stacojii.

Regele Septimus făcu ochii mari la Cornelius, după care râse scurt.

— Mantiile Stacojii! Dumneata? Iertat să-mi fie, căpitane, dar... ești mult prea mărunțel ca să ți se potrivească o asemenea slujbă.

— Dimpotrivă, Maiestate, eu socotesc că mi se va potrivi ca o mănușă. Tot ceea ce vă rog este să-mi acordați ocazia să vă demonstrez c-o merit.

Regele Septimus zâmbi, dar fără pic de veselie în ochi. Sebastian, care avea acum toate motivele să-l placă pe rege, simțea totuși ceva ciudat în purtarea suveranului.

— Ei bine, căpitane Drummel, vreau să-ți spun că orice bărbat din ținut este liber să solicite un post în cadrul Mantiilor Stacojii, dar pentru asta trebuie mai întâi să treacă de o singură probă, și anume să-l învingă în luptă dreaptă pe cel mai bun luptător al meu.

Cornelius își frecă palmele:

— Aș fi mai mult decât fericit să susțin o asemenea probă.

Regele Septimus se arătă fățiș înfumurat.

— Poate ar fi mai bine să te hotărăști numai după ce-l vezi pe luptătorul meu, zise el, ridicând o mână și pocnind din degete. Chemați-l pe Klart!

Urmă o pauză lungă, în care se auziră mai multe glasuri ce repetau numele undeva în străfundurile palatului.

— Klart este originar din insula Mavelia, continuă regele nepăsător, examinându-și manichiura ireproșabilă.

Presupun că n-aţi vizitat această insulă niciunul dintre voi, nu?

Sebastian şi Cornelius clătinară la unison din cap, iar regele zâmbi dulceag.

— Hai să zicem că populaţia de acolo este puţin cam... primitivă. În orice caz, căpitane, o să te înţeleg dacă vei dori să te răzgândeşti în privinţa confruntării cu el.

După ceea ce păru o veşnicie, pe uşile deschise ale palatului ieşi o matahală care îşi târşâia cu greu picioarele. Lui Sebastian i se tăie respiraţia. Bărbatul era atât de mare, încât trebui să se aplece serios, ca să nu-şi lovească ţeasta păroasă de bolta din piatră a uşii. Era un adevărat gigant, o brută numai muşchi, cu barbă zburlită şi o hălăciugă de păr murdar şi roşu, revărsată pe umeri. Uriaşul era îmbrăcat în ceea ce părea a fi o blană de bizonaur şi, când păşi în curte, pământul începu să se zguduie sub greutatea picioarelor sale butucănoase. Când îşi ridică braţele vânjoase să-i salute pe privitori, aceştia îl aclamară cu veselie. În mod vădit, nu era prima oară când îl vedeau luptând.

— Cornelius, e ridicol! spuse Sebastian. Nu te poţi lupta cu namila asta! E cât o casă!

Micuţul luptător dădu din umeri şi îşi trosni degetele.

— În Golmira avem o zicală din bătrâni, răspunse el. O vorbă după care m-am călăuzit toată viaţa: „Cu cât sunt mai mari, cu atât mai rău cad”.

Regele Septimus chicoti.

— Ai vorbit curajos, micuțule! Bine, atunci, dacă mai vrei să faci asta, apropie-te și încearcă-ți norocul. Să știi însă că nu-mi asum responsabilitatea pentru consecințe. Lui Klart îi place să joace dur.

— Și mie, spuse Cornelius liniștit.

Își desfăcu de la brâu sabia și cuțitul, lăsându-le să cadă la pământ, și urcă sprinten treptele spre curtea palatului. Regele făcu un semn celor prezenți, care s-au dat mai în spate, lăsându-le războinicilor loc pentru luptă.

CAPITOLUL 14

IZBÂNDA

— Băieți, vreau să avem parte de-o luptă dreaptă și corectă. Nu vă mușcați, nu vă scoateți ochii și... Klart, de data asta, îți interzic să-ți mănânci adversarul! spuse regele, pășind în spate, pentru a le face loc.

Cei doi se priviră în tăcere pentru câteva momente și apoi începură să-și dea târcoale, ghemuindu-se în diverse poziții de luptă. Sebastian nu știa ce să mai creadă. Îl văzuse pe Cornelius învingând dușmani fioroși, dar Klart era atât de mare și de puternic, încât înfruntarea părea de-a dreptul imposibilă.

Klart hotărî să facă prima mișcare și lovi fulgerător cu pumnul drept, însă Cornelius se feri și sări sprinten înapoi, reluându-și numaidecât poziția de luptă și începând să dea târcoale adversarului. Mulțimea aclamă.



Klart mai încercă de vreo câteva ori să-și lovească micuțul oponent, dar fără rezultat. Cornelius se dovedea a fi prea rapid pentru el. La cea de-a treia tentativă, Cornelius țopăi iute spre uriaș, îl lovi fulgerător cu pumnul într-un genunchi și se depărtă printr-un joc uluitor de picioare. Klart urlă înfuriat și căută să-l surprindă cu o lovitură de picior, fără îndoială cu speranța că-l va azvârli pe Cornelius afară din curte; dar omulețul sări agil într-o parte și îi prinse în mâini călcâiul, pe care i-l ridică brusc, dezechilibrându-l fără efort pe colos.

Klart căzu pe spate și izbi cu atâta forță pardoseala din marmură, încât crăpă câteva dale. Grohăi nemulțumit de surpriză, dar, când dădu să se ridice, Cornelius făcu o tumbă cu agilitatea unui acrobat și ateriză direct pe burdihanul namilei, tăindu-i respirația. Matahala se chirci gemând și, imediat ce-și înălță capul, Cornelius îi vârî adânc două degete în nări și începu să le răsucească.

Uriașul răcni atât de tare, încât Sebastian își acoperi urechile, de teamă ca nu cumva să-i spargă timpanele. Klart încercă să se descotorosească de Cornelius, dar micuțul luptător își încleștase bine degetele și matahala pur și simplu nu izbutea să-i scape din strânsoare.

— Ei, spuse calm Cornelius, cere îndurare și îți voi da drumul.

De jos, Klart bălmăji ceva ce sună ca un prelung „Arrrrrggggghhhhhh!" și se zbătu mai abitir să scape, arzându-i câteva palme zdravene, dar Cornelius se ținu îndârjit de nasul lui, răsucindu-și mai puternic degetele. Mulțimea intrase în delir și ovaționa de-acum încurajându-l pe Cornelius.

— Gata! zbieră Klart. Te log, dă-mi dlumul!

— Numai dacă-mi ceri îndurare, insistă Cornelius.

Urmă o pauză destul de lungă, uriașul chinuindu-se să nu scoată vreun cuvânt. Cornelius își îndoi brațul până ce ajunse cu degetele perpendicular pe nasul namilei. În cele din urmă, vădit în agonie, Klart trebui să cedeze.

— Îndulale! mugi el. Îndulale!

Cornelius îi dădu drumul, își șterse degetele pe straiele învinsului și sări de pe pieptul acestuia. Porni agale spre un rege Septimus stupefiat și făcu o plecăciune ca la carte, în timp ce mulțimea izbucni în aplauze furtunoase.

— Maiestate, zise el, va fi o mare onoare să vă slujesc.

Regele arăta ca un somnambul care se trezise din vis și tocmai descoperise că se afla gol-goluț într-o piață întesată de oameni. Aruncă o privire mulțimii care aplauda și ovaționa frenetic, trecu apoi la chipul zâmbitor al lui Cornelius și ridică din umeri:

— În regulă. Se pare că de acum ești membru al Mantiilor Stacojii, îl înștiință el, uitându-se dezgustat la

Klart, care se ridicase și își freca nasul ce-i zvâcnea dureros. Cât despre tine, piei din ochii mei, matahală neghioabă!

Klart, foarte abătut, se întoarse și își târșâi deznădăjduit picioarele spre cotlonul întunecat din care ieșise. Lui Sebastian aproape că-i păru rău pentru el. Nu era primul care simțise pe propria piele calitățile de luptător ale lui Cornelius. Uriașul dispăru cu capul plecat, în huiduielile și strigătele batjocoritoare ale mulțimii, aceeași mulțime care îl întâmpinase mai devreme cu aplauze — atitudine care îi dădu îndată de înțeles lui Sebastian cât de nestatornic putea fi un public.

— Acum, zise regele Septimus, haideți să intrăm și...

— Hm! Hm! tuși Max. Maiestate, iertare...

Regele se opri și privi surprins îndărăt.

— Sper că nu m-ați uitat, zise Max. În definitiv, am jucat și *eu* un rol foarte important în această salvare.

— Un bizonaur? întrebă sceptic Septimus. Un animal de povară?

— Nu-i place deloc să fie caracterizat așa, spuse îngrijorat Sebastian. El se consideră mai degrabă...

— Partenerul tău, îl completă prompt Max.

— Da, chiar s-a luptat cu briganzii, mărturisi Cornelius.

— Și ne-a scăpat și de doi luperi uriași, adăugă prințesa Kerin.

De parcă nu i-ar fi venit să creadă că ajunsese într-o asemenea situație, regele îi privi pe rând, pe fiecare. Chipul îi căpătă o nuanță vineție și, pentru o clipă, păru gata să izbucnească într-o criză de nervi. Reușind să se stăpânească, oftă și își depărtă brațele într-un gest de înțelegere.

— Oh... prea bine, spuse el. Este în regulă dacă poruncesc să primești un loc în grajdurile regale, alături de caii mei cei mai buni? Armăsarii noștri au parte de cele mai bune nutrețuri și duc un trai de huzur. Nu știu ce altceva ar putea fi o răsplată mai potrivită pentru un... bizonaur.

— Este într-adevăr o propunere foarte atrăgătoare, răspunse Max, după ce chibzui câteva clipe. Iar dacă Maiestatea Voastră ar binevoi să-mi trimită ca desert și câteva poame proaspete, atunci chiar aș avea parte de-o răsplată nemaipomenită!

Sebastian îl fulgeră pe Max din priviri:

— Nu întrece măsura! îl preveni el.

Regele Septimus păru întru câtva șocat, dar reuși totuși să-și afișeze un zâmbet, când privi la nepoata sa și la mulțimea de spectatori ce-i ascultau cu mare atenție fiecare cuvânt.

— F... firește, nimic nu-i prea mult pentru salvatorii prințesei Kerin, spuse el, făcându-i semn cuiva din

mulțime, apel căruia îi răspunse îndată un bărbat îndesat, în vestă din piele și cu chip sălbatic. Grăjdar, du-l pe acest... brav animal la grajdurile regale și ai grijă să primească tot ce are nevoie pentru a se simți bine. De asemenea, îngrijește-te de căruța domnului Darke și adăpostește-o undeva în siguranță, până când va considera că are din nou trebuință de ea.

Grăjdarul se holbă zăpăcit la Max. Era limpede că ar fi fost prima oară când un bizonaur s-ar fi bucurat de luxul grajdurilor regale. Știind însă bine că nu trebuia să-i pună regelui deciziile la îndoială, își plecă supus capul.

— Cum porunciți, Maiestate, răspunse el, apucându-l pe Max de căpăstru și pornind cu el și cu căruța spre cealaltă parte a curții, obligându-i pe spectatori să le facă loc.

— Ne vedem mai târziu, strigă Max peste umăr. După ce mă odihnesc puțin.

Sebastian și Cornelius schimbară amuzați o privire.

— Îl compătimesc pe sărmanul grăjdar, șopti Sebastian. Sunt convins că răbdarea o să-i fie pusă la grea încercare.

Regele Septimus își îndreptă atenția spre căpitanul Tench:

— Căpitane, am o sarcină pentru dumneata.

— La poruncă, sire, răspunse căpitanul.

Descălecă și, după ce dădu unui ostaș frâiele calului, urcă numaidecât treptele și îngenunche pe un picior.

— Ce dorește Maiestatea Voastră?

— Să-l conduci și să-l instalezi pe căpitanul Drummel în cazarma Mantiilor Stacojii. Și vreau ca toți membrii gărzii mele personale să-l trateze cu respectul cuvenit. M-am făcut clar înțeles?

— Da, sire.

Tench se ridică și îl privi de sus pe micuțul luptător, făcându-i semn să-l urmeze. Cu toate că nu manifestase nici cea mai mică șovăială în îndeplinirea ordinului, expresia de pe chipul căpitanului Tench sugera că, decât să i se fi încredințat o asemenea sarcină, ar fi preferat să se arunce de bunăvoie într-o hazna.

Cornelius privi zâmbitor spre Sebastian.

— Ne vedem mai mult ca sigur la petrecerea de mai târziu, îi spuse el, pornind în urma căpitanului Tench, spre intrarea în palat.

Regele se întoarse către Sebastian:

— Eh, acum, domnule Darke, nu ne-a mai rămas decât să ne ocupăm de dumneata. Ia să vedem... cine ar fi cel mai potrivit pentru...? Ah, da. Malthus!

Secretarul sfrijit al regelui sări atât de sprinten în față, încât ai fi zis că a fost împuns în fund cu un cuțit înroșit în foc.

— Porunciți, Maiestatea Voastră!

— Condu-l pe domnul Darke în cea mai bună cameră de oaspeți și ai grijă să nu ducă lipsă de nimic. Răspunzi personal de îndeplinirea tuturor dorințelor sale.

— Am înțeles, Maiestate.

Malthus se întoarse spre Sebastian și își plecă respectuos capul:

— Domnule Darke, binevoiți să mă urmați?

Sebastian era încântat. Cât și-ar fi dorit să-l vadă și buna sa mamă în aceste momente, când se afla în fața unui palat fabulos și era tratat ca un adevărat lord. Aruncă o privire spre prințesa Kerin și observă că fata îl urmărea zâmbitoare.

— Cum vi se pare până acum Keladonul? întrebă ea, veselă.

— Alteța Voastră, este dincolo de orice închipuire! îi răspunse el. Nu m-am așteptat să fiu tratat cu atâta însemnătate!

— Asta pentru că meritați, îl asigură ea. Vă las acum să mergeți în camera dumneavoastră și de-abia aștept să vă urmăresc diseară reprezentația.

— Aa... da, diseară.

Sebastian uitase de iminentul său debut și cuvintele tinerei parcă îi stârniseră în stomac un stol întreg de fluturi. Mai făcu o plecăciune în fața regelui Septimus și observă că acesta își privea nepoata cu o figură atât de

inexpresivă, încât băiatul simţi din nou furnicătura celui de-al şaselea simţ specific elfilor. De-acum era aproape convins că regele Septimus, cu toate că pretindea că ţine la prinţesa Kerin, în realitate o ura.

— Prinţesă, îl auzi tânărul spunând, sunt sigur că de-abia aştepţi să vezi cadoul special pe care ţi l-am luat de ziua ta...

Nu mai avea însă vreme să tragă cu urechea, căci Malthus se apropiase de uşile magnifice ale palatului şi Sebastian trebui să-l urmeze. Din fericire, avea ocazia să vorbească mai târziu cu prinţesa Kerin.

Mulţimea din spatele său îl aclamă entuziastă şi, în timp ce păşea în urma lui Malthus, Sebastian simţi dintr-odată imboldul năvalnic de a ţopăi ca un copil fericit — dar izbuti printr-un efort excepţional să-şi stăpânească o astfel de ieşire.

CAPITOLUL 15

PALATUL VISELOR

Sebastian nu mai văzuse niciodată o clădire de-o asemenea măreție. De la pardoseala rece de marmură până la tavanele înalte, poleite cu aur, tot palatul era o revărsare de bogății ce-l făcea să-și dorească să-l străbată dintr-un capăt într-altul, cu gura căscată. Pereții erau împodobiți cu tablouri masive și broderii bogat ornamentate, iar pe coloanele uriașe de piatră erau sculptate o multitudine de chipuri, figuri și animale fantastice. Nu exista suprafață care să nu fie incrustată cu podoabe din aur și argint, bătute cu nestemate — și fiecare ușă era flancată de ostași în uniforme, înarmați cu săbii sau sulițe.

Tânărul își dădea încet-încet seama că zvonurile referitoare la bogăția regelui Septimus nu erau nici pe departe exagerări. Suveranul era cu siguranță cel mai bogat om

din lume. Și nici n-ar fi fost de mirare să afle că regele nu era câtuși de puțin nerăbdător să ofere altcuiva pe tavă aceste bogății.

Malthus l-a condus pe Sebastian pe treptele unei scări uriașe din marmură, de un alb imaculat, ce urca în arc de cerc și avea din loc în loc tablouri în mărime naturală, reprezentând femei și bărbați austeri, imortalizați în cele mai fine veșminte, care-i fulgerau din priviri pe toți cei care treceau prin dreptul lor.

— Regii și reginele Keladonului, îl lămuri Malthus vânturând o mână spre picturi, ca și cum ar fi făcut de atât de multe ori acest lucru, încât nu mai avea de ce să acorde tablourilor prea mare atenție. Sunt toți, din antichitate și până în zilele noastre. Seminția familiei regale se trage din negura vremurilor.

Sebastian se gândi că arătau ca o șleahtă fioroasă și neîndurătoare — genul de oameni pe care nu ți-ai dori în niciun caz să-i întâlnești într-o noapte întunecată. Malthus, care părea să-și fi asumat bucuros rolul de ghid, începu să turuie rutinat câte ceva despre fiecare dintre ei.

— Ăsta e Baltazar cel Groaznic, îi spuse arătându-i spre un bărbat fioros, cu barbă țepoasă și căruntă. El a fost regele care a instaurat regula ca populația să doneze jumătate din câștiguri pentru întreținerea palatului — obicei care continuă și în prezent.

Malthus gesticulă spre grandoarea ce-i înconjura:

— Și, după cum vezi, o ducem foarte bine de atunci.

Malthus îi arătă portretul unei femei scunde, adusă de spate, cu uitătură înspăimântătoare și o expresie ce sugera că-i ținuse cineva la nas o cană cu lapte stricat.

— Regina Wendolyn Tânguitoarea. Soțul i-a murit la trei zile după nuntă și regina și-a petrecut următorii cincisprezece ani de domnie vărsând șuvoaie de lacrimi — fapt pentru care trebuia mai mereu să-și schimbe hainele, fiindcă-i intrau foarte des la apă. De aici i se trage și porecla.

După ce-au mai urcat câteva trepte, Malthus îi făcu semn spre tabloul unui bărbat mărunt și gras, cu chip roșu ca racul.

— Regele Ferdinand Flatulentul, un conducător bun și mărinimos, a cărui scurtă domnie a fost cumva curmată de obiceiul său nefericit. Nu mă îndoiesc că știți despre ce-i vorba.

— Mmm... flatulența, adică vânturi, nu?

— Îhî. Se spune că în nopțile sale bune reușea să stingă lumânările fără să se dea jos din pat — dacă înțelegeți unde bat?

— Firește.

— Din nefericire, într-o noapte gazul s-a aprins și i-a prefăcut dormitorul în scrum. A fost un sfârșit tragic al domniei sale.

Sebastian încercă să se arate serios și să nu dea curs imboldului puternic de a pufni în râs.

— Și... cum se face că toți au porecle, numai regele Septimus nu?

Malthus privi atent în jur și îi răspunse, coborându-și glasul:

— Are, numai că nimeni n-ar îndrăzni s-o rostească în prezența sa. Malthus se uită încă o dată în jur și îi șopti aproape imperceptibil: I se spune Septimus Chelbosul.

Sebastian se încruntă, mirat.

— De ce Chelbosul?

— Șșș! Vorbește încet! îi zise Malthus, apropiindu-se. Pentru că e chel ca-n palmă.

— Chel? Dar...

— Sst! În copilărie a suferit o depresie nervoasă și tot părul i-a căzut complet în numai câteva zile. De-atunci nu i-a mai crescut la loc. Acum poartă perucă și nimeni nu are voie să-l vadă fără ea.

— Și atunci cum de...?

Malthus veni atât de aproape, încât ajunse să-i șoptească practic direct în ureche.

— Eu l-am văzut întâmplător fără perucă, îi suflă el, vădit terorizat de această amintire. Din fericire, l-am zărit în oglindă, înainte să mă vadă el pe mine și am reușit să mă furișez din cameră neobservat, adăugă Malthus și

continuă rotindu-și ochii: Crede-mă, dacă ar fi știut că l-am văzut, aș fi făcut negreșit cunoștință cu securea călăului.

— Ah, nici chiar așa!

— Vorbesc serios! Când își pune mintea cu cineva, poate da dovadă de-o cruzime inimaginabilă. Uneori mă gândesc că i s-ar fi potrivit mai bine numele de Septimus cel Cumplit. Am auzit că, în urmă cu mulți ani, i-a comandat unui peruchier să-i fabrice sute de peruci, cât să-i ajungă pentru trei vieți — după care a poruncit uciderea sărmanului om, ca nu cumva să dezvăluie și altcuiva secretul său.

Malthus se opri o clipă și continuă:

— Ascultă, chestiile astea nu le-ai auzit de la mine. Dacă sugerezi cuiva că eu ți-am spus toate astea, fii convins că voi nega totul și, te asigur, îmi vor da cu siguranță crezare mie, nu unui necunoscut sosit tocmai din Jerabim.

— Stai fără grijă, nu voi sufla un cuvânt.

Sebastian se gândi că un bârfitor ca Malthus nu era în niciun caz persoana cea mai potrivită pentru a-i fi regelui secretar. Odată ajunși la primul palier, secretarul o luă la dreapta și îl conduse pe Sebastian pe un hol lung, cu camere situate de-o parte și de alta.

— Și încă un sfat, spuse Malthus. În locul tău mi-aș revizui toate glumele și, pentru orice eventualitate, le-aș

uita complet pe cele care fac vreo referire la păr. Nu cred că ți-ar plăcea să sfârșești ca Hengist Părosul.

Sebastian iar se încruntă.

— Cine e Hengist...?

— Părosul? Un nobil din Berundia. Un individ cu adevărat păros. Era plin de păr: pe cap, pe umeri, pe brațe, pe limbă...

— Pe limbă?

— Ei, nu chiar, dar înțelegi ce vreau să spun. Septimus n-a putut să-l sufere din primul moment în care l-a văzut și, ca să vorbim pe șleau... Malthus se opri încă o dată și privi prevăzător în jur. Ei bine, cei doi au plecat într-o zi la vânătoare de javralați, iar seara nu s-a mai întors decât unul, îl lămuri el, ridicându-și sugestiv sprâncenele. Concluziile le poți trage și singur.

Zâmbind, Sebastian își trecu în revistă glumele și le căută fulgerător pe cele care i-ar fi putut face probleme, însă nu descoperi nicio anecdotă care să facă referire la păr sau peruci.

— Ei, și-acum, continuă vesel Malthus, am ales pentru tine ceva cu totul deosebit. E ceea ce noi numim Odaia Măcelului...

— Poftim?

— Ah, liniștește-te, arată mult mai frumos decât îi spune numele. Chestia asta cu „măcelul" face referire la frescă.

Secretarul deschise o ușă masivă de lemn și Sebastian se trezi în fața unei camere luxoase, spațioasă și prevăzută cu toate cele necesare, odaie care ar fi fost cu adevărat încântătoare, dacă n-ar fi avut pictată pe peretele din spate o bătălie extrem de sângeroasă. Pictura reprezenta o trupă de soldați pedeștri, zdrobiți în noroi sub copitele unui batalion din cavaleria keladoniană, ostași călare pe cai fioroși, protejați în armuri.

— Pictura comemorează victoria magnifică a regelui Septimus asupra forțelor regelui Rabnat din Deladon, când au fost hăcuiți peste trei mii de oameni într-un singur atac! îi spuse Malthus, conducându-l înăuntru.

— Strașnic, zise încet Sebastian.

Încercând să-și scoată din cap imaginea picturii, porni spre patul splendid cu baldachin din centrul camerei și se așeză pe saltea. Săltând ușor de câteva ori în loc, recunoscu în sinea lui că patul era incredibil de confortabil și, întorcându-se, observă pe celălalt perete o altă pictură murală, ce înfățișa o serie întreagă de torturi înfiorătoare: câtorva ghinioniști încătușați de scaune li se smulgeau unghiile, iar altora li se zdrobeau rotulele și li se străpungeau limbile cu țepușe înroșite în foc.

— Vai de mine! murmură el.

Malthus ridică din umeri.

— Recunosc, decorul lasă întru câtva de dorit, dar nu aveam de ales decât între această cameră și odăile unde sunt comemorate Invazia Șobolanilor și Ciuma Bubonică.

— Sunt convins că... mă voi simți foarte bine, îi zise Sebastian, gândindu-se că ar putea să acopere picturile cu niște cearșafuri.

Nu dorea să pară nerecunoscător, căci după ce, săptămâni la rând, dormise pe pământul tare, orice i se părea mai îmbietor.

Malthus trase câteva draperii grele de catifea și, dezvelind o fereastră batantă înaltă, îi spuse încurajator:

— Ai o priveliște minunată asupra împrejurimilor palatului, iar în cămăruța alăturată ai o toaletă privată.

— Este... minunat, spuse Sebastian, încercând să pară încântat.

Malthus îi arătă spre un cordon brodat ce atârna din tavan.

— Dacă ai nevoie de ceva, tragi de cordon și îți va răspunde imediat un servitor. Sunt sigur că te vei simți foarte bine aici, domnule Darke, zise el, privind cu satisfacție camera.

— Și eu, mulțumesc.

— Mai vrei ceva, înainte să plec?

— Da, ar mai fi un lucru... dar mă tem că nu este posibil.

— Ah, te rog, cere orice, nu te sfii!

— E vorba de mama mea, care se află în Jerabim.

Malthus se încruntă:

— Vrei s-o ai pe mămica alături?

— Nu! Nu asta. Dar aș vrea totuși să-i dau de știre că am ajuns cu bine și că mi-am găsit de lucru la curtea regelui Septimus.

— Nicio problemă! spuse Malthus, arătându-i un birou pe care se aflau o pană și niște coli de hârtie. Scrie-i câteva cuvinte și voi avea grijă ca unul dintre mesagerii noștri să ducă misiva cât mai repede cu putință. Hmm... Jerabim, zici? se opri el, gândindu-se o clipă. Dacă trimitem scrisoarea în seara asta și curierul călărește fără întrerupere, s-ar putea să ajungă acolo peste vreo... cinci sau șase zile.

— Atât de repede? De necrezut! se minună Sebastian, pornind spre birou și așezându-se.

— Când ai terminat, sună din clopoțel și va veni imediat un slujitor care să ducă scrisoarea în camera curierilor. Iar noi ne vedem mai târziu, la reprezentație, încheie Malthus.

— Ah, da, mai târziu...

Sebastian încercă să nu se gândească la reprezentație și, înmuind penița în călimară, se concentră câteva clipe și începu să scrie.

Dragă mamă,

Am ajuns cu bine în Keladon. Aici sunt cu toții foarte binevoitori, și regele Septimus m-a tocmit pentru șase coroane de aur pe lună! Prima reprezentație o dau chiar în seara asta, la un banchet grandios.

Pe drum, eu și Max ne-am împrietenit cu un om minunat, pe nume Cornelius — fost căpitan în Golmira. E un bărbat de-o șchioapă, dar cu o inimă de leu. De asemenea, în drumul nostru am salvat o prințesă de la un atac al briganzilor! Am aflat după aceea că fata era nepoata regelui Septimus și că va fi, într-o bună zi, regina Keladonului. Este o tânără foarte drăguță și suntem amândoi foarte buni prieteni. Cred că nu vei avea nimic împotrivă.

Am avut pe drum câteva neplăceri cu o haită de luperi, dar sunt bucuros că am ajuns cu bine la destinație și că totul decurge așa cum am plănuit. Îți voi trimite ceva bani, cât de curând posibil.

Sper că ești bine și că nu suferi de singurătate.

Max îți transmite și el salutări. A fost cazat în grajdurile regale, unde sunt convins că este răsfățat peste măsură!

Al tău iubitor fiu,

Sebastian

Citindu-și încă o dată scrisoarea, nu putu să nu remarce că textul semăna cu aiurelile unui dereglat psihic

și își făcea griji ca nu cumva mama lui să creadă că totul era o născocire sau, mai rău, că înnebunise de-a binelea. Înfășură pergamentul și îl legă cu o bucățică de sfoară. Când dădu să sune clopoțelul ca să-l cheme pe servitor, se auzi deodată o bătaie în ușă.

— Intră, spuse el, așteptându-se să fie Malthus, venit să-i împărtășească o nouă serie de bârfe.

Oaspetele era însă prințesa Kerin.

CAPITOLUL 16

SE ÎNGROAŞĂ GLUMA

Prințesa intră în cameră.

— Bună! o salută Sebastian, ridicându-se atât de iute încât își lovi genunchii deșirați în marginea pupitrului, fiind cât pe ce să-l răstoarne.

Recăpătându-și echilibrul, dădu să facă o plecăciune stângace, dar fata își flutură o mână spre el, semn că nu era nevoie să fie atât de protocolar.

— M-am gândit să trec să văd cum te-ai acomodat, îi spuse ea.

În clipa aceea, Sebastian observă pe umărul fetei o creatură mică și păroasă.

— Ce-i aia? întrebă el.

— Un boobah. Niște animăluțe care trăiesc în junglele îndepărtate din sud. El e cadoul pe care mi l-a făcut

unchiul Septimus de ziua mea. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l vezi și tu.

În timp ce vorbea fata, creatura îi sări de pe umăr, se cățără pe unul din stâlpii patului și se ghemui pe baldachin, unde începu să scoată tot felul de sunete ciudate.

— O să-i spun Tiddles, zise Kerin.

— Ca să vezi, zici că-i un om în miniatură! remarcă Sebastian zâmbind răutăcios. Poate ar fi fost mai bine să-l numești Cornelius.

— Eu nu i-aș povesti și lui că ai spus asta, glumi fata, întristându-se după o clipă. Ai dreptate, firește. E un cadou minunat, dar nu compensează cu nimic viețile soldaților din garda regală. Data viitoare, promit, voi gândi de două ori înainte să acționez.

Kerin se apropie și înlemni când văzu fresca pe zidul din spatele lui.

— Oh, Dumnezeule! Uitasem complet de pictura asta oribilă!

— Ei, după un timp te obișnuiești, îi zise Sebastian zâmbind. Și nu e chiar atât de cumplită cum este cea din spatele tău, adăugă el, arătându-i spre scenele de tortură de pe celălalt perete.

Prințesa se întoarse și tresări.

— Sincer, gusturile unchiului în privința artei lasă mult de dorit. Când voi fi regină, unul din primele

lucruri pe care le voi face va fi să redecorez toate camerele de oaspeți și voi alege ceva mai puțin șocant. De pildă, imaginea delicată a unei magnolii... Se întoarse și-l privi drept în ochi. Și... ești pregătit pentru reprezentația din seara asta?

Sebastian dădu din umeri.

— Așa cred. Mai trebuie să mă spăl puțin și să iau din căruță un costum nou, fiindcă ăsta e mânjit cu sânge de luperi.

— Am avut parte de-o peripeție de neuitat, spuse ea zâmbind, după care porni spre pat și se așeză pe marginea lui. Bine că măcar salteaua asta e confortabilă, remarcă prințesa, săltând în sus și-n jos. Vino și șezi lângă mine, îl invită, bătând ușor în cuvertură.

Sebastian o ascultă și se așeză destul de stingherit pe saltea. Nu era deloc sigur că se cuvine să stea pe pat lângă o tânără care avea să devină regină în curând.

— Pari emoționat, observă ea.

— Nu! răspunse ca ars Sebastian. Nu — câtuși de puțin. Sunt perfect relaxat.

— Poate îți faci griji în privința spectacolului de diseară, insistă ea, nu prea convinsă de răspunsul lui.

— Ei bine... da, știi cum e. Locuri noi, public diferit. Nu poți ști niciodată la ce să te aștepți.

— Presupun că ai avut spectacole în multe orașe grandioase.

— Da... în vreo câteva, încuviință băiatul, sperând să nu-i ceară să dea și nume.

— Toți bufonii sunt ca tine?

— Nu știu. N-am mai întâlnit niciunul. Singurul pe care l-am cunoscut a fost tatăl meu. Iar el era om.

Au stat câteva clipe într-o tăcere apăsătoare și au privit pictura de pe peretele din față, unde era zugrăvit un grup de soldați ce incendiau triumfători un templu, în vreme ce în fundal, niște preoți fuseseră aliniați pentru execuție. Prințesa Kerin părea să aștepte ceva și Sebastian simți încă o dată dorința nefirească de a o săruta. Dar, spunându-și că nu era nici pe departe în postura de a săruta prințese, se întoarse și o privi.

— Prințesă, îmi dai voie să te întreb ceva?

— Desigur.

— Și-mi promiți că nu te superi?

— Asta nu pot spune, până nu aud întrebarea.

— Da... Sebastian își privi o clipă picioarele și observă cât de tocite și de ponosite îi erau încălțările. Apoi trase adânc aer în piept: Unchiul tău... regele Septimus este... Mai bine zis, ai încredere în el?

— Bineînțeles! răspunse ea, privindu-l mirată. De ce întrebi?

— Ah, pentru că... unii ar putea spune că îndrăgește foarte mult coroana de rege al Keladonului și... s-ar putea să nu fie atât de dornic s-o înmâneze altcuiva. Nici măcar nepoatei sale.

Fata se strâmbă.

— Da, posibil, însă unchiul Septimus a știut de la bun început că va domni doar o perioadă de câțiva ani, până la majoratul meu. Nu s-a pus niciodată această problemă. Iar de la moartea părinților mei, a fost foarte bun și grijuliu cu mine...

— Mm... da. Ăsta era cel de-al doilea lucru pe care voiam să-l aflu. Sper să nu te superi că te întreb, dar cum au murit părinții tăi?

Prințesa îl privi o clipă, vădit contrariată de această întrebare, căci nimeni nu mai îndrăznise până atunci să abordeze în prezența ei acest subiect. Sebastian își dădu seama că era din nou pe punctul de a o supăra, dar era deja prea târziu să-și retragă întrebarea. Prințesa Kerin reflectă îndelung până să-i răspundă.

— Au fost uciși, zise ea foarte încet. Li s-a pus otravă în vin.

— Și nu ți-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea ca unchiul tău să fi...?

— Nici măcar nu s-a petrecut aici, l-a întrerupt ea, grăbită. Părinții mei au fost oaspeții regelui Valshak,

conducătorul de pe atunci al ținutului Bodengen, unde fuseseră chemați să pecetluiască o alianță între cele două regate. Cineva le-a turnat la ospăț otravă în vin și au murit în doar câteva momente. Unchiul Septimus nu-i însoțise, ci rămăsese aici, la palat, unde a aflat despre moartea lor odată cu mine.

— Înțeleg, spuse Sebastian, simțindu-se îngrozitor că-și dăduse glas suspiciunilor.

— Când părinții mei au ajuns acasă în două sicrie, eu nu aveam decât treisprezece ani. După ce i-am plâns și i-am îngropat, unchiul Septimus a fost declarat rege, până la majoratul meu. Iar primul său act ca monarh a fost să declare război ținutului Bodengen — un război care a durat până de curând, când tronul regatului a fost ocupat de regina Helena. Acum unchiul Septimus dorește foarte mult să reînvie alianța plănuită odinioară și, tocmai de aceea, prima mea acțiune ca suverană va fi să mă căsătoresc cu Rolf, fiul reginei Helena.

Sebastian o privi pierdut.

— Cum? Cu Rolf?! Ăla cu dinți lipsă și frunte teșită?

Prințesa îi confirmă, fără să-l privească:

— Da, despre *acel* Rolf e vorba.

— Și... chiar ai de gând să faci așa ceva? Adică, ai spus tu singură că nu-ți place de el.

— Și ce contează? îl întrebă ea, îmbufnată. Crezi că am vreun cuvânt de spus în această chestiune? Este de datoria mea să mă căsătoresc cu el, pentru binele țării.

— Dar e îngrozitor!

Sebastian se ridică și măsură agitat camera cu pași mari, parcă nevenindu-i să creadă cele auzite.

— Mama mi-a spus mereu că singurul motiv ca să te căsătorești cu cineva este să-l iubești.

Prințesa Kerin oftă.

— Acest sfat se potrivește numai oamenilor de rând. În schimb, pentru cei ca mine nimic nu e vreodată simplu și direct. În plus, după cum ți-am spus și ieri, eu nu cred în dragoste. Singurii oameni la care am ținut au fost răpiți de lângă mine încă de când eram un copil. Acum nu mai am pe nimeni.

Sebastian se încruntă:

— Poate că nu te-ai uitat bine în jurul tău.

Privindu-l tăcută, cu ochii ei verzi și adânci, Kerin se ridică și se apropie de el, după care îl sărută gingașă pe obraz.

— Mult noroc, îi spuse ea.

Au continuat să se privească lung, ca și cum ceva de negrăit se petrecea între ei. Sebastian își dădu seama că prințesa ținea la el, sentiment ce avea mai mult ca sigur să nu-și găsească împlinire.

— Ar fi mai bine să plec, spuse ea. Tiddles, hai, băiete, vino!

Maimuța coborî ascultătoare pe stâlpul patului și îi sări pe umăr. Fata porni spre ușă, dar șovăi pentru o clipă și îl privi încă o dată pe Sebastian.

— Știi, îmi placi mai mult când spui glume și povești, pentru că atunci lucrurile nu mai par deloc atât de complicate, încheie zâmbindu-i tristă. Ne vedem diseară.

Prințesa ieși, închizând ușa după ea, iar Sebastian rămase pironit locului, cu ochii la ușă, sperând... sau poate așteptând s-o vadă venind înapoi.

Clipele trecură, dar fata nu s-a mai întors. Amintindu-și de scrisoarea pentru mama lui, Sebastian întinse mâna, trase cordonul și sună clopoțelul, pentru a-l chema pe servitor.

Magda încă privea de la fereastra camerei, când regele dădu buzna în odaie și o lovi a doua oară cu piciorul în șezut. Bătrâna se întoarse icnind, constatând speriată că izbucnirea de furie a regelui de mai devreme fusese doar începutul. Acum era absolut livid.

— Mă doare fața îngrozitor! mârâi el, privind-o aspru.

— Iertați-mă, Maiestate, mă tem că nu înțeleg...

Regele ridică două degete și le aținti spre colțurile gurii:



— A trebuit să rânjesc ca un imbecil și să fiu foarte amabil față de răzgâiata aia de prințesă. Am fost nevoit să-i cumpăr un cadou costisitor, pe care l-aș fi dorit pentru mine și, mai rău de-atât, a trebuit să-i întâmpin și pe cei trei... vagabonzi zdrențăroși. Unul dintre ei este bufon, iar tu, Magda, știi bine ce probleme am cu bufonii. Și totuși, m-am văzut nevoit să-l întâmpin cu brațele deschise!

Septimus începu să se plimbe prin odaie ca un leu în cușcă, în vreme ce chipul i se schimonosea de ură.

— Maiestate, cred că am...

— Și, de parcă n-ar fi fost destul, a trebuit să văd cum cel mai bun luptător al meu a fost făcut una cu pământul de o piticanie ce nici nu cred c-ar fi avut voie să se dezlipească de fusta mamei!

— Dacă îmi permiteți...

— Iar pe urmă... pe urmă...

Regele se aprinsese atât de tare, încât Magda se aștepta să-l vadă scoțând fum pe urechi.

— Pe urmă, continuă el, a trebuit să stau ca un prost și să ascult cerințele unui... unui... *bizonaur!* se încumetă în cele din urmă să-i rostească numele. Un animal împuțit și murdar, plin de păduchi, care are impresia că mă poate trata ca pe o slugă. Zău așa, oamenii ăștia au înnebunit cu toții? Sau mi-am pierdut eu mințile?

Regele se aplecase deasupra Magdei, bulbucându-și ochii și dezvelindu-și colții. Era roșu la față și nu arătase niciodată mai înfuriat și mai înfiorător ca în acele momente. Cu toate că bătrânei îi era mult prea teamă să răspundă, mai mult o îngrozeau urmările în cazul în care nu l-ar fi convins că ea era într-adevăr în stare să rezolve situația.

— Maiestate, dacă îmi dați voie să vorbesc..., îndrăzni bătrâna.

— Spune! răcni Septimus, încrucișându-și brațele la piept și așteptând.

— Ăă... îmi dau seama cât v-a costat să-i întâmpinați pe oamenii ăia, dar sunt convinsă că v-ați descurcat exemplar. Și v-au văzut toți curtenii cât de binevoitor ați fost cu oaspeții Maiestății Voastre, îi spuse ea, ridicându-și un deget sfrijit și vânturându-l în aer. Prin asta, temelia vicleniei noastre a fost pusă, adăugă ea, îndreptându-se ușurel către ușă. Nu-mi mai rămâne decât să le găsesc vizitatorilor punctul slab — slăbiciune de care ne vom folosi pentru a-i convinge pe oameni că nou-veniții ne doresc numai răul.

Regele Septimus o privi chiorâș.

— Și cum anume ai de gând să reușim acest lucru?

— Păi... ei bine... deocamdată nu sunt foarte sigură de acest ultim element, Maiestate.

— Ce?!

Furia răbufnise din nou pe chipul regelui și Magda hotărî, cu înțelepciune, să se facă nevăzută.

— Dar sunt convinsă că voi găsi ceva, imediat ce stau de vorbă cu acest bufon! adăugă ea, întorcându-se să iasă pe ușă și mișcându-se cu deosebită iuțeală pentru cineva de vârsta ei.

Septimus aruncă o privire în jur și observă pe masa din apropiere un pocal din bronz, pe care îl înșfăcă numaidecât și-l azvârli cu putere pe ușa întredeschisă a camerei. Gestul i-a fost recompensat cu o izbitură surdă și un icnet de durere. Pocalul zdrăngăni nevăzut pe marmura podelei și, după o clipă, regele o auzi pe bătrână coborând șontâc-șontâc pe scări.

Septimus se încruntă și porni spre fereastră cu ferocitatea unui animal de pradă. Oamenii plecaseră de pe treptele palatului și se îndreptau agale spre piață. Observă cu oarecare satisfacție că mesagerul care îi adusese vestea supraviețuirii prințesei Kerin ședea abătut pe trepte și își clătina capul peste degetele pe care suveranul i le zdrobise mai devreme. Chiar dacă nu putea fi foarte sigur, de la înălțimea la care stătea, i se păru totuși că solul se tânguia la fel ca un copilaș.

Nu era mult, dar priveliștea îi risipi considerabil indispoziția…

CAPITOLUL 17

GRAJDURILE REGALE

După ce i-a înmânat scrisoarea unei slujnice, Sebastian a devenit tot mai nervos la gândul reprezentației din acea seară și, neputându-se relaxa, coborî scările și îl rugă pe un ostaș să-l îndrume spre grajdurile regale — anexe aflate în spatele palatului, în mijlocul unor grădini luxuriante, unde aceleași incredibile fântâni arteziene își revărsau abundent cantitățile nesfârșite de apă în bazinele de piatră.

Porțile grajdului erau deschise și Sebastian intră pe aleea lată cât un bulevard, acoperită cu paie și străjuită de boxe spațioase, în care se lăfăiau splendide exemplare cabaline, cum Sebastian nu mai văzuse niciodată: creaturi focoase și maiestuoase, cu nări dilatate și grumazuri

minunat arcuite. Când tocmai se gândea că armăsarii nu i se potrivesc lui Max ca vecini de grajd, auzi vag glasul trist și familiar al acestuia, trăncănind dintr-o boxă de la celălalt capăt al clădirii. Sebastian înaintă în direcția vocii, care se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia.

— ...Și așa m-am trezit în fața a doi luperi uriași, cu fălci îmbăloșate și dornici să mă sfâșie în bucăți. Însă fiarele nu luaseră în calcul fermitatea și curajul meu înnăscut! O lovitură de coarne și o izbitură cu picioarele din spate au fost suficiente pentru a-i învinge și a-i obliga pe luperi să dispară chelălăind în pădure.

Sebastian se uită pe după cadrul boxei și-l văzu înăuntru pe Max, tolănit într-un culcuș gros din paie curate. Bizonaurul se adresa unui catâr mic și gras, care stătea în fața lui și îl privea absent.

— Nu-mi place să mă laud, continuă Max, dar noi, bizonaurii, suntem recunoscuți pentru tenacitatea noastră, iar cei din familia mea mai mult ca toți ceilalți. De pildă, despre mine se spunea că eram capabil încă de la o vârstă foarte fragedă să...

Max se opri la auzul unei tuse politicoase în spatele său:

— Ah, zise el, iată c-a sosit și tânărul meu stăpân! Osbert, ți-l prezint pe Sebastian Darke, prințul bufonilor și regele măscăricilor!

Catârul îl privi pe Sebastian și își dezveli dinții într-un rânjet nătâng.

— Sal'tare! spuse el. Osbert încântat să cunoască omul bufon!

Max îl privi sugestiv pe Sebastian:

— Osbert nu-i dintre cei mai erudiți companioni, dar e singurul care a binevoit să stea de vorbă cu mine, spuse Max, arătând din capu-i cornut spre celelalte boxe ale grajdului. Tipii ăia sunt prea îngâmfați să catadicsească să-mi dea măcar binețe, pufni el, adăugând: Mare pagubă!

— Mare pagubă, repetă Osbert. Nătângi ferchezuiți.

Sebastian zâmbi către Max:

— Cum te-ai acomodat? Presupun c-ai avut parte de-o masă îmbelșugată, așa e?

— Nu mă plâng, recunoscu Max oarecum dezamăgit de acest fapt. Mi-au servit un foarte gustos terci de ovăz, îndulcit cu miere de albine, și am căpătat o grămadă de fructe proaspete. După o asemenea călătorie, să știi că meritam să mă îndop și eu puțin, adăugă el, privind spre colegul său de boxă. Osbert mi-a arătat cum merg treburile pe aici și, din câte-am înțeles, el este mascota armatei.

— Eu mare purtător de noroc la soldați, zise mândru Osbert. Când ostașii mărșăluiesc la paradă, Osbert merge și el. Mare ghinion este dacă Osbert pățește ceva. Eu

îngrijit foarte bine! continuă catârul, explicație ce părea să-l fi extenuat serios. Acum mă duc să mă-ntind, încheie el, ieșind alene din boxă.

Max privi în urma lui pentru o clipă, după care își coborî considerabil glasul:

— Un tip simpatic, dar cam sărac cu duhul. N-are prea multe de spus despre el însuși.

— Spre deosebire de tine, remarcă Sebastian. Când veneam încoace, cred c-am auzit negreșit sunetul inconfundabil al fanfaronadei.

— Ei bine, aici trebuie să-ți ții singur de urât. Altminteri, ziua ar trece foarte greu, fără puțină conversație.

— Posibil, spuse Sebastian, privind interiorul grajdului. Să știi că locul ăsta e chiar impresionant — mult mai bine aranjat decât căminul nostru din Jerabim. Ai cumva idee unde au adăpostit căruța? Trebuie să iau niște haine de schimb pentru reprezentația de diseară.

— E foarte aproape. Hai, că te conduc, spuse Max ridicându-se.

— Ah, nu te deranja, îi zise ironic Sebastian. N-aș vrea să te epuizezi.

— Văd c-a început să încolțească frumos sarcasmul la tânărul meu stăpân — trăsătură deloc fastă la o vârstă atât de fragedă, răspunse Max disprețuitor, pornind spre ieșirea din grajduri, urmat îndeaproape de Sebastian.

— Te simți foarte încrezător în tine însuți, nu? întrebă Max. Să știi că mie chiar îmi place aici... și n-aș vrea să se întâmple ceva care să strice...

— Sunt convins că o să mă descurc de minune, spuse înverșunat Sebastian, și îți mulțumesc încă o dată pentru încrederea pe care o arăți în mine.

— Încetează odată să privești totul ca pe un afront personal. Nu voiam să spun decât...

La capătul îndepărtat al grajdurilor, căruța lui Sebastian aștepta într-o magazie foarte spațioasă.

— Iat-o în perfectă stare, îl anunță Max. Norocul nostru că sunt foarte aproape de ea și am putut s-o supraveghez cu atenție.

— Hmm, bombăni Sebastian, nefiind convins de încredințările bizonaurului, căci observă că platforma de lemn din spatele coviltirului era coborâtă —, iar el știa bine că nu o lăsase deschisă când plecase de lângă ea.

Și, într-adevăr, când se apropie, auzind mișcări în interior, își încleștă instinctiv mâna pe mânerul sabiei. Urcând încet pe rampă, aruncă o privire în harababura din interior, unde o figură scundă și înveșmântată în mantie lungă stătea aplecată deasupra unei lăzi cu recuzită și cotrobăia înăuntru cu două mâini noduroase.

— Cine ești? vru să afle Sebastian înfuriat. Și ce cauți în căruța mea?

Intrusul tresări și se întoarse brusc, dezvăluindu-i băiatului un chip de femeie bătrână și zbârcită, cu un glob ocular alb, nevăzător. Când Sebastian se holbă la el, chipul știrb al bătrânei se lăți într-o grimasă hâdă, ce s-ar fi dorit probabil un surâs, dar care era absolut înspăimântător în obscuritatea de sub coviltir. Max pufni ușor speriat și se depărtă de lângă rampă. Sebastian începu să-și tragă încet sabia din teacă, dar se opri imediat ce bătrâna îi vorbi.

— Nu-ți fie teamă, tinere domnișor, sunt eu, Magda, sfetnica regelui Septimus.

— Și ce cauți aici? întrebă Sebastian.

— Regele mi-a poruncit să vin și ăă... să mă asigur că nu vei duce lipsă de nimic la reprezentația de diseară.

Sebastian nu se arătă convins:

— Dacă este așa cum zici, atunci de ce n-ai venit în camera mea să-mi spui lucrul ăsta?

— Ah, ei bine, fiindcă... m-am gândit că te voi găsi aici... pregătindu-te pentru spectacol, se scuză ea, gesticulând cu degetele-i fusiforme spre diversele costume și obiecte de recuzită îngrămădite înăuntrul căruței. Și, trebuie să recunosc, văd că ai aici un echipament de toată frumusețea, adăugă ea, trecându-și buricele degetelor peste un dulap înalt, fixat de una dintre loitre.

— Ah, da, asta-i cutia magică, răspunse deloc entuziast Sebastian. Tatăl meu obișnuia s-o folosească în reprezentațiile sale, dar eu...

— Și tu ești magician? se arătă destul de emoționată Magda la auzul acestei informații.

— N-aș putea nici pe departe să-mi spun așa! Însă, câteodată, includ în numerele mele și vechi trucuri de magie.

— Este splendid! aplaudă Magda cu o încântare evident teatrală. Maiestatea Sa iubește la nebunie trucurile magice, îndeosebi numerele care conțin trucuri de dispariție. Va fi încântat! De asemenea și prințesa Kerin!

Sebastian urcă rampa și intră sub coviltir:

— Oricum, nu intenționez să prezint astă-seară numere de iluzionism.

— De ce nu? întrebă Magda, privindu-l dezaprobatoare. Dorești s-o indispui pe Maiestatea Sa?

— Păi, ăă... nu, firește! Numai că, în general, astfel de trucuri nu fac parte din programul meu. Eu de obicei spun glume.

— Glume. Hm..., Magda se arătă vădit tulburată și se învârti câteva momente în interiorul înghesuit al căruței. Depinde numai de tine, bineînțeles, doar că...

— Da...?

— La fel ne-a zis și ultimul nostru bufon: *Eu doar spun glume.*

Era o informație neliniștitoare pentru Sebastian, căci nu auzise până atunci de alt bufon care să fi dat spectacole înaintea lui la palat.

— A mai dat și altcineva reprezentații pe aici, pe la palat? se interesă el.

— Ah, da. Un bufon pe nume Percival. Un personaj foarte hazliu. Nici nu vreau să-mi mai aduc aminte cât râdeam la caraghioslâcurile lui! oftă ea, clătinând din cap. Mare păcat, pentru ce s-a întâmplat cu el.

— Cum adică... ce s-a întâmplat cu el?

— Păi... la un moment dat, sătul de-atâtea glume și ghicitori, Maiestatea Sa i-a cerut... ăăă... ceva diferit. Din păcate, sărmanul Percival n-a reușit să găsească nimic altceva prin care să-l amuze pe regele nostru și a fost definitiv înlăturat.

— Și-a pierdut slujba? întrebă Sebastian optimist.

— Mai bine spus, și-a pierdut capul. Știi, regele Septimus nu-i genul de om care să-i agreeze pe bufoni. Iar cei care nu izbutesc să-l distreze cu ajutorul glumelor, sfârșesc prin a-l distra altfel — în general printr-o întâlnire cu călăul curții regale.

Sebastian se așeză greoi pe o ladă din răchită, simțind că ar fi trebuit să-și dea seama că lucrurile nu aveau să

decurgă atât de ușor cum își imaginase. Într-adevăr, era de-acum tocmit ca bufon al regelui, cum sperase — dar, dacă regele nu-l găsea amuzant, avea să aibă parte de cea mai scurtă perioadă de angajare din istorie.

Magda se apropie și se așeză lângă el pe capacul lăzii:

— Domnișorule Darke, iată de ce consider că trebuie să incluzi în spectacol și câteva numere de magie. Dacă sărmanul Percival ar fi fost capabil să prezinte astfel de distracții, s-ar fi aflat cu siguranță printre noi și astăzi.

Sebastian își umezi nervos buzele:

— Posibil să ai dreptate, și nu cred să-mi strice să-i fac pe plac, admise el, ridicându-și privirea spre babornița. E foarte frumos din partea ta că dorești să mă ajuți.

Magda își plecă ușor capul:

— A fost plăcerea mea, pentru că, în definitiv, urmărim amândoi același lucru, nu? Un rege fericit înseamnă pentru noi o viață lipsită de probleme... iar când va vedea și numărul de iluzionism...

— Ah, dar nu cred să pot face așa ceva.

— Cum adică? întrebă Magda vădit îngrijorată.

— În primul rând am nevoie de un asistent, iar eu nu am așa ceva.

— Asistent? La ce te referi?

— La un ajutor — la cineva care să dispară din cutie.

Magda reflectă adânc pentru câteva clipe.

— N-ai putea solicita pe cineva din public?

Sebastian clătină din cap:

— Nu m-ar ajuta cu nimic, pentru că ar afla toți secretul trucului. Trebuie să fie cineva în care să am încredere și care să nu divulge nimănui șiretlicul.

Magda îl privi cu îndoială:

— Vrei cumva să spui că nu este un număr de magie autentică?

— Nu, doar că în spatele dulapului se află un compartiment secret și..., Sebastian se opri imediat ce-și dădu seama că bătrâna îl luase peste picior. În fine, știi foarte bine! Câtă vreme n-am pe cineva de încredere, nu pot să...

Bătrâna îl opri pocnind brusc din degetele-i osoase, ca și cum i-ar fi venit o idee grozavă:

— Prințesa Kerin! croncăni ea. Da, excepțional — și ce cadou nemaipomenit pentru ziua ei de naștere! Las' pe mine, tinere domnișor! O să discut în taină cu dânsa și o voi lămuri că ai nevoie de ajutorul ei. Sunt sigură că nu te va lăsa baltă, după tot ce-ai făcut pentru ea.

Sebastian se încruntă:

— Ah, nu, serios vorbind... te referi la moștenitoarea tronului? Nu cred să aprobe regele participarea ei la așa ceva.

— Va fi cu desăvârșire încântat, crede-mă, îi spuse bătrâna, aplecându-se spre el și clipind des din ochiul sănătos ca o slujnică tinerică — o imagine descurajantă. Voi căuta să discut chiar acum cu ea. Va fi un număr de iluzionism nemaipomenit. Închipuie-ți numai, prințesa Kerin — draga noastră prințesă — va dispărea în fața tuturor!

— Și apoi va reapărea, o completă Sebastian.

— Da, firește. Maiestatea Sa va fi încântată! spuse bătrâna, șchiopătând grăbită spre ieșire, fiind cât pe ce să se împiedice într-un maldăr de obiecte de recuzită împrăștiate pe jos. Voi avea grijă să fie adusă cutia în sala banchetului, cârâi ea. Ne vedem diseară!

Spunând acestea, bătrâna dispăru și Sebastian o auzi îndepărtându-se iute printre boxele grajdului. Băiatul se ridică de pe ladă, deschise capacul și începu să scormonească prin mulțimea de veșminte viu colorate din interior, căutând cel mai curat și mai elegant costum pe care îl avea. Când își ridică din nou privirea, îl observă pe Max uitându-se neliniștit prin căruță.

— Slavă Domnului c-a plecat, spuse bizonaurul. Nici c-am văzut vreodată o creatură mai înfiorătoare.

Sebastian îl privi dojenitor:

— De câte ori ți-am spus să nu-i judeci pe oameni după înfățișare? Bătrâna încerca de fapt să mă ajute.

Max pufni disprețuitor.

— O cotoroanță ca ea nu s-ar sinchisi pentru nimic în lume să ajute pe cineva, câtă vreme nu urmărește ceva necurat, bombăni el.

— Iarăși începi! strigă Sebastian. Chiar nu ți-a zis nimeni până acum că frumusețea nu se rezumă la finețea obrazului?

— Ce finețe? Că asta are pielea mai groasă ca a mea, răspunse Max. Hai să fim serioși, eu n-aș avea încredere în ea nici cât negru sub copită. Se vede clar că-i vrăjitoare.

Sebastian începuse să-și iasă din fire. Nervii îi erau deja întinși, și Max nu îmbunătățea cu nimic situația.

— Nu-i deloc o vrăjitoare! se răsti el. E doar o doamnă în vârstă, care a încercat să fie amabilă. Așa că, dacă n-ai nimic bun de spus, plimbă ursu' și lasă-mă să mă pregătesc în liniște!

— Ce s-a întâmplat cu faimoasa ta intuiție de elf? O singură privire ți-ar fi fost suficientă să vezi că...

Max însă nu-și mai termină ideea, căci Sebastian ridică o mingiuță de jonglerie și o azvârli drept în capul bizonaurului. Mingea, ricoșându-i dintr-o ureche, nici vorbă să-l fi rănit, ci doar îl sperie puțin. Judecând însă după privirea îndurerată pe care i-o aruncă lui Sebastian, pentru Max, obiectul cu pricina părea să fi avut efectul ucigător al unui cuțit.

— Așa deci, murmură Max. Dacă așa înțelegi tu să te comporți...

Bizonaurul se întoarse și se îndepărtă agale, ținându-și nasul pe sus.

— Max, n-am vrut! strigă Sebastian, dar Max deja plecase și, cu toate că băiatul așteptă câteva clipe să se întoarcă, bizonaurul nu mai reveni.

Sebastian clătină din cap și își reluă sarcina de a alege un costum potrivit. Avea și așa destule griji, ca să se mai gândească acum și la mofturile unui bizonaur morocănos.

Puțin mai târziu, când trecu prin dreptul boxei, îl văzu pe Max întins pe grămada sa de paie, ținându-și ferm capul întors în partea cealaltă. Sebastian se opri și așteptă un moment, sperând că Max se va răzgândi și-l va privi. Însă bizonaurul părea să se concentreze intens în direcția opusă.

În cele din urmă, Sebastian hotărî să facă el primul pas.

— Nu ai de gând să-mi urezi noroc? întrebă el.

Răspunsul lui Max veni după o tăcere înghețată:

— Sunt sigur că n-ai nevoie de niciun ajutor din partea mea. În definitiv, ce știu eu? Sunt doar un bizonaur stupid, care îi desconsideră pe toți cei din jurul lui.

Dorindu-și să nu se fi pierdut mai devreme cu firea, Sebastian așteptă îndelung în tăcere. Timpul însă trecea iute și băiatul încă nu-și terminase pregătirile.

— Îmi pare rău că ești supărat, îi spuse el, după care se întoarse și porni grăbit spre palat.

CAPITOLUL 18

O DUȘCĂ DE CURAJ

În timp ce mergea cu pas vioi, ținându-și un costum curat atârnat pe umăr, Sebastian încremeni uluit la vederea figurii ce se apropia alene de el.

Era Cornelius, îmbrăcat în cămașă de zale, platoșă din bronz și o minunată mantie stacojie, specifică noului său rang. La subsoară ținea un coif cu panaș, iar cu cealaltă mână trăgea de căpăstru un ponei cenușiu-bălțat, mititel dar focos, echipat la rându-i cu un splendid harnașament din piele — o miniatură perfectă a bidiviului unui luptător keladonian.

Când se apropie, Cornelius își ridică privirea și-l văzu pe Sebastian la doar câțiva pași distanță. Micuțul luptător zâmbi cu vădită mândrie și făcu iute o piruetă, așa încât prietenul său să-i aprecieze mai bine uniforma.

— Arăți magnific! îl întâmpină Sebastian. Zici c-a fost croită exact pe măsura ta.

Cornelius chicoti încântat:

— A fost de fapt croită pentru nepotul în vârstă de șapte ani al unuia din ofițeri. Cum uniforma îi rămăsese mică puștiului, ofițerul s-a gândit că poate mi s-ar potrivi mie și iată c-a avut dreptate! Este o copie perfectă, până la cele mai mici detalii.

— Și cine-i noul tău tovarăș?

Cornelius se întoarse și ciufuli afectuos coama poneiului.

— El este Phantom și a fost căluțul nepotului — o specie cabalină pitică, originară din câmpiile din Neruvia. A lâncezit ceva vreme într-una din boxele grajdurilor regale și sunt sigur că arde de nerăbdare să aibă parte de un pic de mișcare. L-am călărit puțin pe pășunea din apropierea grajdurilor și se pare că ne înțelegem foarte bine. E robust, isteț și ascultător — altfel spus, întocmai cum și-ar putea dori un luptător.

Sebastian îi zâmbi prietenului său:

— Se pare amândoi ne-am aranjat de minune.

Cornelius se încruntă ușor:

— Posibil... doar că...

— Ce anume? se miră Sebastian. Nu ești mulțumit de felul în care au decurs lucrurile?

Cornelius oftă:

— Poate că sunt eu o fire mai suspicioasă, dar îmi tot dă târcoale sentimentul că totul a decurs mult prea uşor.

— Înţeleg. Şi mie îmi vine să mă ciupesc din când în când, să fiu sigur că nu cumva visez. Regele Septimus a fost atât de binevoitor...

— Aş putea spune chiar exagerat de binevoitor, nu? îndrăzni Cornelius.

Sebastian continuă:

— Şi mie mi-a trecut prin minte gândul că... ei bine, după tot ce-a făcut pentru noi, este foarte urât din partea mea să spun aşa ceva, dar simt că nu pot avea încredere deplină în el.

Cornelius îl aprobă.

— E genul de om care zâmbeşte numai din buze. Buna dispoziţie pare să nu-i răzbată niciodată prin ochi, spuse el vânturând o mână, ca şi cum l-ar fi exasperat aceste gânduri. După cum ţi-am zis, s-ar putea să fiu eu prea bănuitor din fire şi aparenta noastră bunăstare să fie de fapt oferită din inimă. Apoi, indicând din cap spre costumul ce-i atârna băiatului pe umăr, întrebă: E pentru debutul de diseară?

— Da, însă nu pot zice că-l aştept cu nerăbdare. Am totuşi încredere că tu vei râde în hohote la fiecare glumă pe care o voi spune.

Cornelius îi răspunse cu o urmă de amărăciune în glas:

— Mă tem că nu voi fi prezent la banchet.

Vestea îl dezamăgi, dar Sebastian încercă să nu i-o arate prietenului său:

— Ai... ai cumva alte planuri?

— Am primit deja o misiune de rezolvat — trebuie să duc în Brigandia un pachet foarte important, răspunse el, bătând ușor în umflătura uneia din desagile atârnate pe spinarea căluțului.

— În Brigandia? Este un loc foarte periculos.

Cornelius ridică din umeri:

— Având în vedere că sunt totuși membru al Mantiilor Stacojii, era de așteptat ca îndatoririle mele să fie dintre cele mai periculoase. Și, oricum, nu m-am înrolat pentru a pierde vremea prin cazarmă.

— Da, Cornelius, dar este prima ta zi! Nu puteau să te menajeze, măcar azi?

Cornelius râse zgomotos:

— Un soldat îndeplinește ordinele fără crâcnire. E simplu ca bună ziua.

— Și ce-i în pachetul ăla misterios?

— Nu știu și nici nu am permisiunea să aflu.

— Dar trebuie să te fi întrebat negreșit ce transporți, nu?

— Sebastian, curiozitatea exagerată se poate dovedi uneori fatală. Și, câteodată, neștiința este într-adevăr o binecuvântare.

Cornelius se opri și își ridică privirea spre cer, în direcția soarelui ce scăpăta spre orizont.

— Scuză-mă, dar nu mai e vreme de pierdut, căci am distanță mare de străbătut până la lăsarea întunericului, îi zise el, apucând oblâncul șeii și sărind sprinten în spinarea căluțului, care se ridică pe picioarele din spate și își scutură capul, dornic să pornească numaidecât la drum. Mult noroc diseară, adăugă el. Deși sunt convins că, de-acum, nu mai ai nevoie de așa ceva.

Spunându-i acestea, Cornelius strânse coastele poneiului între genunchi și Phantom porni în galop spre porțile principale. Sebastian rămase pe loc și privi lung în urma micuțului luptător, până când cei doi dispărură după colțul unei clădiri.

Sebastian se simți mai neliniștit ca oricând. Crezuse că prietenul său va fi lângă el și îl va ajuta negreșit, în caz că lucrurile nu aveau să decurgă așa cum spera. Acum însă nu mai putea aștepta ajutor de la nimeni și, cum totul depindea numai de el, se întoarse și porni grăbit spre intrarea în palat.

Odată ajuns în cameră, s-a spălat și și-a pus veșminte curate, respectiv un costum atractiv de arlechin, cu romburi multicolore, și o tichie cu trei coarne, nou-nouță. Când se privi posomorât în oglindă, observă că dominoul

îi stătea și mai lăbărțat decât vechiul costum. Schimonosindu-se în fața oglinzii, arboră câteva posturi prostești și o serie de mutre caracteristice unui idiot.

Nu se simțise niciodată mai tulburat ca în acele momente și regreta că nu avea să-l vadă la spectacol pe Cornelius — nici pe Max, de altfel. Cornelius era deja în drum spre Brigandia și nu exista nici cea mai mică șansă ca unui bizonaur să i se permită accesul în grandioasa sală de banchet a palatului.

Sebastian se duse la fereastră și privi abătut profunzimea amurgului și tăvălugul norilor ce se perindau pe cer și ascundeau licărul stelelor. Revenind în fața oglinzii, își studie înfățișarea încă o dată și încercă să repete o glumă, dar nu reuși să-și găsească cuvintele nici măcar fără public:

— Doi negustori munceau la piață... adică mergeau spre piață — nu, că-i ecologic! Negustorii n-au de ce să meargă pe jos, din moment ce pot căzni — adică pot călări. Așadar, doi negustori mergeau călare spre piață și unul din ei grohăi... unul din ei grăi: Cât oare să fi clănțănit, ăă... călătorit? Iar celălalt zbură... ăă... zburdă... of, ce porcărie!

Sebastian se gândi serios la șansele pe care le-ar fi avut să fugă din oraș și să pornească îndată spre Jerabim, dar era convins că Max nu va vedea cu ochi buni o asemenea

soluție. Cum să părăsească luxul grajdurilor regale, după numai o zi de relaxare? Nu, era cert: nu avea cum să scape și trebuia să dea reprezentația promisă și să-și înfrunte temerile...

Deodată, o bătaie puternică în ușă îl făcu să-i sară inima din piept.

— Da, intră, răspunse cu răsuflarea întretăiată.

Ușa scârțâi și în prag apăru chipul hidos al Magdei, care îl iscodi din priviri.

— Este gata tânărul domnișor? întrebă ea, cu același croncănit lingușitor pe care băiatul începea deja să nu-l mai sufere.

— Sunt mai pregătit ca niciodată, mormăi el.

— Am vorbit cu prințesa Kerin și te ajută cu cea mai mare plăcere la realizarea numărului de iluzionism. De asemenea, ți-am pregătit dispozitivul magic în sala de banchet, unde vei încheia cu un final de neuitat!

— Dacă ajung până la final, murmură Sebastian.

Magda intră șchiopătând în cameră, arătându-se îngrijorată.

— Ești emoționat? întrebă ea.

— Nici pe departe, răspunse el. Sunt pur și simplu îngrozit. N-am dat niciodată spectacole la curtea unui rege. Dacă vor considera că nu sunt amuzant?

— Ah, n-ai de ce să-ți faci griji, tinere. Curtenii noștri formează o audiență foarte receptivă.

— Așa i-oi fi spus și sărmanului Percival înainte de ultimul său spectacol!

Magda se încruntă:

— N-ar fi trebuit să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu predecesorul tău.

— Chiar mă bucur c-ai făcut-o, pentru că știu măcar cum stau: cu un picior pe-o coajă de banană și cu capul direct pe butucul călăului!

Bătrâna porni cu pași scârțâiți spre o măsuță pe care se afla o carafă cu vin și un pocal.

— Nu ți-ar strica o cană cu vin, spuse ea, turnând licoarea în pocal.

— Ah, nu cred că-i bine să beau înainte de spectacol! protestă Sebastian. Trebuie să am mintea limpede.

— Prostii! O băutură bună și tare îți va da încredere în tine.

Bătrâna se aplecă deasupra mesei și Sebastian nu observă când scoase iute din mânecă o fiolă cu lichid verde, pe care îl turnă în vin.

— Haide, ia o înghițitură, insistă ea, ridicând pocalul și amestecându-i pe furiș conținutul, înainte să i-l înmâneze băiatului. Vinul din Keladon este renumit pentru proprietățile sale speciale. O gură e suficientă pentru a-ți

insufla curajul și încrederea necesare învingerii oricărui obstacol. Hai, gustă puțin!

Sebastian luă pocalul și privi cu îndoială rubiniul îmbietor al băuturii.

— Ei bine, cred că n-o să-mi strice o înghițitură, spuse el, ridicând pocalul la buze și sorbind o gură din licoarea călduță.

Oricât i s-ar fi părut de incredibil, Sebastian simți dintr-odată cum îl cuprinde valul vitalității și elanul încrederii în sine.

— Cred că deja își face efectul, îi zise Magdei, uluit.

Bătrâna îi consimți, murmurând:

— Era de așteptat. Ai încredere în Magda. Hai, mai bea puțin și vei fi cu adevărat invincibil!

Sebastian o ascultă și își simți brusc obrajii îmbujorându-se. Mintea îi scânteie puternic, fața i se însenină și, deodată, toate inhibițiile sale au dispărut de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Pomenindu-se că este pregătit să spună fără ocolișuri tot ce-i trecea prin minte — chestiuni ce nu erau deloc departe de adevăr —, băiatul arătă spre chipul Magdei:

— Nu spun că ești urâtă, dar cred că tu ai fost cu siguranță ultima la coadă, atunci când s-a împărțit frumusețea! Fără supărare, însă am văzut de multe ori până și leproși mai arătoși! De fapt, cred că nu mi-ar strica un

portret de-al tău, pe care să-l așez deasupra poliței căminului, ca să fiu sigur că nu se apropie copiii de foc!

Magda rânji, descoperindu-și din nou hidoasa-i gură știrbă:

— E foarte bine. Cred că te vei descurca de minune, îi spuse, luându-l ușor de braț. Hai să mergem, căci a sosit vremea reprezentației.

— Așa o fi... Pfui! Ori nu te-ai spălat recent, ori li s-a înfundat ăstora jgheabul de la canalizare! îi zise el, lăsând-o să-l conducă din cameră, fără să-și poată opri comentariile. Ascultă, nu mă interesează unde ai găsit mantia asta, dar sunt convins că trebuie să fie pe undeva o sperietoare de ciori care să plângă după ea!

Cât l-a condus bătrâna pe coridor și pe treptele de marmură, Sebastian a continuat să turuie — până în sala de banchet, unde îl aștepta audiența regală.

Cornelius călărea de ceasuri întregi. Strălucirea slabă a lunii nu-i permitea să vadă prea mult în față, dar micuțul luptător făcuse tot posibilul să urmeze indicațiile pe care le primise și era convins că se afla pe drumul cel bun.

Liniștea era întreruptă din când în când de zumzetul insectelor și, la un moment dat, de urletul sinistru al unui luper, hăuit ce se auzi de undeva de departe, dinspre miazănoapte. Phantom necheză speriat și își săltă agitat

picioarele din spate. Cornelius își întinse brațul și îl mângâie ușor pe grumazu-i pestriț.

— Ușurel, că mai avem mult de mers, îl liniști el.

Neputând uita recentul atac al luperilor, când își ridică mâna, o lipi direct pe mânerul sabiei și nu-și mai luă o clipă privirea de la drum.

Continuă să înainteze în tăcere și, după o vreme, astrul nopții îl recompensă cu un fascicul argintiu, ce străpunse plafonul norilor și lumină spre orizont un hambar din lemn, izolat în mijlocul câmpiei — exact locul unde trebuia să livreze pachetul.

Cornelius îl struni pe Phantom la pas și se apropie concentrat, căutând să ia seama la tot ce i se părea suspect. Îmbătrânit de vreme, hambarul era într-o stare atât de proastă, încât stătea să cadă. Era însă ciudat că afară nu aștepta nici măcar un cal, iar ușile și ferestrele erau ferecate. Apropiindu-se și mai mult, Cornelius zări pe sub pragul ușii licărul unei lămpi.

— Eh, se pare că e totuși cineva acasă, murmură el gânditor, iar Phantom pufni încetișor din nări, de parcă ar fi vrut să-i dea dreptate.

În apropierea hambarului, Cornelius îl opri pe Phantom, dar nu descălecă. Așteptă în șa și ascultă concentrat, sperând să audă glasuri din interior — însă nu

auzi decât șuieratul slab al vântului, ce sufla la nivelul solului și unduia în valuri iarba înaltă a câmpiei.

Nemaiavând ce face decât să descalece, Cornelius nu se grăbi și, după ce-l legă pe Phantom de un tufiș din apropiere, micuțul ponei tropăi nervos dintr-o copită și începu să scormonească șovăielnic prin iarbă. Cornelius desfăcu una dintre cele două desagi de piele și scoase pachetul — o cutiuță pătrată, învelită în postav.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse poneiului, simțindu-se oarecum ridicol.

Era de la sine înțeles că Phantom avea să rămână locului, din moment ce-i legase chiar el frâul de crengile arbustului. Clătinând din cap, își îndesă pachetul la subsuoară și porni agale spre ușa hambarului, în fața căreia așteptă și ascultă atent. Dinăuntru nu auzi niciun zgomot.

Ridicându-și brațul, răpăi cu nodurile degetelor în ușă, suficient de tare cât sunetele să răzbată de-a lungul câmpiei. Ușa însă nu era închisă și, sub atingerea ușoară a degetelor, se deschise încet, fără să scârțâie câtuși de puțin. Cornelius simți numaidecât pericolul. Era dubios ca un hambar atât de dărăpănat să aibă ușile proaspăt unse cu ulei — miros pe care îl adulmecă îndată ce păși pragul magaziei.

Continuând să țină strâns în mână plăselele sabiei, Cornelius se opri și privi bănuitor în jurul său, după care

examină repede tot interiorul hambarului, unde văzu de-o parte și de alta stive înalte de baloturi de fân, o masă lungă din lemn, aflată în centru, și figura unui bărbat ce ședea în capătul opus al mesei și avea în față un pocal din bronz cu capac.

Străinul îl privea, stând în expectativă.

— Bun venit, îl întâmpină el. Presupun că ai ceva pentru mine.

Cornelius încuviință, dar rămase locului.

— Vino. Hai, dă-mi ce-ai de dat, îi spuse bărbatul gesticulând nerăbdător.

Era un tip în vârstă, cu început de chelie și barbă sură.

Cornelius se încruntă la gândul că hambarul avea zeci de ascunzișuri din care putea fi surprins — dar, cum ordinele îi erau cât se poate de clare, hotărî să le respecte întocmai și porni prevăzător pe podeaua acoperită cu paie. Oprindu-se în dreptul mesei, îi așeză bărbatului pachetul în față, iar acesta îl privi și îi zâmbi trist. Chiar și șezând, bărbatul era cu un cap mai înalt decât Cornelius.

— Ai mers cale lungă, constată el — observație în care nu era nici urmă de incertitudine.

Întinzându-și palmele butucănoase și murdare, luă pachetul și începu să-l desfacă. Cornelius îl privi atent, întrebându-se ce putea fi atât de important în acel pachet. Bărbatul trase de capetele curelușelor din piele și

despături învelitoarea, scoțând la iveală un morman de coroane din aur — o sumă substanțială, la vederea căreia, Cornelius se simți oarecum dezamăgit, căci se așteptase la ceva mult mai interesant. Bărbosul părea însă mulțumit. Rânjetul i se lungi și își îndreptă din nou privirea spre Cornelius.

— O mică avere, spuse el. Vrei să știi pentru ce sunt banii ăștia?

Cornelius ridică din umeri. Nu era în mod deosebit interesat să afle.

— Este prețul pe care îl plătește un rege, pentru a se descotorosi de o pacoste care nu-i dă pace, spuse bărbosul, după care se ridică brusc și își scoase sabia de la brâu. Băieți! strigă el. Prindeți-l!

Cornelius încremeni imediat ce dădu să-și tragă sabia din teacă. În jurul lui, baloturile de paie începură brusc să cadă. Din spatele acestora se iviră mai mulți bărbați înarmați și zdrențăroși, cu trăsăturile inconfundabile ale briganzilor. Cornelius nimerise în mijlocul unei ambuscade. Vreo cincisprezece sau chiar douăzeci de tâlhari înaintau rânjind spre el, hotărâți să-i vină de hac.

Micuțul luptător zâmbi și își scoase sabia.

— Domnilor, le zise el, văd că v-ați adunat pentru lecția de luptă. Așadar, ce ziceți, începem?

CAPITOLUL 19

SPECTACOLUL

Neputând pur și simplu să stea locului, Sebastian se foia de colo-colo în spatele cortinei — dar nu de emoție, ci de nerăbdare, căci de-abia aștepta să ajungă în centrul atenției și să le arate tuturor de ce-i capabil. Ceva îi spunea că nu era normal să fie atât de îndrăzneț — atitudine pe care i-o provocase, probabil, vinul pe care i-l dăduse bătrâna. Dar nu-i mai păsa de nimic. Se simțea atât de încrezător în el însuși, încât era convins că e cel mai amuzant om din lume — și acum avea ocazia să dovedească acest lucru.

De cealaltă parte a cortinei se auzi murmurul curtenilor care se așezau pe scaune, în timp ce de la balconul din spatele sălii, muzicanții interpretau o stranie și

disonantă muzică de dans. Acordurile s-au oprit brusc și, în locul lor, răsună o fanfară de alămuri. Sebastian dădu ușor la o parte draperia și privi în sală. Regele Septimus intra impunător, la braț cu prințesa Kerin. Cei doi au parcurs culoarul central străjuit de doamne și lorzi ce îngenuncheau în fața lor, și s-au așezat pe două tronuri luxoase, poziționate în fața scenei. Regele făcu un semn și spectatorii și-au reluat locurile. Când și-au îndreptat cu toții privirile spre scenă, Malthus ieși pe estrada unde Sebastian urma să-și dea reprezentația și, adresându-se audienței, începu cu o plecăciune adâncă:

— Maiestatea Voastră... Alteța Voastră Regală... în această zi excepțională, avem deosebita plăcere să vă prezentăm la palatul din Keladon, spre delectarea dumneavoastră, un număr de primă clasă, care a încântat toate curțile regale din lume. Doamnelor și domnilor, vi-l prezint pe Lordul Râsului, Împăratul Veseliei, Regele Comediei — unicul și remarcabilul Sebastian Darke, Prințul bufonilor!

Malthus părăsi scena odată cu tragerea cortinei și Sebastian țâșni în fața publicului, pregătit să-și facă debutul cu un text îndelung și atent exersat. Cuvintele însă îl părăsiră imediat ce se proțăpi în fața spectatorilor și, cu toate că știa bine că făcea ceva greșit și complet nebunesc, nu se putu opri și începu să improvizeze.

Privi pentru o clipă chipurile sumbre ale celor din sală și își puse mâinile în șolduri.

— Ce-i? întrebă el. A murit cineva?

Tăcere.

— Eu unul știu c-am murit... de râs — în timpul unui turneu de vară în Brigandia. Nu spun c-am avut acolo o audiență la fel de tăcută, dar am avut cât de cât parte de-o reacție similară unei ședințe de spiritism — mai ales când un tip a început să-și soarbă supa și toți s-au ridicat brusc să danseze!

Liniștea continuă și... deodată se auzi un chicotit — al prințesei Kerin. Spectatorii și-au îndreptat mirați privirile spre ea și, o clipă mai târziu, dându-și seama că tonul a fost dat de una dintre personalitățile regale, i-au urmat îndată cu toții exemplul — cu excepția regelui Septimus, pe al cărui chip nu se clinti niciun mușchi.

După câteva aplauze călduroase primite de la mulțime, Sebastian, simțindu-se încurajat, continuă:

— Să știți însă că-i nemaipomenit să mă aflu în sfârșit în acest minunat palat, unde, din ce-am auzit, ultimul comic care a performat aici n-a sfârșit-o prea bine. Cică ar fi reușit să-și păstreze capul până la finalul spectacolului, după care l-a pierdut brusc, ajutat cu deosebită amabilitate de călău, care i-a spus: „Percival, să știi că trebuie

neapărat să dai jos vreo cinci kile — și eu sunt exact tipul care te poate ajuta!”

În sală se auzi un nou râset, mai puternic de această dată.

— Așa că, iată-l pe sărmanul Percival cu capul pus pe butucul călăului, când, deodată, vine în goană un mesager și-i zice că are o scrisoare foarte importantă. Percival îi spune: „Las-o colea, în coș, că o citesc mai târziu!”

Prințesa Kerin izbucni încă o dată în râs și, după câteva clipe, i se alăturară și ceilalți curteni.

— Regele, copleșit de remușcări, se hotărăște să-l elibereze și-i spune: „Ridică-te, Percival”. Nicio reacție din partea bufonului. Regele repetă îndemnul, de această dată mai tare: „Percival, ridică-te!” Condamnatul tot nu schiță vreun gest. „Ce-are, nu aude?” întrebă nedumerit regele, la care cineva din mulțime îi strigă: „Maiestate, spuneți-i că-i măriți salariul — altfel nici gând să-l urniți de-acolo!”

Râsetele, cu toată mânia întipărită pe chipul regelui, s-au auzit și mai puternic. Era evident că Septimus nu suporta glumele în care se sugera că nu-și plătea destul bufonii. Dacă ar fi avut mintea limpede, Sebastian ar fi observat cu siguranță acest lucru — dar, de-acum, elanul îi scăpase complet de sub control.

— Avem cumva și negustori printre noi? Câțiva spectatori își ridicară mâinile. Îmi plac nespus comercianții!

Deși sunt sigur că n-aș putea mânca unul întreg! Că tot veni vorba, ați auzit de negustorul atacat de curând de briganzi? După ce l-au bătut bine, i-au luat banii și, ca veștile bune să nu se oprească aici, l-au părăsit la zeci de kilometri de casă, cu puțin înainte de lăsarea întunericului. Văzând un țăran stând în pragul casei, negustorul se aruncă la picioarele acestuia și îl imploră să-l găzduiască peste noapte. Înduioșat, țăranul îi spune că-i dă voie să stea... în cocina cu porci. Negustorul se arătă îngrozit: „Dar ce fac cu mirosul?" La care țăranul îi răspunde: „Nu-ți face griji, că se obișnuiesc ei repede!"

Majoritatea spectatorilor au izbucnit în hohote sincere, mai puțin cei care își ridicaseră mai devreme mâinile. Sebastian părea de neoprit.

— Ați auzit ce se spune despre un negustor care cade în prăpastie? Că are un început promițător! Știți cum poate fi salvat de la înec un comerciant? Îi iei piciorul de pe cap! Știți după ce este recunoscută cel mai ușor casa unui negustor? După fâșiile de hârtie igienică puse la uscat!

— Gata, ajunge cu bancurile despre negustori! strigă nemulțumit cineva din mulțime.

— Ah, s-au și înfierbântat spiritele? Ei, în cazul ăsta, să vedem cine mai e pe aici..., continuă Sebastian, măsurând din priviri audiența și oprindu-și ochii asupra

chipului împietrit al regelui. Oh, firește, Maiestatea Sa, regele Septimus...! adăugă el, oprindu-se pentru o clipă și urmărind expresiile îngrozite ale spectatorilor.

Știa că era curată nebunie să facă glume pe seama regelui care tocmai îl angajase, dar se simțea totuși ca o fiară cutezătoare, care gonea nebunește spre marginea unei prăpăstii.

— Aș vrea să încep prin a spune că regele este un conducător bun, generos și inteligent. Mi-ar plăcea foarte mult să spun asta, numai că, recent, am depus un legământ de sinceritate!

Prințesa Kerin dădu să râdă și se opri îndată ce auzi cuvintele băiatului. În sală se lăsase brusc o tăcere mormântală, în care nu mai răsunau decât cuvintele lui Sebastian:

— Așadar, după cum știți, Maiestatea Sa este un om putred de bogat, și vă întrebați probabil cum de-a ajuns atât de înstărit. Ei bine, e foarte simplu: se află într-o poziție privilegiată, de unde primește tot ce dorește de la oamenii din jurul său. Singurele ființe care îi seamănă sunt vampirii. Regele Septimus are o vorbă: „Ce-i al meu îmi aparține, și ce-i al vostru e tot al meu." Se spune că ăsta-i și motivul pentru care nu s-a însurat. Nu pentru că nu i-ar plăcea femeile, ci pur și simplu că nu vrea să aibă pe nimeni care să-i scotocească prin buzunare!

O tăcere apăsătoare urmă vorbelor băiatului.

— Am spus ceva nepotrivit? se miră el, arborând expresia nevinovăției. Ah, fiți serioși, n-am zis decât ceea ce gândiți cu toții! Și, firește, neavând soție, Septimus a rămas de-acum și fără moștenitor!*

Remarca i-a fost întâmpinată printr-un murmur general, dar Sebastian insistă:

— Desigur, mă refer la un succesor legal, la un urmaș legitim. Mă gândeam, deunăzi, că majoritatea regilor au porecle simpatice. Știți, ceva în genul James cel Drept, Simon cel Cinstit, Michael Magnificul — numai sărmanul Septimus nu și-a căpătat un nume de alint. Ah, stați puțin, că nu-i adevărat, continuă Sebastian, șovăind o clipă și pocnind imediat din degete. Tocmai ce mi-am amintit că, în anumite cercuri, este cunoscut sub numele de... Septimus Chelbosul!

În liniștea cruntă ce se lăsă în sală s-ar fi putut auzi până și căderea lină a unui fulg.

Cornelius și tâlharul bărbos se țintuiau din priviri în lumina slabă a hambarului.

— Primul lucru pe care îl vom învăța este înfruntarea unui atac inevitabil, spuse Cornelius foarte calm.

---

* În engleză, cuvântul *heir* (moștenitor) se pronunță aproape identic cu *hair* (păr).

Bărbosul fandă în față și lovi cu înverșunare, dar Cornelius îi pară lovitura cu sabia și sări sprinten pe tăblia mesei — mișcare în urma căreia ajunse la aceeași înălțime cu adversarul. Când tălpile îi bufniră pe lemnul masiv al mesei, blocă o nouă lovitură și, fără să-și întrerupă mișcarea, îl străpunse fulgerător pe bărbos.

— Pe parcursul confruntării este esențial să fim cu ochii în patru la atacurile prin surprindere, continuă Cornelius.

Mai înainte ca bărbosul să se prăbușească la podea, Cornelius simți pe cineva apropiindu-se din spate și lovi necruțător peste umărul stâng — mișcare în urma căreia sabia izbi un coif și se auzi un zbieret agonizat. Fără să se mai întoarcă să-și vadă adversarul căzând, se duse repede în centrul mesei, poziție în care știa bine că briganzii nu l-ar fi putut ataca fără să-și piardă echilibrul în momentul în care s-ar fi întins peste masă. De asemenea, știa la fel de bine că era înconjurat și nu putea evita săbiile atacatorilor pentru mai mult de câteva momente.

— Când vă este periclitată poziția de apărare, căutați să vă găsiți una mai bună, își anunță el agresorii.

O suliță zbură spre el și micuțul luptător se aplecă iute într-o parte, deviind-o cu brațul stâng și simțind până la os vibrația vergelei de lemn. Sulița se răsuci și se împlântă în coastele unui brigand, care gemu puternic și se prăbuși apoi greoi la podea.

— Câteodată, apar și accidente binevenite! continuă Cornelius, scrutând grabnic cercul scânteietor al săbiilor ce se apropiau tot mai mult, după care aruncă o privire grinzilor de deasupra capului.

Alegându-și ca punct de refugiu locul unde un căprior se îmbina cu o traversă, o luă la fugă în lungul mesei și efectuă cu toată forța saltul golmiran ucigător. Ascuțișul câtorva lame cosi aerul la câțiva centimetri sub tălpile micuțului luptător, care își petrecu brațul stâng după căprior și se ridică, răsucindu-se, direct pe grindă. Privindu-i pe tâlharii de sub el, râse cu poftă când văzu uluirea întipărită pe chipurile acestora. De-acum puteau ataca în condițiile impuse de el, câte unul sau câte doi.

— Odată ajunși în noua poziție, strigă vesel Cornelius, evaluați situația și așteptați atacul dușmanului.

O a doua lance se înfipse zbârnâind în căprior, la numai câțiva centimetri deasupra capului său. Cornelius dădu s-o scoată, dar se răzgândi.

— Reazemele, punctele neașteptate de sprijin se pot dovedi folositoare pe parcursul confruntării, comentă el.

Coborându-și din nou privirea îi văzu pe briganzi învălmășindu-se nebunește în stânga și-n dreapta hambarului, unde începuseră deja să se cațere pe baloții de fân stivuiți până la tavan. În timp ce-i privea liniștit, un tâlhar urcă până la grindă și începu să înainteze spre el; o

clipă mai târziu, un al doilea bandit făcu același lucru, din direcție opusă. Târșâindu-și nesiguri picioarele, cele două matahale înaintau încet spre Cornelius, cu săbiile scoase.

— Avantajul este întotdeauna de partea celui care își cunoaște bine teritoriul, spuse Cornelius în clipa când primul bărbat ajunsese în raza de atac și lovi sălbatic din lateral.

Cornelius își îndoi genunchii și sabia uriașă a brigandului tăie o bucată mare din căprior, exact deasupra capului micuțului luptător, a cărui lamă șfichiui peste picioarele atacatorului. Banditul își pierdu echilibrul, aterizând pe masă cu o bubuitură puternică. Al doilea atacator se apleca pe după căprior și încercă să-l lovească, dar Cornelius se balansă iute în cealaltă parte și îi implântă sabia între coaste. Agresorul se prăbuși, urmându-și tovarășul pe masa de jos.

— Nu subestimați niciodată elementul surpriză, spuse micuțul viteaz.

La capetele grinzii își făcură apariția două șiruri de briganzi care înaintau mânioși spre el. Cornelius privi în stânga și-n dreapta și hotărî imediat ce-are de făcut.

— Când aveți prilejul, e bine să vă descotorosiți de dușmani în număr cât mai mare, îi sfătui el, apucându-se cu mâna stângă de vergeaua suliței înfiptă în căprior și pregătindu-se să ciopârțească grinda de sub picioare.

Prima lovitură spintecă jumătate din bârnă și briganzii din acea parte începură să strige alarmați imediat ce-i pricepură intenția. Câțiva au dat să se întoarcă pe unde veniseră, dar Cornelius lovi a doua oară și tăișul sabiei despică bârna complet. Capătul grinzii se prăbuși la podea și cei cinci tâlhari se rostogoliră spre el dând disperați din brațe, într-un efort zadarnic de a-și menține echilibrul. Atârnând de suliță, Cornelius îi tocă rapid cu sabia pe atacatorii ce cădeau de-a berbeleacul pe lângă el, sfârtecându-le cu ușurință cămășile de zale și vestele din piele. Cei cinci au picat pe masă morți sau răniți și masa, nemaiputându-le suporta greutatea, se răsturnă într-o parte și îi azvârli la podea.

— Țineți bine minte că avantajul de care vă bucurați nu poate dura o veșnicie, așa că, folosiți-vă de el la maxim!

Zicându-le acestea, Cornelius se balansă pe vergeaua suliței, își luă avânt și îl izbi cu tălpile în piept pe primul brigand aflat de cealaltă parte a grinzii, aruncându-l cu putere în tâlharii din spate. Primii doi s-au prăbușit, iar al treilea reuși să se agațe încrâncenat cu degetele de marginea grinzii, unde rămase atârnat numai până când Cornelius îi ateriză apăsat peste degete. Brigandul căzu urlând îndurerat și micuțul luptător își reluă numaidecât poziția de luptă, când, deodată, simți în umăr înțepătura ascuțită și rece a oțelului. Coborându-și surprins privirea

și văzând mânerul unui pumnal înfipt în cămașa de zale, grohăi mâniat și își ridică ochii spre bărbatul care îl atacase — un tip tuciuriu, înalt și deșirat, ce de-abia își ținea echilibrul pe grindă și își privea îngrozit așa-zisa victimă.

— Furia poate fi și ea de ajutor, dar numai dacă este ținută sub control, răcni Cornelius, pornind în fugă pe grindă și năpustindu-se urlând spre cei trei briganzi.

Cuțitarul intră în panică și dădu să bată în retragere, dar se poticni în ceilalți tâlhari care veneau din spate și se înghesuiră încurcați. Cornelius îi lovi peste picioare, doborându-i cu ușurință de pe grindă și trimițându-i să se alăture grămezii de briganzi ce horcăiau și gemeau pe podea.

Oprindu-se pentru o clipă, Cornelius își băgă sabia în teacă și, ridicându-și mâna dreaptă, scrâșni din dinți și își scoase cuțitul din umăr. O șuviță de sânge țâșni și i se prelinse pe platoșă. Privind spre podea, văzu că ultimii briganzi rămași în picioare se holbau șovăielnici la el.

— Dacă vreți să doborâți pe cineva de la distanță, țineți minte că un pumnal este eficient numai dacă atinge locul potrivit, le spuse, ridicându-și brațul și coborându-l fulgerător în direcția celui mai apropiat brigand.

Omul văzu cuțitul venind spre el, dar nici măcar nu mai apucă să încerce să-l evite. Bufnind puternic, lama i se împlântă în piept și brigandul căzu pe spate, ca secerat.

Cornelius le zâmbi ultimilor trei bandiți și își trase încet sabia din teacă.

— Iar la final, când vă confruntați cu ce-a mai rămas din membrii jalnici ai unei astfel de ambuscade mișelești, aveți grijă să fiți neiertători, zise el, pregătindu-se să facă saltul pentru un ultim atac.

N-a mai fost însă nevoie să se obosească, fiindcă cei trei s-au întors și au ieșit în goană pe ușa hambarului. Cornelius le ascultă tropăiturile pașilor pierzându-se în întinderea câmpiei. Când sări la podea, își înăbuși durerea din umăr strângând aprig din dinți, după care aruncă o privire spre grămada de morți și răniți, pentru a se asigura că nu-i va mai face nimeni probleme. Cu toate că supraviețuise ambuscadei, știa că lucrurile nu erau nici pe departe rezolvate.

Regele Septimus îi dăduse această misiune pentru a scăpa de el. Era limpede că avea un motiv pentru care îl dorea mort...

— Pe barba lui Shadlog! murmură el. Sebastian!

Nu știa ce se întâmpla la palat cu prietenul lui, dar, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, băiatul ar fi cu siguranță recunoscător să primească o mână de ajutor. Cornelius ieși grăbit din hambar, cu toate că umărul și brațul începuseră deja să-i înțepenească. Nu mai avea însă timp să se gândească la asta, pentru că trebuia să ajungă la

palat cât mai repede posibil, iar călătoria nu era deloc una scurtă. Phantom îl aștepta nervos lângă arbustul de care îl priponise. Cornelius desfăcu frâul și sări în șa.

— Hai, să mergem, îi șopti el la ureche. Trebuie să ne întoarcem cât mai iute, căci este acolo cineva care are mare nevoie de ajutorul nostru!

Sperând să nu fie prea târziu, Cornelius îmboldi cu călcâiele flancurile bălțate ale poneiului, care porni la galop, înaintând cu toată iuțeala pe care i-o permiteau micuțele lui picioare.

CAPITOLUL 20

O ÎNCURCĂTURĂ DE POMINĂ

Sebastian privi chipul vânăt al regelui și își dădu îndată seama că spusese ceva absolut inimaginabil.

Septimus Chelbosul? Să fi spus el una ca asta? Auzise cu urechile lui aceste cuvinte, deși în sală nu părea să mai fi fost nimeni într-atât de nesăbuit încât să rostească așa ceva. Într-adevăr, el era vinovatul. Dar ce-l apucase? Nu-i zisese Malthus că nimeni n-ar îndrăzni să spună asemenea vorbe în fața regelui?

Septimus se cocoșase în scaun, ochii îi ardeau, iar dinții i se dezveliseră într-un rânjet fioros. Alături de el, prințesa Kerin înmărmurise, cu gura larg deschisă. Lângă ea, Malthus arăta de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac și își mijise ochii, iar gura micuță i se țuguiase într-un *oooh* de surpriză.

Tăcerea continuă în sală, tot mai profundă și mai apăsătoare.

— Am s-spus ceva greșit? întrebă neliniștit Sebastian, simțind cum încrederea în sine de mai devreme i se topea ca un fulg de nea sub razele soarelui.

Efectele licorii dispăruseră, deși prea târziu pentru a-i mai fi de ajutor.

— Maiestate, n-am... n-am vrut să...

În spatele sălii îi sări în ochi o mișcare și Sebastian își îndreptă privirea într-acolo. Bătrâna Magda gesticula nebunește și încerca să-i atragă neapărat atenția. Băiatul o ignoră, spunându-și că babornița îi făcuse deja mult rău pentru o singură seară. Copleșit de disperare, hotărî să încerce să-l binedispună puțin pe rege.

— Dacă Maiestatea Voastră îmi permite, voi încerca un joc de cuvinte alamicab... ăă, voiam să spun un joc ambalic... ăă... un joc albamicat...

Renunțând la încercările stângace de a-și prezenta numărul, Sebastian începu poezioara direct:

Odată, într-o siliște-ndepărtată,
Un bou și-un bour pășteau laolaltă.
Boul nu-l suferea pe bour
Și bourul nici atât pe bou.
Când bourului de bou i se acri,

Și boului de bou un gând îi încolți,
Și mi-l împunse-ndat' pe bour.
Dar bourul cum era vânjos
Nu se lăsă mai prejos:
Și la bou se repezi, până-n cer îl azvârli
Și așa scăpă de el, de un bou și d-un mișel.

Sebastian zâmbi și își deschise larg brațele la final, parcă nevenindu-i să creadă că încheiase cu bine poezioara. Regele Septimus însă nu dădea semne că l-ar fi auzit, căci îl privea cu atâta ură, încât Sebastian s-ar fi ascuns și-n gaură de șarpe, dacă ar fi găsit vreuna prin apropiere.

— Haideți, oameni buni! protestă el. Îmi dau toată osteneala să vă binedispun! Ați putea măcar din politețe să mă încurajați puțin!

Îi observă din nou gesticulațiile Magdei, care îi arăta disperată spre dulapul magic din spatele scenei, de parcă ar fi vrut să-i indice că este ultima lui șansă. Sebastian își spuse că nu i-ar strica să încerce — în definitiv, ce-ar putea pierde?

— Și acum, Maiestatea Voastră, spuse el, plecându-se adânc, îmi revine marea onoare să vă prezint un număr extraordinar, pe care sunt convins că o să-l savurați de la început până la sfârșit.

— Ai cumva de gând să te sinucizi? întrebă sarcastic regele Septimus.

— Ăă... nu, Maiestate. Vreau să vă prezint în continuare un miraculos număr de magie! Este ceva ce n-ați mai văzut! Dar, pentru această demonstrație, am nevoie de un voluntar din audiență!

Sebastian făcu semn spre curtenii din primele rânduri și nu putu să nu observe spaima pe chipurile acestora.

— Este un truc fascinant, continuă el, o iluzie care a uluit capetele încoronate ale lumii și...

— Hai, dă-i drumul! se răsti regele Septimus.

— Ăă... da, însă îmi trebuie un asistent. Mă întreb dacă prințesa ar dori să...

Prințesa Kerin se ridică șovăielnică din tron și unchiul ei o îmbrânci nepoliticos de la spate spre scenă, cât pe ce s-o dea jos.

— Ah, prințesă, ce onoare! mormăi Sebastian, luând-o de mână și conducând-o spre cutia magică.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îi șopti ea când se întoarse cu spatele la public. De ce-ai spus prostiile-alea?

— Nu știu, îi sâsâi Sebastian. Cred că mi s-a pus ceva în vin.

— Ești beat? întrebă Kerin.

— Nu, nu chiar, răspunse el, după care se întoarse spre spectatori și făcu o nouă plecăciune. Maiestatea Voastră,

onorați curteni, doamnelor și domnilor, iată cutia magică din Aliminthera! Sebastian deschise larg ușa din lemn a dulapului. După cum vedeți, este un dulap gol, la fel ca oricare altul, continuă el, vânturându-și brațul prin interior, pentru a-și întări spusele. Așadar, prințesă, vă rog să intrați!

Fata păși înăuntru și se așeză cu fața spre ușă, iar Sebastian se întoarse spre ea, simulând că face ultimele verificări.

— Știi ce-ai de făcut? șopti el.

Prințesa îi confirmă tristă din cap.

— Nu știu de ce, dar am impresia că ar fi mai bine să fii tu cel care dispare, îi șopti ea.

În loc de răspuns, Sebastian închise ușa și apăsă în același timp un buton care acționa mecanismul ce producea rotirea lină și silențioasă a peretelui din spate.

— Iar acum voi rosti cuvintele magice...

— ...*Alida karamah silida kai!*

Prințesa Kerin îi auzi vag cuvintele prin pereții din lemn ai dulapului. Rotițele bine unse ale mecanismului o învârtiră încet și, de-acum, nu mai trebuia decât să se furișeze după cortină și să aștepte undeva, în spatele scenei, în răstimpul în care Sebastian răsucea dulapul în fața audienței și arăta spectatorilor că nu mai este nimeni în interior și nici în spatele acestuia.

După o scurtă pălăvrăgeală, Sebastian va așeza dulapul în poziția inițială și va anunța publicul că a sosit timpul să o aducă pe prințesă înapoi — acesta fiind totodată indiciul prin care fata știa că trebuie să revină în locul potrivit și să aștepte până ce mecanismul dulapului se va roti încă o dată și o va readuce în interior.

Un truc incredibil de simplu și de evident, dar și foarte spectaculos — cu toate că era puțin probabil să-l mai impresioneze pe unchiul Septimus, având în vedere starea lui de iritare. Fata avea nevoie de toată puterea ei de convingere ca să-și spună că Sebastian nu va fi pedepsit. Oare ce-l apucase? De ce fusese atât de nesăbuit?

Imediat ce se strecură în semiîntunericul din spatele cortinei, se întoarse și se uită pe furiș printr-o găurică, exact în clipa în care Sebastian deschise ușa dulapului și în sală se auzi un murmur de surprindere.

— Maiestate, ce-mi văd ochii? îl auzi ea. Prințesa Kerin a dispărut cu adevărat!

Un ropot apatic de aplauze întâmpină trucul băiatului și prințesa începu să creadă că totul s-ar putea termina cu bine, când — deodată, un braț vânjos o prinse pe după mijloc și o palmă uriașă îi acoperi gura și nasul cu o cârpă umedă, care emana un miros pătrunzător. Fata încercă să se smulgă din strânsoare, dar încleștarea brațelor era prea puternică și vaporii substanței din batistă îi inundaseră

deja nările și-i întunecaseră mintea. Simți dintr-odată cum își pierde puterile și alunecă într-o beznă de nepătruns.

Când o cuprinse complet amorțeala, simți vag strânsoarea brațelor care o cărau iute spre umbrele tăcute de la marginea scenei.

— Maiestate, după cum puteți vedea, nu se află nimeni în spatele dulapului! își continuă Sebastian prezentarea, întorcând dulapul așa încât spectatorii să-l vadă din toate unghiurile. Alteța Sa a fost răpită de spiridușii din Aliminthera. Dar nu vă temeți, căci o voi aduce îndată înapoi!

— Oh, grozav, spuse rece regele.

— Tot ce trebuie să fac este să rostesc din nou formula magică... Sebastian făcu o pauză, pentru a fi sigur că prințesa Kerin are răgazul necesar să revină în spatele dulapului. Acestea sunt cele mai sacre și bine tăinuite cuvinte, cunoscute numai de înalții preoți din Aliminthera. Cuvinte care, bineînțeles, trebuie rostite într-o ordine cât se poate de exactă... Sebastian apăsă butonul secret și simți vibrațiile ușoare ale mecanismului. *Alida karamah silida kai!* strigă Sebastian apucând mânerul clanței. Așadar, Maiestate, iată cum prințesa... încă n-a apărut, încheie el lamentabil, imediat ce deschise ușa dulapului.

În sală se auzi murmurul dezamăgirii, pe care Sebastian încercă să-l domolească printr-un râs nepăsător.

— Ha-ha! Asta a fost doar de încercare! Și... și cred că v-am păcălit pe toți pentru o clipă, nu? spuse el, închizând ușa și așteptând mai mult decât ar fi fost necesar. Da, simt cum spiritele îi dau drumul chiar acum. Într-adevăr, au eliberat-o și... o trimit în lumea noastră... direct în... în dulapul magic din Aliminthera. Maiestate, pregătiți-vă pentru ceva absolut uimitor!

Sebastian deschise încă o dată ușa — pentru a dezvălui audienței interiorul gol al dulapului.

Din rândurile spectatorilor se auziră exclamații și murmurul tot mai puternic al consternării.

— Unde-i nepoata mea? întrebă regele Septimus.

— Ah, fiți liniștit, sire, pentru că prințesa, probabil ăă.... probabil mai stă puțin la taclale cu spiritele. Sebastian închise din nou ușa și pocni din degete. Cred că n-ar strica dacă am striga-o cu toții! Da, posibil să nu mă fi auzit din spatele corti... adică, din îndepărtatul tărâm al uitării, se corectă iute, făcând mulțimii semn să repete odată cu el: Prințesă Kerin! Prințesă Kerin? Suntem pregătiți pentru întoarcerea Alteței Voastre. Nu trebuie decât să... stați în locul potrivit și... *ta-naa!*

Sebastian deschise ușa a treia oară și, văzând interiorul dulapului la fel de gol ca și mai devreme, se aplecă și se uită în spatele acestuia — dar nici urmă de prințesă.



În timp ce vociferările se intensificau, regele Septimus se ridică nervos din jilț.

— Unde este prințesa Kerin? întrebă autoritar.

Știind bine că nu mai avea ce face decât să-și recunoască eșecul, Sebastian oftă resemnat.

— În spatele cortinei, răspunse el, pornind într-acolo și trăgând draperia.

Partea din spate a scenei era complet pustie. Sebastian încremeni și privi descurajat în semiobscuritate, nevenindu-i să creadă că o dăduse în bară cu un truc atât de simplu. *Unde să fi plecat?*

— Ar... ar fi trebuit să aștepte aici, bodogăni el.

— Ce tot bolborosești acolo? mârâi Septimus. Ai spus că ai trimis-o în tărâmurile din Aliminthera, nu?

— Da, așa am spus, recunoscu Sebastian. Însă doar nu vă închipuiți că...

— Asta-i vrăjitorie! strigă cineva din audiență. A trimis-o pe prințesă în neant!

— Ah, nicidecum... nu fiți ridicoli. E doar un truc! N-aș putea face una ca...

— Gărzi! Puneți mâna pe el! strigă regele Septimus.

Înainte ca Sebastian să apuce să schițeze un gest, doi soldați vânjoși au sărit pe scenă și l-au înșfăcat de brațe. Băiatul se zbătu neputincios în strânsoarea gărzilor.

— Maiestate, icni el. Dați-mi voie să vă explic!

— Nu cred să mai fie nevoie de vreo explicație, se răsti regele Septimus. Ai spus în fața tuturor acestor martori că ai trimis-o pe prințesă într-o lume magică și, din câte se pare, ai făcut exact ceea ce-ai spus. Așa că îți poruncesc s-o aduci îndată înapoi!

— Dar... dar n-am cum! strigă Sebastian. Pentru că nu știu unde s-a dus!

Spectatorii au început să se ridice și să protesteze tot mai zgomotoși, iar printre strigăte Sebastian auzi câteva glasuri care îi cereau regelui: *Ardere pe rug pentru vrăjitorie!* Băiatul privi încrezător în sală, în speranța că va vedea pe cineva care să-și fi dat seama de vinovăția Magdei, însă majoritatea curtenilor priveau înverșunați spre el.

— Nu... eu nu sunt vrăjitor! protestă el. Este ridicol. Lăsați-mă, vă rog, să vă explic...

— Aruncați-l în temniță! răcni regele Septimus. Vom vedea cât de curând dacă torționarii palatului vor reuși să-i smulgă adevărul de pe limbă.

Sebastian încercă să se opună, dar doi soldați vânjoși îl înșfăcară imediat și începură să-l tragă prin mulțimea de spectatori care se înghesuiau să-l scuipe ori să-l lovească fără milă. În acele momente își dădu seama cu stupoare că totul se sfârșise pentru el. În decurs de numai câteva ore, din erou devenise un zero — și, mai mult decât atât, nu avea pe nimeni care să-l ajute, din moment ce

Cornelius se afla în misiune, iar Max era închis în grajdurile regale.

Cu puțin înainte ca soldații să-l scoată pe ușă, Sebastian zări pe chipul hidos al Magdei un rânjet de mulțumire și dădu să-i strige ceva, dar un pumn zdravăn îl izbi puternic în frunte și-l buimăci complet. Când se dezmetici, soldații îl târau pe scările ce coborau spre întunecimea temniței.

CAPITOLUL 21

CRUDUL ADEVĂR

Stârnind un nor de praf în urma sa, Phantom galopa neostenit sub bolta înstelată a nopții, în vreme ce Cornelius ședea aplecat în șa, scrâșnind din dinți la durerea cruntă din umăr. Mai avea cale lungă de străbătut și ar fi dat orice să poposească undeva și să se odihnească puțin, dar, convins fiind că se întâmplase ceva cumplit, era ferm hotărât să nu se oprească până în Keladon. Cornelius plesnea frâul de flancurile poneiului, îndemnându-l să-și întețească și mai mult eforturile, iar picioarele sprintene ale călușului goneau mâncând pământul, scurtând tot mai mult distanța dintre ei și Sebastian.

Prințesa Kerin simți cum se ridică încet din bezna adâncurilor și iese la suprafața unui iaz cu apă călduță. Când

își deschise ochii, totul părea cufundat în ceață. Apoi, împrejurimile îi deveniră dintr-odată foarte clare și își dădu seama că stătea pe un scaun, într-o cameră pustie din pivniță.

Nu — încăperea nu era pustie. La mică distanță ședea un bărbat murdar și mătăhălos, nebărbierit și cu o claie de păr negru, soios. Prințesa îl recunoscu pe Golon, șeful temnițelor regale. Încercând să se ridice, își dădu seama că era legată de scaun și se lăsă pe spătar, oftând înciudată. Clătină din cap pentru a-și alunga definitiv somnolența și își smuci mâinile în sforile aspre ce-i țineau brațele legate de scaun. Golon îi observă mișcările și își dezveli știrbitura dinților într-un rânjet mieros.

— Liniștiți-vă, prințesă, îi spuse el. Nu trebuie să vă agitați. Stați liniștită și așteptați.

— Ce... ce se întâmplă? întrebă ea. De ce m-ai legat?

— Alteță, eu doar am îndeplinit ordinele primite. Nu am nimic cu dumneavoastră.

Prințesa observă că era îmbrăcată într-o rochie murdară și ponosită, în genul acelora pe care le poartă servitoarele. Umilința la care fusese supusă o trăsni ca un fulger.

— Cum ai îndrăznit? se răsti ea. Dă-mi drumul imediat! Când va afla unchiul meu despre această mârșăvie...

— Alteță, tocmai unchiul dumneavoastră este cel care a dat aceste ordine, îi răspunse verde-n față Golon. Și tot

el mi-a dat permisiunea să vă reduc la tăcere prin orice mijloace îmi va face plăcere, adăugă el, aplecându-se amenințător spre ea, ținându-și pumnii încleștați și privind-o ca un sălbatic. Așa că, în locul dumneavoastră, eu mi-aș ține pliscul. Firește, dacă nu cumva preferați să vă înfund gura cu un căluș.

Prințesa Kerin dădu să-i răspundă, însă, după o scurtă ezitare, se răzgândi. Indignarea îi umplu ochii de lacrimi, dar pentru moment nu putea face altceva decât să aștepte tăcută și să-l privească pe Golon plimbându-se țanțoș prin celulă și bucurându-se de puterea pe care o avea asupra ei. Deodată, își dădu îngrozită seama că Sebastian avusese dreptate când pusese la îndoială cinstea unchiului ei.

După ceea ce păru o veșnicie, ușa se deschise și în celulă intrară două persoane. Cu un zâmbet sardonic pe chip, unchiul Septimus păși primul peste prag, urmat îndeaproape de o matahală fioroasă, cu capul ras și mustățile lungi. Străinul purta blănurile și pantalonii din piele tăbăcită specifice briganzilor și privea spre fată cu un surâs răuvoitor.

— Unchiule Septimus! strigă prințesa, încercând să creadă că totul era doar o greșeală sinistră. Ce se întâmplă? Golon spune că am ajuns aici din ordinele tale.

— Așa este, răspunse rece Septimus.

— Dar... de ce?

— De ce? repetă regele Septimus, lăsându-și capul pe spate și râzând batjocoritor. Credeam că este un lucru cât se poate de clar, chiar și pentru o creatură tâmpită ca tine! Aveai cumva impresia că voi lăsa frâiele regatului pe mâinile unei puștoaice răsfățate? Chiar credeai că voi renunța la puterea și măreția unui monarh, pentru a deveni doica ta oficială?

— Dar... știai încă de la început... că eu voi fi regină.

— Știam... însă n-am acceptat o clipă acest lucru. A stat dintotdeauna în destinul meu să conduc Keladonul și nu voi lăsa pe nimeni și nimic să-mi stea în cale.

— Dar... sunt totuși nepoata ta și nu pot crede că dorești să faci rău unui membru al familiei!

Regele Septimus zâmbi prefăcut.

— De ce nu? Asta nu m-a oprit nici înainte, nu?

Prințesa își holbă ochii îngrozită.

— Părinții mei! spuse ea, cu sufletul la gură. Tu ai fost de vină pentru moartea lor!

Regele Septimus făcu zeflemitor o plecăciune.

— În sfârșit ți-a căzut și ție fisa! îi confirmă el. Tare prostuță mai ești! Cred c-ai fost singura persoană care nu m-a bănuit. Așa este, eu am pus la cale... înlăturarea lor.

— De ce? Propriul tău frate și soția sa...

— Fiindcă era un molâu! zbieră regele. Taică-tău ajunsese atât de influențat de mamă-ta, încât nu mai știa

să gândească și să se poarte ca un rege. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă a fi un monarh și ar fi dus cu siguranță Keladonul la pieire. Știai că avea de gând să anuleze taxele pe care le plătesc oamenii pentru întreținerea palatului? Păi, în numai câțiva ani, am fi ajuns să trăim într-o sărăcie lucie! Așa că am hotărât să-l înlătur de la putere și, cum mama ta ar fi suferit amarnic fără el, am avut grijă să-l însoțească în lumea de dincolo.

Prințesa Kerin simți furia copleșindu-i brusc întreaga ființă ca un val puternic de căldură, o fierbințeală ce-o sufoca, încât de-abia își mai găsi cuvintele să-i răspundă.

— Ai... ai împins întreg regatul într-un război... care a durat ani de zile! țipă fata. Mii de oameni au murit... din cauza ta!

Regele Septimus ridică din umeri.

— Și ce-mi pasă mie de oameni? se rățoi el. Eu am devenit rege. Nimic altceva nu mă interesa. Și intenționez cu orice preț să rămân în continuare monarh.

Prințesa Kerin se simți de parcă ar fi scăpat brusc de un văl ce-i acoperise ochii ani de zile.

— Sebastian a încercat să mă avertizeze în privința ta, spuse ea cu amărăciune. Eu însă nici n-am vrut să-i aud acuzațiile. N-am fost în stare să-ți văd minciunile, dar el ți-a adulmecat de îndată ticăloșia.

— Serios? Înseamnă că fac o treabă bună dacă pun să fie executat mâine-dimineață, nu?

Prințesa Kerin dădu din cap:

— Nu! Lasă-l în pace! Ce ți-a făcut ca să merite o asemenea soartă?

— Ce mi-a făcut? Ce mi-a făcut? Regele Septimus se plimbă puțin prin celulă, ca și cum ar fi cugetat o clipă la această întrebare. Îți spun eu ce-a făcut, ca să știi și tu. A zădărnicit un plan bine pus la punct, prin care urmăream să fii capturată de briganzi. Te-a adus nevătămată la palat, când eu speram din toată inima să aflu vestea morții tale!

Pe chipul prințesei se prelinseră alte câteva lacrimi.

— Înseamnă că mă urăști foarte mult, suspină ea.

— Prințesă, nici n-ai idee cât de mult! răspunse regele Septimus. În toți acești ani mi-a fost cumplit de greu să par unchiul tău cel iubitor — să zâmbesc mereu, să-ți ofer cadouri, să-ți îndeplinesc favoruri... când, de fapt, nu-mi doream decât să te văd cât mai repede moartă.

— Dar ce ți-am făcut?

Regele își întinse brațele într-un gest de neputință, ca și cum ar fi vrut să-i arate că nu avea de ales.

— Nimic, cu excepția faptului că exiști, răspunse el. Iar acest lucru este un obstacol serios în calea mea spre putere. Acum însă ești doar la mila mea. Toată lumea știe că nemernicul ăla de bufon a folosit o vrajă din magia

neagră și te-a trimis în alt tărâm, într-o lume de unde nu vei mai scăpa niciodată. Prințesă, nimeni nu te va mai vedea vreodată la față! Cel puțin, nimeni din Keladon.

— Ai... ai de gând să mă omori?

Regele clătină din cap:

— Asta ar fi prea ușor pentru tine, căci, după un scurt moment de durere, totul s-ar sfârși fulgerător. Vezi tu, prințesă, ura pe care o am față de tine este atât de copleșitoare, încât vreau să suferi enorm. Îmi place să știu că vei trăi mulți ani de-acum încolo și că te vei trezi în fiecare dimineață cu gândul la tot ce-ai pierdut. Vreau să cunoști durerile și josniciile vieții trăite printre scursurile societății, într-o lume din care nu vei mai putea scăpa decât prin moarte. Și, după cum cred că deja ai observat, ești îmbrăcată potrivit pentru această ocazie. Dă-mi voie să-ți prezint pe cineva.

Regele se opri și făcu un semn spre namila rasă în cap, care păși în față, rânjind malefic.

— El este Kasim, negustor în piețele de sclavi din Brigandia. Specialitatea lui este traficul de carne vie, pe care o vinde întotdeauna numai ofertanților cu dare de mână. Eu l-am plătit în avans și l-am rugat să-ți ofere un tratament privilegiat, mai bine zis să te vândă ca pe un om de rând, ca pe o persoană din clasa cea mai de jos. Așa voi fi sigur că, indiferent cine te va cumpăra, proprietarul va

scoate untul din tine. Și ai putea foarte bine să reziști ani la rând spălând vase și haine, frecând podele, făcând curat și tocindu-ți degetele ilustre până la oase.

Kasim încuviință.

— Mi se pare destul de zdravănă, remarcă el. Și nu arată deloc rău. Cred că se vor îngrămădi mulți s-o cumpere.

— Nu! protestă prințesa Kerin. Îi... îi voi spune cumpărătorului cine sunt eu cu adevărat și îi voi oferi o recompensă substanțială, doar să mă aducă înapoi în Keladon.

— Spune-i tot ce dorești, răspunse voios regele. Și oferă-i câte în lună și-n stele! Ai impresia că te va crede cineva? Kasim va avea grijă să-l înștiințeze pe cumpărător că ești o prostovană înclinată să debiteze fel și fel de fantasmagorii.

— Ești... ești o brută blestemată! strigă prințesa Kerin. Nu vei scăpa atât de ușor. Oamenii mă îndrăgesc și... nu vor permite una ca asta!

Regele Septimus îi făcu semn lui Golon.

— A început deja să mă plictisească. Trimite-o la culcare și pregătește-o pentru călătoria în Brigandia, zise el, oprindu-se și părând să-și amintească ceva. Ah, încă un lucru, adăugă regele, aplecându-se și zâmbindu-i sfidător. La mulți ani! susură el, după care se ridică râzând.

— Stai puțin..., gâfâi prințesa Kerin. Te rog...

Golon îi cuprinse îndată umerii în brațele-i vânjoase și îi acoperi nasul și gura cu aceeași cârpă urât mirositoare. Prințesa își ținu o vreme respirația, dar în cele din urmă nu mai avu ce face și trebui să inspire vaporii scârboși ai substanței. O goliciune stranie și înfiorătoare îi învălui mintea și, pentru a doua oară în aceeași noapte, fata simți cum se cufundă în abis.

Sebastian zăcea pe lavița din cea mai adâncă și mai întunecată celulă din temnița regală și reflecta trist la soarta sa. Amintindu-și de lucrurile bune pe care i le scrisese mamei sale, își dădu seama că scrisoarea nu parcursese nicio treime din drum și devenise deja mincinoasă.

Perioada sa de rezidență ca bufon la curtea regelui Septimus se încheiase neverosimil de repede. Nu reușise să ducă la bun sfârșit nici măcar o singură reprezentație — și asta numai din pricina vicleșugurilor cotoroanței de Magda. Dacă va pune vreodată mâna pe ea, va avea grijă s-o învețe minte să nu mai înșele pe altcineva, așa cum reușise să-l păcălească pe el. Își aminti de avertismentele lui Max, dar și cum el îi catalogase bizonaurului comentariile drept bârfe malițioase. Max însă avusese perfectă dreptate să n-aibă încredere în ea.

În plus, îi deveniseră cât se poate de clare intențiile regelui Septimus. În ceea ce-i privea pe curteni, el, Sebastian Darke, se folosise de vrăjitorie pentru a scăpa de prințesa Kerin. Văzuseră cu toții scena dispariției prințesei și ar fi absolut inutil să încerce să-și declare nevinovăția și să caute să-i convingă pe oameni că regele Septimus își răpise propria nepoată. Cu siguranță nu l-ar crede nimeni și, în plus, nici nu trebuia să fie un mare geniu ca să își dea seama că nu va avea la dispoziție prea mult timp în care să protesteze. Călăul începuse probabil să-și ascută securea.

Sebastian înghiți în sec. Ce putea să facă? Îi era de-acum evident faptul că regele îl trimisese pe Cornelius în acea „misiune specială" doar pentru a se asigura că nu-i încurcă planurile. Și cine știe ce soartă îi rezervase micuțului luptător? Iar Max, lăfăindu-se în luxul grajdurilor regale, nu avea de unde să știe ce se întâmpla cu stăpânul său.

De-acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-și aștepte resemnat soarta. Simți deodată că-l podidesc lacrimile și Sebastian ar fi plâns cu siguranță, dacă n-ar fi fost întrerupt de zdrăngănitul unei uși de fier. Auzind tropăitul unor pași ce coborau treptele din piatră de la intrarea în temniță, își ridică privirea și îl văzu pe Golon, temnicerul mătăhălos, însoțit de micuțul Malthus. După

ce-au schimbat câteva vorbe, temnicerul se întoarse şi Malthus se apropie de gratiile celulei lui Sebastian, unde se opri şi îl privi abătut pe băiat.

— Ei bine, i se adresă în cele din urmă, ai avut parte de-un debut pe cinste.

Sebastian îşi întinse braţele într-un gest de neputinţă:

— Ce pot spune? Când e să-ţi ieşi din minţi, o poţi face şi în plină glorie.

— Ai spus nişte lucruri cumplite! Ai fi zis că-ţi doreai cu orice preţ condamnarea la moarte.

— Asta numai pentru că am băut nişte vin pe care mi l-a dat Magda. Cred că mi-a pus ceva în el.

Malthus se strâmbă:

— Eu nu m-aş apropia nici de lucrurile prin dreptul cărora trece babornița. Hoaşca asta e răul întruchipat.

— Păcat că nu m-ai avertizat dinainte.

Malthus se apropie de gratii şi îşi coborî glasul:

— Aşadar... ce-ai făcut cu prinţesa?

— N-am făcut nimic! Regele Septimus a răpit-o. Posibil să fi avut pe cineva ascuns în spatele cortinei.

Malthus consimţi:

— Ei bine, eu n-am crezut că ai făcut-o să dispară cu adevărat. Şi nu cred să mai fie un mister pentru nimeni motivul pentru care regele doreşte ca fata să nu-i mai stea în cale. Pe bună dreptate, când eşti stăpânul unui regat

cum este Keladonul, nu-ți vine prea ușor să-i cedezi unei fetișcane toate aceste privilegii.

Sebastian îl privi surprins:

— Înseamnă că... mă crezi? Nici nu-mi închipuiam așa ceva!

— Firește că te cred. Am stat destul lângă regele Septimus ca să-mi dau seama că este o persoană rea și nemiloasă, care nu s-ar da în lături de la nimic pentru a-și îndeplini scopurile.

— Și... atunci vrei să mă ajuți? întrebă încrezător Sebastian.

Malthus îl privi cât se poate de acru:

— Firește că nu! Fiindcă nu-mi doresc absolut deloc să te însoțesc mâine-dimineață.

— Mâine-dimineață? întrebă Sebastian, simțind un gol dureros în stomac. De ce? Se întâmplă ceva deosebit mâine-dimineață?

— Da, din păcate va fi reprezentația ta finală, în duet cu Luther, călăul curții regale. Un număr cunoscut prin părțile noastre sub numele de cupletul lui Percival.

— Înțeleg, zise trist Sebastian, înghițind tot mai greu. Eh, oricum, nu pot spune că sunt surprins.

— Regele va porunci să-ți fie înfipt capul într-un par în fața porților palatului, ca avertisment pentru toți cei care îndrăznesc să i se opună.

— Da, mulţumesc pentru...

— Şi nu-mi place deloc când face chestia asta, fiindcă apar acolo o grămadă de păsări care încep să ciugulească ochii şi...

— Da, gata, am înţeles! îl opri Sebastian, privindu-l cu asprime. Nu-mi vine să cred că mă laşi în voia sorţii — mai ales că ştii bine că sunt nevinovat...

— Şi eu sunt la fel de nevinovat ca şi tine, dar asta nu înseamnă că regele ar şovăi o clipă să mă fiarbă în ulei, dacă i s-ar părea cumva că l-am supărat. Sebastian, trebuie să mă înţelegi, pentru că în momentul de faţă sunt... care-i cuvântul? Ah, da, sunt un laş. Şi am de gând să duc o viaţă cât mai lungă.

— Asta numeşti tu viaţă? Slujind unui stăpân pe care nu-l respecţi? Ploconindu-te în faţa unei persoane pe care o ştii bine cât este de pusă pe rele?

Malthus ridică din umeri:

— Recunosc, nu-i o slujbă de vis, dar este totuşi o realizare faptul că-mi păstrez capul pe umeri. Îmi pare rău, domnule Darke, dar asta-i situaţia, încheie el, întorcându-se să plece.

— Stai puţin! spuse Sebastian, ridicându-se de pe laviţă şi apropiindu-se gratii. Fă-mi, te rog, un favor şi transmite-i un mesaj bizonaurului meu, Max, în grajdurile regale. Povesteşte-i tot ce mi s-a întâmplat.

— Va afla și el cât de curând, zise Malthus. Regele a organizat un ospăț în aer liber, la care pot participa toți cei care asistă la execuția de mâine. Friptura de bizonaur este întotdeauna apreciată la asemenea evenimente.

Sebastian se holbă la Malthus:

— Ah, nu se poate! În niciun caz Max, pentru că el n-a greșit cu nimic. De ce-ar vrea cineva să-i facă rău unui biet animal necuvântător?

— Păi, tocmai necuvântător nu e, spuse Malthus continuând să înainteze pe coridor. E un animal vorbitor, care poate spune vrute și nevrute! Și doar nu-ți închipui că regele ar risca să-l lase să trăncănească în stânga și-n dreapta tot ce-i trece prin minte! adăugă el, urcând treptele din piatră și strigând: Gărzi! Deschideți ușa!

— Malthus, stai puțin! Te rog... vino înapoi!

Malthus urcă ultimele trepte și ieși fără să mai privească înapoi. Când auzi ușa masivă a temniței închizându-se în spatele singurului și probabil ultimului său vizitator, Sebastian se întinse din nou pe lavița celulei și își îngropă fața în palme. Cel mai rău îi părea de Max. Bizonaurul va fi îngrozit când îl vor scoate din grajd pentru a-l măcelări. I-a fost un companion nobil și curajos. Într-adevăr, avea obiceiul să se plângă destul de mult, dar chiar și așa...

Sebastian se gândi apoi la mama sa și se întrebă cât va dura până când biata femeie va afla vestea execuției singurului ei fiu. Posibil să nu afle niciodată de soarta băiatului și să continue să-l aștepte în singurătate ani de zile, până când bătrânețea o va răpi dintre cei vii.

De-acum nu mai avea ce face. Simțind că nu-și mai putea stăvili lacrimile, cel puțin era bucuros că nu era nimeni care să-l vadă plângând.

CAPITOLUL 22

O RAZĂ DE SPERANȚĂ

Prințesa Kerin se simțea ca și cum ar fi plutit într-o lagună adâncă și călduță, unde se lăsa leneșă în voia curenților și înainta încet, zvâcnind din când în când din picioare. Vedea clar deasupra ei luciul unduitor al apei și știa că, pentru a ieși la aer, era suficientă o singură mișcare de braț. Era însă atât de moleșită de somn și căldură, încât nu mai avea putere să se ridice din adâncuri.

Apoi, auzi un sunet — un glas ciudat de familiar, fărâmițat într-o serie de zgomote de neînțeles provocate de presiunea apei ce-i înfunda urechile. Făcu un efort suprem și ieși la suprafață, unde rămase nemișcată pentru un moment și privi fără țintă în jurul ei.

Nici vorbă să se fi aflat în apropierea unei lagune, ci era întinsă pe niște paie, într-un fel de coviltir cu patru

pereţi din lemn negeluit. Încercă să se ridice, dar simţi că n-are niciun pic de putere în braţe şi picioare. Întorcându-şi capul într-o parte, simţi pe obraz atingerea caldă a aerului şi, văzând că se află la numai câţiva centimetri de o gaură în peretele din lemn al cuştii, prin care auzise glasul acela familiar, îşi dădu seama că izbutise să se smulgă pentru câteva clipe din inconştienţă.

— ...Ceea ce vreau să-ţi spun, Osbert, este faptul că atitudinea lui arată clar cât de puţin îi pasă de mine. Nici acum nu-mi vine să cred, însă chiar mi-a azvârlit în cap cu chestia aia! E adevărat că nu m-a durut niciun pic, dar nu-mi place deloc să fiu tratat aşa.

— Max?

Prinţesa Kerin se chinui să-şi apropie un ochi de scobitura scândurii şi, în semiobscuritatea din cealaltă parte a peretelui, văzu un uriaş cap cornut, care se tot clătina în timp ce continua să vorbească.

— Osbert, ţie ţi-ar plăcea dacă vreunul dintre soldaţi ar intra aici şi ţi-ar azvârli în frunte cu...

— Max!

Prinţesa Kerin izbuti să-şi adune puterile şi să-şi imprime în glas un timbru imperativ. În clipa aceea, bizonaurul tresări şi îşi întoarse capul spre coviltir.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— O fantomă! Osbert nu place stafiile! Osbert pleacă! strigă alt glas, după care se auzi tropăitul unor copite mici îndepărtându-se.

— Osbert! îl dojeni Max. Nu fi prostuț, e doar…

Max se opri uimit și se apropie de căruță. O clipă mai târziu, nasul umed și cald al bizonaurului adulmecă prin gaura de nod a scândurii. Cine ești? întrebă el suspicios.

— Sunt… eu… prințesa Kerin…

— Prințesa Kerin? Ce căutați aici, pentru numele…

— Nu-i vreme de pierdut! gemu prințesa. Nu pot sta… trează… m-au drogat…

— V-au drogat? Este revoltător! Cine ar îndrăzni să…

— Max! Te rog, ascultă! Am fost răpită și vor să mă ducă în… în Brigandia… unde să mă vândă ca… sclavă.

Prințesa simți din nou apropierea inevitabilă a valului inconștienței, ce amenința s-o înece dintr-o clipă într-alta.

— Trebuie să-i spui lui… Sebastian, șopti ea. Și lui Cor… Cor… neli…

Valul cald se prăvăli peste ea și o cufundă încă o dată în adâncul lagunei, într-un somn din care nu putea evada.

— Prințesă? Prințesă, spuneți-mi, cine v-a răpit?

Max privi agitat carul pentru transportat bovine și se întrebă dacă avea forța să spargă pereții aceia de lemn.

Dar la ce i-ar fi folosit, din moment ce prințesa era drogată și nu se putea ajuta singură? Nu, trebuia să-l găsească pe Sebastian — sarcină deloc ușoară, căci, în primul rând, porțile grajdului erau închise peste noapte și, chiar dacă ar fi reușit să iasă din el, cu siguranță nu i s-ar fi permis să hoinărească prin palat și să-și caute stăpânul.

În timp ce chibzuia el așa, porțile grajdului s-au deschis scârțâind. Doi bărbați au intrat și s-au îndreptat spre căruță pe culoarul central. Unul era scund și adus de umeri, cu părul murdar și barba încâlcită, iar celălalt era o namilă de om, cu capul ras și mustățile lungi. Acesta din urmă arătă spre una dintre boxe.

— Mișcă-te repede și înhamă caii, căci vreau să plecăm cât mai iute posibil, zise el, observându-l pe Max în apropierea carului și privindu-l bănuitor. Ce-o căuta acolo fiara aia hidoasă?

Ia uite cine vorbește! dădu Max să-i răspundă, însă ceva îi șopti că e mai bine să păstreze tăcerea, mai ales că străinul, primejdios și nemilos, părea capabil de orice. Max rămase locului și privi în gol. Celălalt bărbat ieși din boxă ținând de căpăstru doi armăsari robuști.

— Ah, nu vă îngrijorați, stăpâne Kasim, e doar un bizonaur bătrân.

Dar Kasim nu se lăsă convins.

— Eu n-aș fi atât de sigur. Știi, unii dintre ei pot să vorbească.

Pirpiriul râse dezaprobator:

— Am întâlnit și eu câțiva care știau să repete niște cuvinte deocheate, dar atât și nimic mai mult.

Kasim clătină din cap. Apucă mânerul paloșului de la brâu și oțelul lamei scrâșni ascuțit când îl scoase din teacă.

— E mai bine să nu ne asumăm niciun fel de riscuri, spuse el. N-o să-mi ia mai mult de o clipă, să mă asigur că va tăcea pentru totdeauna.

Max înghiți în sec și încercă să-și păstreze aceeași privire inexpresivă. Știa că era pierdut, dacă individul își dădea seama că înțelesese tot ce vorbiseră.

— Nu știu dacă-i bine să-l omorâm, argumentă celălalt. La urma urmelor, suntem în grajdurile regale și s-ar putea ca bizonaurul să fie animalul preferat al regelui.

— Ce? Dihania asta bătrână și împuțită? spuse Kasim, urmărindu-l atent pe Max și încercând să surprindă pe chipul acestuia un mic semn de inteligență. De ce-ar vrea regele să aibă un bizonaur?

Pirpiriul ridică din umeri:

— Trebuie să aibă el un motiv, din moment ce-l ține aici, nu? Celelalte bovine sunt priponite afară, în dreptul palisadelor.

— Hmm, bombăni Kasim, apropiind vârful sabiei de grumazul lui Max și șoptindu-i pe un ton mieros: Ei bine, domnule Bizonaur, ce spui? Știi să vorbești?

Urmă o lungă tăcere, pe parcursul căreia Max se încurajă pentru ceea ce trebuia să facă. Era aproape insuportabil de înjositor, dar era silit să apeleze la această diversiune, dacă dorea să trăiască și să încerce s-o ajute pe prințesă. Așa că, deschizându-și fălcile, scoase un prelung și stupid:

— Muuuuuuuuu!

Cei doi bărbați s-au privit câteva clipe, după care au izbucnit amândoi în râs.

— Ah, firește, avem de-a face cu un intelectual veritabil, chicoti Kasim. Într-adevăr, nu cred că avem de ce să ne facem griji în privința lui, adăugă el, pocnindu-l pe Max peste crupă cu latul paloșului.

Max își lăsă capul în pământ și porni la trap spre celălalt capăt al grajdurilor, unde porțile rămăseseră deschise. Uitându-se înapoi, îi observă pe cei doi bărbați făcându-și de lucru cu înhămarea cailor la căruță. Oprindu-se între porți, aruncă o privire spre pajiștile meticulos îngrijite din spatele palatului. Asta era unica lui șansă, gândi el — și se făcu nevăzut în negura nopții.

Când Cornelius se apropie de porțile masive din lemn ale orașului, auzi glasul unui străjer strigându-i de pe metereze:

— Cine-i acolo? Prieten sau dușman?

— Prieten! strigă la rându-i Cornelius, strunindu-l pe Phantom și privind spre coama zidului. Sunt căpitanul Cornelius Drummel, membru al Mantiilor Stacojii.

În liniștea ce urmă, Cornelius se întrebă dacă nu cumva greșise să călărească direct spre porțile orașului, căci existau toate șansele ca regele să fi ordonat să fie ucis pe loc. Gândindu-se mai bine, își dădu seama că acest lucru era totuși puțin probabil, pentru că ambuscada fusese mai mult ca sigur plănuită în secret. Regele Septimus nu-și dorea, cu siguranță, să se afle de faptul că-și trădase noul recrut.

— Intră, prietene, îi strigă străjerul câteva momente mai târziu, odată cu scârțâitul porților ce se deschideau.

Cornelius strânse ușor între călcâie flancurile poneiului și Phantom îl conduse agale înăuntru.

În spatele porților îl întâmpină zâmbind un ofițer rotofei și rumen în obraji.

— Ai cam întârziat, remarcă el. Ești teafăr?

Cornelius dădu din cap și-i arătă spre umărul însângerat:

— Am avut o mică încăierare cu niște briganzi. Unul din ei mi-a crestat umărul, așa că am fost nevoit să-i tratez cu cea mai mare severitate.

Ofițerul rânji.

— Şi ai scăpat scurt de ei, nu? chicoti el, devenind brusc serios. Scuze, n-am vrut să fiu…

— Nu face nimic, răspunse Cornelius.

Micuţul luptător dădu să spună şi altceva, dar fu întrerupt brusc de scârţâiturile unui car de vite ce ieşea din beznă şi se apropia de porţi, tras de-o pereche de armăsari viguroşi. Pe capra căruţei şedeau doi bărbaţi fioroşi, iar unul dintre aceştia, un chel cu aspect sălbatic şi mustăţi lungi, îi vântură ofiţerului o hârtie cu pecetea regelui. Străjerul încuviinţă din cap şi le făcu semn să treacă, după care privi dezgustat în urma căruţei.

— Se pare că de-acum poate să intre oricine în Keladon. Ăia doi sunt briganzi, dacă nu mă înşală pe mine ochii, bombăni el, făcându-le un semn soldaţilor care se îngrijeau de bizonaurii înhămaţi la maşinăria ce acţiona porţile.

Ostaşii au întors patrupedele şi le-au îndemnat să păşească în direcţie opusă, închizând astfel porţile de acces în oraş. Cornelius aruncă o scurtă privire căruţei ce se hurduca şi dispărea cu mare viteză în beznă.

— Unde s-or duce atât de grăbiţi în miez de noapte? bombăni el.

— Cine ştie? spuse straja. Important este că vom dormi cu toţii mai liniştiţi, ştiind că tâlharii ăştia nu mişună pe aici prin oraş. Ai face bine să mergi direct la cortul

medicului, adăugă el, arătându-i din cap spre umăr. Nu ți-ar strica un pansament pe rana aia, că n-arată prea bine.

— Asta poate să mai aștepte, zise Cornelius. Mai întâi trebuie să vorbesc cu prietenul meu, Sebastian Darke.

— Bufonul? se strâmbă străjerul. Ești prieten cu măscăriciul ăla? În locul tău n-aș mai spune nimănui acest lucru.

— De ce?

— Se vede c-ai fost plecat și nu știi ce s-a întâmplat aici, răspunse ostașul, aplecându-se și coborându-și glasul, ca și cum ar fi dorit să-i împărtășească un secret. Prietenul tău a trimis-o pe prințesă în lumea spiritelor! A făcut-o să dispară, uite-așa! Și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea.

Cornelius îl privi neliniștit.

— Ce tot bolborosești acolo? se răsti el.

— Bufonul tău este un fel de vrăjitor malefic. Regele, însă, l-a aruncat în temniță și a poruncit să fie executat mâine-dimineață.

— Pe barba lui Shadlog! Sper că glumești!

— Nu, n-aș glumi niciodată cu așa ceva. De fapt, chiar încerc să fac schimb de tură cu altcineva, căci n-am mai văzut de secole o execuție.

— Unde este temnița? îl întrebă Cornelius.

— Vino, te conduc eu, se auzi un glas din stânga — moment în care străjerul luă brusc poziția de drepți și salută respectuos.

Cornelius își întoarse capul și-l văzu pe căpitanul Tench călărind apatic spre el.

— Apreciez faptul că bufonul este prietenul tău și presupun că dorești să-i adresezi câteva cuvinte înainte să ne... ocupăm definitiv de el.

Cornelius studie pentru o clipă figura aspră a căpitanului și nu-i plăcu deloc ce văzu, dar hotărî totuși să-i facă jocul.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse el.

— Eh, oricum mergeam într-acolo, răspunse căpitanul, pornind pe drumul principal.

Cornelius îl îmboldi pe Phantom și, odată ce-l ajunse din urmă pe căpitan, cei doi au călărit alături, fără să scoată o vorbă.

— Se pare c-ai avut ceva probleme, spuse într-un final căpitanul Tench, privindu-l din șa.

— N-a fost ceva ce să nu pot rezolva, îi răspunse calm Cornelius. Am avut de înfruntat doar o șleahtă de lași care au încercat să mă surprindă într-o ambuscadă. Presupun că este cineva care dorește să scape de mine.

— Serios? își ridică Tench mirat sprâncenele. N-aș vedea de ce.

— Posibil să fie la mijloc o uneltire, își dădu cu părerea Cornelius.

— Uneltire? murmură Tench, de parcă atunci ar fi auzit prima oară acest cuvânt. Ce vrei să spui?

— O fi apărut probabil vreun șobolan care vrea să-și facă de cap și nu dorește ca eu să-i stau în cale.

Tench nu i-a mai răspuns și au călărit în tăcere până în curtea palatului, unde Tench descălecă și legă frâul calului de un par. Cornelius făcu la fel și mângâie drăgăstos botul poneiului.

— Mă întorc repede, îi șopti Cornelius.

Căpitanul Tench l-a condus apoi prin curtea pavată până la ușile palatului. Doi ostași înarmați l-au salutat pe Tench și au deschis larg ușile, iar Cornelius și Tench au intrat tropăind pe marmura albă și fină din interiorul palatului.

— Părerea mea este că-ți supraestimezi valoarea. Cine s-ar putea poticni de un tip atât de mititel ca tine? îi zise Tench, în timp ce-l conducea pe sub o arcadă și coborau un șir lung de trepte.

Cornelius îi ignoră remarca și continuă la subiect:

— E cineva care crede probabil că aș dori să-l ajut pe Sebastian.

— Cum să-l ajuți? S-o facă pe prințesă dispărută?

Cornelius chicoti și clătină din cap:

— Vă rog, dați-mi voie să vă spun ceva. Îl cunosc destul de bine pe Sebastian și știu că n-ar avea nici cea

mai vagă idee cum să facă pe cineva să dispară. Cel puțin nu prin vrăjitorie sau magie.

— Dar toți curtenii au asistat la dispariția prințesei! obiectă Tench. Fata s-a topit fără urmă, imediat ce-a intrat în dulapul magic al bufonului. Apoi, prietenul tău n-a mai fost capabil s-o aducă înapoi.

— Dacă s-a întâmplat așa cum spuneți, înseamnă că trebuie să fi fost implicat și altcineva în această dispariție, răspunse Cornelius. Sebastian o adoră pe prințesă și n-ar permite pentru nimic în lume să i se întâmple ceva rău.

Ajunși pe un coridor lung, cu tavan jos, Tench îl invită pe Cornelius s-o ia înainte și îi arătă o ușă din lemn masiv în capătul holului.

— Acolo este intrarea în temniță. Golon! strigă el. Deschide ușa. Bufonul are un vizitator!

De partea cealaltă a ușii se auziră câțiva pași târșâiți pe treptele din piatră ale unei scări. Odată ce-a fost tras zăvorul masiv, ușa se deschise scârțâind încet, dezvăluindu-i lui Cornelius un chip urât și nebărbierit.

— Nu-i cam târziu pentru vizite? grohăi iritat Golon, ai cărui ochi împăienjeniți arătau clar că tocmai se trezise.

Cornelius remarcă în respirația temnicerului damful acru al vinului.

— Nicidecum, spuse căpitanul Tench, aflat în continuare în spatele micuțului luptător. Nu-i niciodată prea

târziu să-ți faci mușterii noi, adăugă el, completat îndată de scrâșnetul oțelului sabiei.

Cornelius se întoarse calm, fără să fie deloc surprins de întorsătura lucrurilor, căci se aștepta la ceva de genul ăsta.

— Piticul nu-l va vizita pe bufon, ci va împărți celula cu el, iar mâine vom avea parte de-o execuție dublă, mai spuse Tench, măsurându-l din priviri. S-ar putea să avem nevoie de-o secure mai mică.

Cornelius își miji ochii, dezgustat:

— E așa cum bănuiam. Știai de ambuscadă. Probabil chiar tu ai fost cel care a pus-o la cale.

Tench ridică din umeri:

— Am făcut ceea ce mi-a poruncit suveranul meu. Ei bine, ai de gând să cobori de bunăvoie, ori preferi să te dai de-a rostogolul cu o sabie în coaste?

Cornelius îl privi gânditor.

— Păi, să vedem. Ce mi-ar conveni mai mult? spuse el, reflectând pentru o clipă și luminându-se dintr-odată. Ah, stați puțin! Mi-a venit o idee mai bună, adăugă arătând spre Golon și apoi spre Tench. Ce-ați spune dacă am coborî toți trei?

— Toți trei? mârâi Tench. Și cum te-ai gândit să procedăm?

— Uite așa! răspunse Cornelius și făcu prima mișcare.

CAPITOLUL 23

EVADAREA

Sebastian era pe punctul să adoarmă când, deodată, tresări la auzul unei izbituri asurzitoare, amestecată cu strigăte de surprindere. Băiatul sări de pe scândura ce-i servea drept pat și se uită curios printre gratiile celulei. Izbiturii îi urmă o serie de înghionteli, grohăituri și urlete scoase de trei bărbați ce se prăvăleau de-a dura pe scara din piatră a temniței. Sebastian îl recunoscu îndată pe Golon și văzu doi soldați în uniformă, dintre care unul era foarte scund.

— Cornelius! strigă el.

Dar micuțul luptător nu era în postura de a-i putea răspunde, căci strângea încheietura dreaptă a celuilalt soldat și, în timp ce se rostogoleau toți trei într-o învălmășeală diformă de membre, încerca să țină la distanță

sabia din mâna butucănoasă a soldatului. Într-un final s-au prăbușit bufnind pe pardoseala din piatră a temniței. Golon ateriză primul, cu fața în jos, și scoase un agonic răcnet de durere, când ceilalți doi părtași la încăierare căzuseră zdrobitor peste el. Cornelius se ghemui în spinarea temnicerului. Sebastian observă că adversarul rămas era căpitanul Tench, care părea să-și dea toată silința să-l ucidă pe Cornelius.

Încăierarea însă n-a mai continuat mult. Cornelius își strânse pumnul și-l pocni zdravăn pe căpitan direct în bărbie. Corpul bărbatului își pierdu brusc vlaga și se prăbuși peste Golon. Cornelius se aplecă, înșfăcă iute cheile de la brâul temnicerului și porni grabnic spre celula lui Sebastian.

— Nu știu ce să mai cred, spuse el. Te las singur o noapte și uite ce se întâmplă!

— Prințesa, începu Sebastian, a vrut să mă ajute la numărul de iluzionism și...

— Știu, am aflat totul, l-a întrerupt Cornelius, ridicându-se pe vârfuri și începând să încerce pe rând cheile în încuietoarea celulei. Am auzit toată pățania de la unul dintre străjerii de la poartă. Se pare că ne-au fost corecte presimțirile în privința regelui Septimus.

— Ești rănit, observă Sebastian privind crusta de sânge de pe umărul micuțului luptător.

Cornelius îi confirmă:

— Regele mi-a făcut surpriza unei mici ambuscade: douăzeci de briganzi împotriva unui singur golmiran.

— Ah, atunci înseamnă c-ați avut șanse egale, zâmbi Sebastian.

Cornelius dădu mulțumit din cap și încercă o nouă cheie, care se potrivi în sfârșit în broască. Răsuci cheia și ușa se deschise, rotindu-se lin în balamalele bine unse, care nu scoaseră niciun zgomot.

— Hai să mergem, spuse el. Trebuie s-o ștergem înainte să descopere și altcineva ce s-a petrecut aici.

— Cum rămâne cu Max? Din câte am înțeles, mâine vor să-l frigă în proțap.

— Serios? Cornelius se arătă încântat pentru o clipă, dar își reveni imediat. Atunci ar fi mai bine să-l luăm cu noi. În drum spre ieșire, o să trecem și prin dreptul grajdurilor regale, să vedem dacă îl găsim acolo.

Au pornit împreună spre scări. Cornelius se apleacă, ridică sabia căpitanului Tench și i-o dădu lui Sebastian.

— Și prințesa? întrebă încruntat Sebastian.

— Ce-i cu ea? îl privi Cornelius, complet inexpresiv.

— Ai uitat c-a fost răpită? Trebuie neapărat s-o ajutăm.

Cornelius clătină din cap.

— În momentul de față, cel mai important este să ne salvăm pielea. N-avem nici cea mai vagă idee unde ar

putea fi..., îi zise el, oprindu-se și privindu-l grav. Se prea poate să fi murit deja.

Sebastian își bulbucă ochii șocat. Nu se gândise la una ca asta. Băiatul dădu să mai spună ceva, dar Cornelius o luă la fugă pe scări și nu-i mai lăsă decât opțiunea de a porni cât mai repede după el. Când au ajuns la ușa deschisă din capul scărilor, în prag apăru un soldat ce ducea o tavă cu mâncare. Ostașul venise probabil să-i aducă lui Golon masa de seară. Văzându-i pe cei doi gonind spre el, bărbatul încremeni șovăielnic. Cornelius însă nu ezită, ci sprintă și-l dezechilibră, izbindu-l puternic în picioare. La doar un pas în spatele lui Cornelius, Sebastian îl apucă și-l trase puternic pe soldat de umeri, ghemuindu-se îndată sub el. Bărbatul, fără să dea drumul tăvii cu mâncare, se rostogoli peste el și se prăvăli de-a dura pe trepte, unde avea cât de curând să li se alăture celorlalți doi soldați inconștienți de la podea. Ateriză pe pardoseală cu un zgomot de străchini sparte.

Cornelius deschise drumul spre ieșirea din temniță și goni pe coridor ținându-și sabia pregătită pentru a înfrunta pe oricine li s-ar fi opus. Era însă târziu și nu le mai ieși nimeni în cale. Odată ajunși în sala mare a palatului, Cornelius își aminti de cele două gărzi înarmate care păzeau ușile principale.



— Avem la ieșire doi soldați, îl avertiză pe Sebastian. Ocupă-te de cel din stânga, iar eu o să am grijă de celălalt.

Când s-au apropiat de ușile palatului, Sebastian apucă mânerul clanței și dădu să-l apese, dar se opri la auzul unui glas familiar. Băiatul îi aruncă surprins o privire lui Cornelius și-i șopti:

— Ăsta pare a fi Max.

Au ascultat amândoi foarte atenți și au deslușit vorbele acestuia prin lemnul gros al ușii.

— ...De aceea, vă rog să mă lăsați neapărat să intru. Este o chestiune de importanță vitală.

— Vrei să dăm drumul unui bizonaur în palat? strigă unul dintre ostași. Regele ne-ar face cu ou și cu oțet dacă ar vedea una ca asta.

— În niciun caz, odată ce va auzi ce am să-i transmit. Este în legătură cu prințesa.

— Bine, hai, șterge-o de aici, înainte să-ți înfig sulița asta în burdihan! grohăi celălalt străjer. Noi nu primim ordine de la orice animal de povară.

— Nu-mi place tonul pe care-mi vorbiți!

Sebastian și Cornelius schimbară o privire. Micuțul luptător dădu din cap și începu să numere:

— Unu... doi... *trei!*

Sebastian deschise năprasnic ușa și cei doi au sărit asupra gărzilor, luându-le prin surprindere și culcându-le

la pământ înainte ca acestea să apuce să riposteze. Max încremeni și privi surprins trupurile inconștiente ale celor doi soldați.

— Ei, ia te uită! se văită el. Într-adevăr, tipii au fost cam grosolani, dar asta nu înseamnă că trebuia să-i pedepsiți atât de aspru.

— Eh, nu-ți mai face griji, îi spuse Cornelius. Hei, Sebastian, ia-le armele, fiindcă s-ar putea să avem nevoie de mai mult de-o sabie de persoană.

Sebastian se aplecă și culese de jos teaca și sabia celui mai apropiat soldat.

— Ce vești atât de importante aveai să-i transmiți regelui? îl întrebă Sebastian pe bizonaur, în timp ce-și legă sabia la brâu.

— În legătură cu prințesa Kerin, răspunse Max. Prințesa a fost răpită.

— Asta ți-o puteam spune și eu, zise Sebastian.

— Posibil, dar eu am vorbit cu ea, cu puțin timp în urmă.

— Ce?! îl privi Sebastian, nevenindu-i să creadă.

— Nu te mint, îți jur! Chiar am discutat cu ea — era închisă într-o căruță pentru vite.

— Max, ești sigur?

— Firește că sunt sigur. Și-ți pot spune că este dusă în Brigandia, unde urmează să fie vândută ca sclavă.

— Pe dinții lui Shadlog! interveni Cornelius, amintindu-și ceva. Am văzut căruța cu pricina la puțin timp după ce-am intrat în oraș! Iar cei doi bărbați care o conduceau arătau aidoma unor briganzi — așa cum a remarcat, de fapt, străjerul de la poartă. Căruțașii aveau însă un bilet de liberă-trecere cu sigiliul regelui.

— Asta-i dovada uneltirii! se înfierbântă Sebastian. Cornelius, trebuie să mergem îndată după ea!

Cornelius își aținti îngândurat privirea spre Sebastian și reflectă asupra îndemnului acestuia.

— S-ar putea să ai dreptate, consimți ridicând din umeri. În primul rând, însă, trebuie să ieșim rapid de-aici, oftă el. Tâlharii au un mic avans față de noi, dar nu cred să ne fie prea greu să-i ajungem din urmă și să le venim de hac, adăugă el, cumpănind o clipă și hotărându-se brusc. În fine, hai să nu mai pierdem vremea!

Cornelius fugi spre locul unde îl priponise pe Phantom, la marginea curții palatului, și sări sprinten în șa, după care arătă spre armăsarul căpitanului Tench.

— Presupun că știi să călărești, nu? îl întrebă el pe Sebastian.

— Nicio problemă, îi răspunse Sebastian, pornind spre bidiviul căpitanului.

Cu toate că nu mai călărise de foarte multă vreme, Sebastian socotea că nu va întâmpina niciun fel de

dificultăți. După ce-și săltă în șa trupul deșirat, îl mângâie pe armăsar pe grumaz și spuse:

— Ar trebui totuși să ne oprim puțin și la grajduri, pentru că trebuie să luăm niște apă — și mai vreau câteva lucruri din căruța mea cu coviltir.

— În cazul ăsta, trebuie să ne mișcăm foarte repede, îl avertiză Cornelius. Nu cred să mai dureze mult până când dă cineva alarma.

— Cum vom reuși să trecem de gărzile de la poarta orașului? întrebă Sebastian.

— Bună întrebare, dar mă tem că nu-ți pot răspunde. Nu mi-a fost deloc greu să intru în oraș, însă, odată ce te vor vedea pe tine, mă tem că va trebui să ne croim drum luptându-ne cu ei.

Max clătină din cap:

— Sunt prea multe gărzi și veți fi cu siguranță copleșiți numeric. Mergeți la grajduri, luați proviziile necesare și lăsați porțile în grija mea. Lăsați-mă câteva minute cu bizonaurii care acționează mecanismul porților. Iar când veniți, dați-i bătaie!

Sebastian și Cornelius se priviră cu îndoială, dar Max pornise deja pe calea de acces spre palat.

— Ce-ai de gând să faci? îi șuieră Sebastian, dar Max nu se opri și, în câteva clipe, dispăru din vedere.

— Ce crezi? întrebă Sebastian.

— Nu știu, mărturisi Cornelius, ridicând o sabie și învârtind-o de câteva ori deasupra capului. Tăișul ascuțit al lamei vâjâi prin aer și micuțul luptător continuă: Indiferent ce are de gând, ar fi bine să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Hai să mergem!

Cei doi au pornit la galop în direcția grajdurilor regale.

Max dădu colțul străzii principale și văzu în față porțile din lemn masiv ale orașului, în lungul cărora străjerii înșirați la posturi păreau cu toții să doarmă.

Îi zări și pe cei doi bizonauri uriași în harnașamentul mașinăriei ce punea în mișcare porțile și simți cum îl cuprinde mila. Sărmanii, probabil toată viața trăiseră înhămați la acel dispozitiv. Când intrase pentru prima oară în Keladon, Max le vorbise în graiul oamenilor și, cum bizonaurii îl ignoraseră complet, se gândise mai apoi că aceștia poate i-ar fi răspuns, dacă li s-ar fi adresat în limbajul bizonaurilor. În definitiv, fiind animale de corvoadă, nu erau probabil printre cele mai strălucite minți din oraș. Max nu mai grăise de ani de zile în limba sa maternă, dar socotea că va izbuti totuși să se facă înțeles. Spera din toată inima să reușească, pentru că avea un plan...

Încetini pasul și se furișă până în apropierea bizonaurilor, unde observă că îngrijitorul acestora dormea pe o

pătură la doar câțiva pași distanță. Bizonaurii moțăiau în picioare, dar și-au deschis ochii imediat ce Max se apropie de ei și începu conversația printr-un fornăit, care în limba lor însemna *Salutări, fraților.*

— Salut, răspunse morocănos unul dintre ei; celălalt se mulțumi doar să grohăie scurt.

— Vă aduc vești de bucurie, spuse Max.

— Ah, chiar așa? zise primul bizonaur. Să nu-mi spui că primim o zi liberă și nu mai tragem de blestematele astea de porți.

— Ăă... nu. Am venit să vă dau de știre cuvântul mărețului zeu Colin.

Ochii le-au sticlit brusc. Reușise să le capteze pe deplin atenția. Max nu greșise când își pusese toate speranțele în posibilitatea ca aceștia să fi fost devoți ai zeului bizonaurilor.

— Ei, ce spune Colin? întrebă nerăbdător al doilea bizonaur.

— Dorește ca toți adepții lui să se revolte împotriva oamenilor, răspunse Max.

— Ce?! se arătă perplex primul bizonaur. Și cum anume să facem lucrul ăsta?

— Făcând exact invers decât ceea ce vă cer oamenii, îl lămuri Max.

Cei doi bizonauri s-au privit uluiți.

— Și de ce-ar vrea să facem una ca asta? întrebă primul bizonaur.

— Fiindcă dorește să vă pună la încercare credința. Colin a spus că doar bizonaurilor care nu-i ies deloc din cuvânt le va permite să-l însoțească în paradisul bizonaurilor — marea pășune mlăștinoasă din ceruri.

— Ești sigur că a spus Colin asta?

— Absolut sigur. Mi-a apărut într-o viziune și mi-a poruncit: *Max, datoria ta este să-mi propovăduiești cuvântul.* Așa că, iată-mă la lucru.

— Și cum arată? întrebă al doilea bizonaur.

— Ah, foarte impunător și maiestuos. Are coarne mari, minunat răsucite și trăsături foarte fine. Se vede că provine dintr-un mediu impecabil. Max privi neliniștit peste umăr, dar nici urmă de prietenii săi.

— Și era tot învăluit într-o lumină stranie, iar prin bot...

— Îi trecea lumea, atârnată într-un belciug din argint, oftă primul bizonaur. Fir-ar să fie, cât mi-aș fi dorit să-l văd și eu.

— Îl vei vedea negreșit! Odată ce-i vom învinge pe oameni, intenționează să ni se arate tuturor.

— Serios? De-abia aștept, zise înflăcărat al doilea bizonaur.

— Ei, și-acum, ce-ați zice de puțină practică? sugeră Max.

— Ăăă... În regulă, răspunseră cei doi în cor.

— Bun. Să zicem că eu sunt stăpânul vostru și vă dau un ordin...

— Iar noi o să facem exact pe dos, interveni al doilea bizonaur. Este foarte ușor. O să ne descurcăm de minune.

Max privi din nou peste umăr și, spre spaima lui, zări în capul străzii doi călăreți.

— Aveți grijă să închideți bine porțile astea! spuse poruncitor Max.

— Ceea ce înseamnă..., traduse primul bizonaur.

— ...că trebuie să le lăsăm deschise! concluzionă celălalt.

Ascultători, cei doi bizonauri au pornit spre stânga lor, punând în mișcare uriașele roți dințate ale mecanismului din lemn.

Când porțile au început să scârțâie și să se deschidă încet, îngrijitorul se trezi din somn și privi nedumerit spre cei doi bizonauri, după care aruncă o privire suspicioasă către Max. Ridicându-și capul, se uită spre porți și se dezmetici de-a binelea.

— Opriți-vă! le strigă el bizonaurilor.

Cele două patrupede s-au privit scurt, după care și-au văzut grăbiți de treabă.

— Dobitoace proaste! mârâi îngrijitorul.

Se ridică și, luând de la brâu o cravașă din piele, începu să-i altoiască zdravăn pe spinare. Bizonaurii tresăreau îndurerați, dar continuau să deschidă porțile.

— Încetați odată! urlă bărbatul. Închideți imediat porțile!

Max se încruntă. Se simțea îngrozitor pentru suferința pricinuită celor doi bizonauri, dar se afla într-o situație disperată. Coborându-și capul, izbi puternic pământul cu copita. Îngrijitorul își opri loviturile și se uită circumspect la Max.

— Ce vrea să însemne asta? se răsti el.

— Că mă pregătesc să-i dau o lecție unui bătăuș nătâng, răspunse Max în grai uman, după care își coborî un corn între picioarele acestuia și-l azvârli în aer dintr-o mișcare.

Bărbatul țipă speriat și ateriză într-o stivă de butoaie, spărgându-l pe unul dintre ele și prăbușindu-se inconștient printre sfărâmături. Treziți de zgomot câțiva ostași începură să se ridice în picioare, privind surprinși la porțile ce se deschideau tot mai larg.

— Ce naib...? Închideți numaidecât porțile! urlă străjerul rotofei, același care îl primise mai devreme pe Cornelius în oraș.

Bizonaurii și-au sporit eforturile și străjerul dădu să strige din nou, dar se opri, căci auzi în spate tropotul unor copite. Întorcându-se, văzu gonind spre el doi bidivii, unul înalt și impozant, iar celălalt cam mititel, dar care galopa cât îl țineau picioarele. Străjerul își căută bâjbâind mânerul sabiei, însă călăreții trecuseră deja de el și dispărură în noapte.

— Gărzi! răcni el. Aduceți caii! Trebuie să pornim îndată după ei!

— Colin vă cere să *închideți* imediat porțile, le spuse Max bizonaurilor, pornind în galop după prietenii săi.

Cei doi bizonauri s-au oprit docili, s-au întors și au luat-o în direcție opusă. Porțile au început să se închidă, iar Max reuși să se strecoare exact la țanc prin deschizătura din ce în ce mai îngustă a acestora.

— Nu! tună străjerul. Deschideți porțile! Trebuie să pornim după ei! Deschideți odată afurisitele astea de porți!

Bizonaurii, în schimb, grăbiră pasul. Străjerul fugi spre porți și încercă exasperat să le oprească închiderea.

— Ajutați-mă! urlă el.

Ceilalți soldați îi săriră îndată în ajutor, dar, chiar și așa, nu făcură față puterii celor doi bizonauri masivi. Porțile se închiseră cu o bubuitură grozavă, ferecându-i pe ostași înăuntrul zidurilor orașului.



Sebastian, Cornelius și Max galopau năvalnic pe întinsa câmpie, urmând făgașele roților ce duceau în direcția Brigandiei.

Cornelius se răsuci în șa și privi înapoi, spre palat.

— Se pare că nu suntem urmăriți! strigă el. De fapt, văd c-au și închis porțile.

Sebastian se uită la Max, care gonea alături de ei zâmbind satisfăcut.

— Cum de-ai reușit? întrebă admirativ Sebastian.

Max îl privi scurt și-i răspunse enigmatic:

— Să nu subestimezi niciodată influența și puterea religiei.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 24

ÎN CAPTIVITATE

Cei trei prieteni stăteau pe o creastă în razele tot mai puternice ale soarelui dimineții și scrutau abătuți valea ce se așternea dedesubtul lor, unde, pipernicit în depărtare, orașul Brigandia se întindea în ariditatea câmpiei asemeni modelului complex al unei țesături. Nu existau ziduri care să împrejmuiască acel cuib al nelegiuiților, deoarece numai nesăbuiții și temerarii ar fi îndrăznit să se aventureze prin labirintul străduțelor orașului. În timp ce priveau în vale, o căruță mică stârnea un nor de praf, gonind prin arcada uriașă ce marca intrarea principală în oraș.

— Nu-mi vine să cred, spuse nervos Cornelius. N-au avut decât un mic avans față de noi și ar fi trebuit să-i ajungem din urmă înainte de revărsatul zorilor.

— E numai vina mea, spuse trist Max. Nu mai sunt chiar tânăr și n-am putut ține pasul cu voi. Dar v-am zis să continuați fără mine!

— În aceeași măsură e și vina noastră, zise Sebastian. Ce păcat că n-avem o hartă a ținutului.

— Ce nevoie avem de hartă?! se răsti Cornelius. Mie nu mi-a trebuit niciodată așa ceva, căci îmi urmez întotdeauna instinctele.

— Cum zici tu, dar trebuie să recunoști că mai devreme ne-am rătăcit. Eu încă susțin că trebuia s-o luăm la stânga în dreptul copacului uscat. Dar tu ai insistat să urmăm cărarea din dreapta...

Cornelius oftă și clătină din cap:

— Ei bine, indiferent ce s-a întâmplat, salvarea prințesei a devenit de-acum mult mai dificilă, căci una e să ne luptăm cu doi briganzi în pustietate și cu totul altceva să dăm buzna în cetatea lor și să înfruntăm un oraș întreg.

— Nu vom renunța la salvarea prințesei Kerin, spuse categoric Sebastian.

— Nici n-am zis așa ceva! Dar este evident că trebuie să ne facem un plan, răspunse Cornelius, întorcându-se și așezându-se pe o piatră. Te-ai gândit cumva să iei și ceva de mâncare din grajdurile regale? Mi-e foame de mor!

Sebastian desfăcu de la șaua armăsarului căpitanului Tench un burduf mare cu apă.

— Scuze, dar n-am luat decât apă, spuse el, ducându-i burduful lui Cornelius.

— Totuși, ce-ai mai îndesat acolo? întrebă Cornelius, arătând spre cele două desagi umflate. Ai cotrobăit destul de mult în căruță până să plecăm. Bănuiam că iei și tu niște merinde pentru drum.

— Am luat doar câteva lucruri care ne pot fi foarte folositoare, răspunse enigmatic Sebastian. Niște chestii care i-au aparținut tatălui meu.

— Ce chestii? întrebă Max bănuitor.

— Bețe bubuitoare.

Max se arătă dintr-odată foarte îngrijorat.

— Oh, nu se poate! Eu n-am vrut nici măcar să le cari în coviltir, darămite în desagi.

— Și ce sunt bețele bubuitoare, pentru numele lui Shadlog? întrebă Cornelius.

— Ah, niște ciudățenii pe care tata le-a adus după o vizită în munții Kanderban și care explodează la câteva clipe după ce le aprinzi cu amnarul la unul dintre capete, îi explică Sebastian. Cei din tribul Kanderban le folosesc deseori la serbările lor. Tata intenționa să le includă în reprezentațiile sale, dar când a încercat unul, explozia a fost atât de puternică...

— Încât a făcut în câmp o groapă cât toate zilele, interveni Max. Eu l-am sfătuit pe tânărul meu stăpân să

scape de ele înainte să se întâmple vreo nenorocire, dar, firește, pe mine nu mă ascultă nimeni, niciodată.

Cornelius se încruntă:

— Într-adevăr, s-ar putea să ne fie de ajutor, consimți el. Le-am putea folosi pentru a crea o diversiune, dar, la fel de bine, s-ar putea să nu avem deloc nevoie de ele. După cum văd eu, nimeni nu ne oprește să călărim în voie până în oraș. Și, de asemenea, nu există vreun motiv care să ne împiedice să licităm pentru prințesă, când va fi scoasă la mezat — fiindcă s-ar putea să fie o licitație publică.

— Chiar crezi c-am putea s-o răscumpărăm? murmură Sebastian.

— Cel puțin putem încerca. Nu știu dacă voi aveți vreun ban, dar eu am câțiva cronți la mine, spuse Cornelius, clătinând abătut din cap. Este incredibil! În ambuscadă, am avut un săculeț plin cu galbeni și, dacă mi-ar fi trecut prin minte să iau săculețul după luptă, am fi avut probabil suficienți bani s-o cumpărăm pe prințesă.

— Ei bine, eu n-am un chior, spuse Sebastian. Păcat că regele Septimus nu mi-a dat un avans din simbrie.

Cei doi și-au îndreptat privirile spre Max.

— Eu nici atât, firește! zise Max. În definitiv, sunt un bizonaur.

— Înseamnă că va trebui să găsim o altă cale, spuse Cornelius. Nu cred să ne fie greu să punem mâna pe

prințesă, dar va fi cu totul altceva să scăpăm de acolo nevătămați. Sunt toate șansele ca toți briganzii din oraș să pornească pe urmele noastre.

Micuțul luptător păru să se însenineze la această perspectivă. Ridică burduful la gură, luă o înghițitură și i-l înmână apoi lui Sebastian, adăugând:

— Eu propun să coborâm și să cercetăm puțin terenul, să vedem cum stau lucrurile. Nu cred să aibă loc zilnic licitații de sclavi, așa că va trebui să aflăm unde și când se țin acestea.

Sebastian îl aprobă tăcut, după care luă o gură de apă.

— Sper să nu fi pățit nimic, spuse el.

— Nu-ți face griji, căci am văzut-o cum s-a luptat cu luperii, îi reaminti Cornelius. Până vom ajunge la ea, presupun că se va descurca și singură. Hai să mergem!

S-au întors la cai, au încălecat și au pornit pe cărarea ce ducea spre Brigandia. Max rămase câteva momente pe marginea crestei, privind sumbru către orașul a cărui teribilă reputație o cunoștea prea bine.

— Brigandia, bombăni oftând, Orașul Hoților. Și când mă gândesc că totul mergea atât de bine!

Ridicându-și umerii masivi, se întoarse și îi urmă pe cei doi cai în josul dealului.

Privind prin gaura nodului de lemn, prințesa Kerin văzu o succesiune de imagini ce se derulau fulgerător în

hurducăturile căruței care gonea pe străduțele orașului. Mici grupuri de oameni zdrențăroși, tândălind pe lângă tarabele așezate pe marginea drumului și vânzând alimente și vin de casă, petreceau căruța cu priviri bănuitoare. Fata văzu apoi niște clădiri înalte, văruite în alb, cu tapiserii și carpete atârnate la ferestre; precum și câteva ciudate animale gheboase, cu grumazuri lungi și saci mari cu grâne în spinare.

La un colț de stradă, un scamator îndemna un copil să urce pe o funie înălțată în aer; câțiva cerșetori ședeau pe vine în fața caselor și își întindeau palmele să capete un bănuț. Războinici înarmați umblau chercheliți și țanțoși pe străzi, iar copiii alergau gălăgioși în grupuri mari după o minge. Zări la un moment dat un animal cenușiu uriaș, cu urechi clăpăuge și bot neobișnuit de lung, precum și câțiva servitori ce cărau o canapea îmbrăcată în catifea, pe care ședeau întinși un negustor bogat și soția acestuia. Într-un final remarcă o scândură ce se dorea a fi un fel de indicator, pe care era scrijelit grosolan: *Spre Târgul de Sclavi*.

Prințesa se îndepărtă de vizorul ei exact când căruța începu să încetinească. Imediat ce se opri, auzi glasurile zeflemitoare ale câtorva bărbați. Urmă apoi zăngănitul unui lanț și ușile se deschiseră larg, permițând soarelui să lumineze interiorul căruței. Din ușă se holba la ea

brigandul pe nume Kasim, în spatele căruia stătea un bărbat scund și musculos, cu barbă încâlcită și soioasă.

— Alteță, am ajuns la destinație, i se adresă Kasim, plecându-se batjocoritor. Hai, mișcați-vă afară fundul regal!

— Nicidecum, răspunse prințesa Kerin.

— Atunci dați-mi voie să vă ajut, zise el, întinzându-și brațul și înșfăcând-o de păr.

Fața țipă și se zbătu să scape, dar brigandul o smuci cu forță și o trânti în țărână. Prințesa rămase la pământ și îl privi consternată.

— Să dai uitării viața privilegiată de până acum, îi zise el. Aici nu punem preț pe așa ceva. Ori asculți și faci ce ți se spune, ori vei simți în șezut vârful bocancului meu, adăugă el, privind spre bărbatul vânjos. Du-o în colivie și încearcă să nu-i lași vânătăi, fiindcă nu vreau să arate urât mâine, la licitație!

— Am înțeles, stăpâne Kasim.

Pirpiriul o apucă pe fată de braț și o săltă în picioare. Kasim se îndepărtă și începu să dea ordine altor bărbați.

Prințesa Kerin aruncă o privire în jur și văzu că se aflau într-o piață spațioasă, dominată într-o parte de o platformă înaltă din lemn, cu trepte ce duceau până pe podium. În fața lor era o clădire joasă din piatră, cu ușă de metal în centru. Când s-au apropiat, pirpiriul strigă un ordin și ușa se deschise din interior. Un gardian cu aspect

sălbatic și cămașă de zale se dădu la o parte, făcându-le loc să coboare un șir abrupt de trepte, după care trânti și zăvorî ușa în spatele lor.

Prințesa coborî într-o cameră subterană umedă și neaerisită, luminată doar de două lămpi cu ulei. În semiobscuritate văzu două cuști mari din metal, pline cu bărbați și femei — captivi ce arătau jalnic, zdrențăroși și foarte speriați.

Oprindu-se în fața cuștii cu femei, gardianul luă de la brâu un inel de chei și descuie ușa. În cealaltă mână ținea un ciomag zdravăn, pe care părea pregătit să-l folosească imediat ce-ar fi îndrăznit cineva să încerce să fugă — dar nicio femeie nu schiță un asemenea gest. În schimb, s-au dat înapoi speriate, arătând de parcă erau obișnuite să fie lovite.

— V-am adus o nouă colegă de celulă, le anunță pirpiriul. E prietenoasă, dar e complet țăcănită.

— Nu-l ascultați! strigă fata. Eu sunt prințesa Kerin din Keladon, nepoata regelui Septimus! Am fost răpită de acești netrebnici și vă poruncesc să vă uniți și să-mi săriți în ajutor.

— Vedeți, ce v-am zis? E smintită de-a binelea, spuse pirpiriul, îmbrâncind-o din spate cu așa violență, că fata se împiedică și ateriză pe burtă în cușcă, stârnind un hohot de râs din partea celorlalte captive.

— Vă doresc o seară plăcută, *Alteță*, adăugă slăbănogul, făcând disprețuitor o plecăciune. Și am convingerea că sunt pe placul dumneavoastră condițiile de cazare!

— Cum îndrăznești? țipă ea, ridicându-se și apucând nervoasă gratiile. Vei plăti amarnic pentru asta, mizerabile! Îți garantez că nu vei scăpa nepedepsit!

Dar gardianul îl condusese deja pe slăbănog la ieșire și ferecase ușa în urma acestuia.

— Vino imediat înapoi! Nu mă poți lăsa aici! strigă ea, întorcându-se către celelalte femei, care se țineau la atâta distanță cât le permitea interiorul cuștii.

— Ăă... îmi dau seama că pare o nebunie, le zise ea, dar vă spun purul adevăr: eu chiar sunt prințesă!

— Firește, drăguțo, spuse o femeie de vârstă mijlocie, cu păr cărunt și lins. Și eu sunt cu adevărat actriță — numai că, acum, mă aflu între două spectacole.

Remarca a stârnit câteva râsete printre deținute.

— Trebuie să mă credeți, stărui prințesa Kerin. Cu siguranță una dintre voi a fost în Keladon. Nu se poate să nu mă fi văzut în palatul regal!

— Da, eu am fost în Keladon, spuse o femeie mică și zdrențăroasă, și am văzut-o de multe ori pe prințesă.

— Da? Și...?

— Pot spune că nu semeni nici pe departe cu ea. Prințesa este o fată frumoasă, care poartă numai rochii din catifea și bijuterii scumpe.

— Dar e... Închipuiți-vă că aș fi îmbrăcată în veșminte regale și...

Prințesa se opri. Celelalte femei se uitau cu multă milă la ea, însă nu din pricina faptului că ar fi fost privată de dreptul ei din naștere, ci din simplul motiv că o socoteau nebună sadea.

Fata se întoarse și se retrase într-un colț al cuștii, unde se așeză pe vine, își îngropă fața în palme și începu să plângă.

CAPITOLUL 25

BRIGANDIA

Sebastian, Cornelius și Max străbăteau încet străduțele din Brigandia, conștienți de privirile localnicilor ce se holbau la ei de la ferestre și din pragurile ușilor.

Cei trei prieteni trăiau un sentiment profund, tulburător, deoarece niciunul dintre cei care îi priveau nu părea să aibă un comportament prietenesc. Briganzii erau vădit suspicioși față de străini, întrucât, în orașul lor, toți necunoscuții erau socotiți dușmani potențiali. Și nu doar câțiva oameni se zgâiau la ei, ci toți îi țintuiau cu privirile: de la grupurile de barbari zdrențăroși ce străbăteau cu pași mari străzile, la femeile care spălau rufe în copaia comunală, și până la copiii jerpeliți ce se hârjoneau și se jucau de-a prinselea în susul și-n josul străduțelor.

Sebastian nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabil. Băiatul îi aruncă o privire lui Cornelius, care călărea la trap alături de el.

— Mie nu mi se pare deloc amuzantă atitudinea asta, îi spuse printre dinți.

— Nu-i băga în seamă, îl sfătui Cornelius. Ține-ți privirea în față și nu te uita în jurul tău, căci altfel vor crede că îți este frică de ei.

— Dar chiar ne este frică de ei, interveni Max. Unii arată de parcă de-abia ar aștepta să ne ciopârțească și să ne frigă la proțap numai pentru a se amuza.

Cornelius pufni dezaprobator.

— Țineți minte că ei sunt doar briganzi, iar noi suntem gentlemeni. Nu vor putea spera niciodată să ajungă în poziția noastră.

— O să-mi aduc aminte de acest lucru când vor încerca să înfigă o sabie în mine, zise posac Sebastian, amintindu-și totodată că nu era în măsură să se plângă.

În definitiv, el fusese cel care insistase să pornească în această misiune de salvare. Spera totuși să nu fie prea târziu. Dacă vânzarea de sclavi avusese cumva loc în acea dimineață, era foarte posibil ca prințesa Kerin să se fi aflat deja în drum spre locul ei de muncă și ar fi avut foarte mici șanse s-o mai găsească vreodată.

Cei trei prieteni au dat colțul străzii principale și, nu peste mult timp, au intrat într-un scuar spațios, în capătul căruia se afla o platformă din lemn, cu scări ce duceau pe podium.

— Asta trebuie să fie piața de sclavi, spuse Cornelius. Se vede însă că nu e nimic în desfășurare, adăugă el, după care îl îndreptă pe Phantom către o balustradă pentru priponit caii și descălecă.

Sebastian îi urmă exemplul. Max se opri, adulmecând neliniștit aerul.

— Nu-mi place deloc locul ăsta, bombăni el. Miroase a deznădejde.

Cornelius privi gânditor în jurul său.

— Indiferent cum ar mirosi, aici o vor aduce pe prințesă pentru licitație și tot aici va trebui să acționăm și noi.

Cornelius le făcu semn către o clădire șubredă de peste drum, prin a cărei ușă deschisă se revărsau un fum gros și o hărmălaie de nedescris. Pe firma de deasupra ușii erau pictate un războinic înarmat până în dinți, aflat în plină luptă, și cuvintele: *Blazonul Briganzilor.*

— Se pare că va trebui să intrăm în taverna aia și să punem câteva întrebări.

Ca un avertisment la această intenție, se auzi deodată o zdrăngănitură și un bărbat zbură pe fereastră, aterizând bufnind în țărână, unde se rostogoli de câteva ori și

rămase lat. Bărbatul încercă o dată, neputincios, să se ridice, efort în urma căruia grohăi amețit și se prăbuși inconștient pe spate.

— Se vede că-i un local încântător, remarcă Max. Voi chiar aveți de gând să intrați?

— Cârciumile sunt cele mai bune locuri pentru aflarea informațiilor, răspunse Cornelius. Toți știu asta. Hai, Sebastian, arată-le că nu ești câtuși de puțin speriat!

Cei doi au pornit spre ușă, dar s-au oprit imediat ce și-au dat seama că Max se luase după ei.

— Unde crezi că te duci? întrebă Sebastian.

— În cârciumă, firește.

— Dar nu poți intra! protestă Cornelius. Localnicii se uită deja ciudat la noi. Ce crezi că vor zice dacă te luăm cu noi înăuntru?

— Nu știu, dar n-am de gând să stau aici singur, se smiorcăi Max. Nu sunt deloc în siguranță.

— N-ai să pățești nimic, îl asigură Cornelius. În plus, avem nevoie de tine să fii cu ochii în patru la cai și să nu lași pe nimeni să se apropie de ei.

— Ah, și cum anume i-aș putea împiedica pe cei care ar vrea să facă asta? Credeți că le-aș putea spune: *Scuzați-mă, domnilor briganzi, n-ați vrea să lăsați caii ăia în pace?* Într-adevăr, v-aș fi de mare ajutor!

— Lasă, că o să găsești tu o soluție, îl liniști Sebastian, întinzându-și brațul și bătându-l ușor pe grumaz. Iar dacă ai cumva îndoieli, pui capul în pământ și ataci cu toată forța. Este o alternativă care dă rezultate în majoritatea cazurilor. Și nu-ți face griji, fiindcă ne întoarcem cât ai clipi.

Imediat ce termină de spus acestea, un alt bărbat zbură pe ușă și ateriză cu fața în țărână. Din tavernă izbucniră hohote răgușite de râs. Sebastian înghiți în sec și privi iute spre Cornelius.

— Poate ar fi bine să-l luăm și pe Max cu noi, spuse el.

— Nu fi ridicol. Hai să mergem!

Cornelius o luă în frunte și Sebastian îl urmă șovăielnic. După ce-au trecut pragul ușii deschise, într-o ceață de fum de pipă și aburi de alcool, s-au oprit și au privit o clipă în jurul lor. Cârciuma era plină de bărbați murdari și zdrențăroși, aflați cu toții în varii grade de ebrietate. Cu toate că până atunci glumeau și râdeau cât îi țineau plămânii, la intrarea celor doi străini, briganzii au contenit brusc și și-au îndreptat înmărmuriți privirile spre nou-veniți.

Nu era deloc o situație prielnică. Sebastian și-ar fi dorit să se întoarcă și să dea îndată bir cu fugiții, dar știa bine că nu putea să facă una ca asta. Cornelius își păstră sângele rece și le răspunse briganzilor cu aceeași privire sfredelitoare ca a lor, pentru a le arăta că nu-l intimidează cu nimic. Câteva clipe mai târziu, îi făcu lui Sebastian

semn din cap și porni spre bar. În tăcerea mormântală din local, pașii le răsunau nefiresc de tare pe lemnul dușumelei și părea să le ia o veșnicie până să străbată scurta distanță până la tejgheaua tavernei, unde cârciumarul, un bărbat gras și roșcovan, în vestă din piele, ștergea o cană cu o cârpă ce părea să fi fost folosită și ca spălător de latrine. Cârciumarul îl privi aspru pe Sebastian.

— Se pare că ești un flăcău curajos, din moment ce-ai venit singur aici, remarcă el.

Sebastian se arătă uimit pentru o clipă, dar numai până când își dădu seama că bărbatul nu-l putea vedea și pe Cornelius, mascat de înălțimea tejghelei.

— Nu e nicidecum singur, spuse Cornelius, trăgând un scaun liber și cățărându-se pe el, ridicându-și cu puțin umerii și capul deasupra tejghelei.

Cârciumarul dădu din cap.

— Ia te uită, un pitic, ai? N-am mai văzut de multă vreme unul ca tine. Ultimul care a trecut pe aici s-a plâns de calitatea băuturii.

Sebastian se îmbărbătă pentru un eventual bucluc, dar Cornelius ripostă printr-un zâmbet inofensiv.

— Piticii sunt uneori cam pisălogi, încuviință el.

— Posibil, dar nouă, briganzilor, nu ne place să fim criticați. Tocmai de aceea l-am și azvârlit pe fereastră, peste drum, direct într-o cireadă de vite.

Cornelius își forță un nou zâmbet.

— Din fericire eu nu sunt un pitic, ci un golmiran. Cu toate acestea, și golmiranii pot fi destul de cicălitori, așa că ar fi bine să-mi țin limba în frâu, spuse el, aruncând o nouă privire în tavernă.

Ceilalți băutori îi ocoliră privirea, își reluară conversațiile și gălăgia reveni la nivelul sonor inițial.

— Numele meu este Cornelius Drummel, fost soldat în armata golmirană, continuă el. Iar dânsul este bunul meu prieten Sebastian Darke, bufon și aventurier.

Sebastian îl privi surprins, întrebându-se când oare îl promovase prietenul său la rangul de „aventurier".

Hangiul îi salută din cap:

— Iar eu sunt Garth Bracegirdle, proprietarul *Blazonului Briganzilor.* Așadar, domnilor, cu ce vă pot servi?

— Am dori să aflăm câteva informații, spuse Cornelius.

— În caz că n-ați observat, răspunse Bracegirdle clătinând din cap, ăsta este un local și nu obișnuiesc să dau informații celor care nu comandă ceva de băut.

Cornelius și Sebastian schimbară o scurtă privire.

— În acest caz, zise Cornelius scoțând din buzunar doi cronți și punându-i pe tejghea, dă-ne două halbe din cea mai bună bere.

Bracegirdle rânji, dezvelindu-și golurile dintre dinți.

— Eh, așa mai veniți de-acasă! spuse el. Ați, ăă... ați mai băut vreodată bere brigandiană?

Cei doi clătinară din cap și Bracegirdle începu să umple două căni cu o poșircă închisă la culoare, pe care o scotea cu polonicul dintr-un butoi fără capac, așezat pe podea.

— V-am întrebat pentru că berea noastră are un gust cu totul deosebit. Localnicii îi spun Febra Mlaștinii. Este fabricată după o rețetă străveche, transmisă din tată în fiu, și provoacă senzații aparte, spre deosebire de celelalte tipuri de bere.

Cârciumarul le așeză halbele în față și Sebastian privi cu îndoială spuma cenușie ce se prelingea peste marginile cănii. Când dădu să-și ridice privirea, la suprafața lichidului apăru un obiect rotund și lucios — era un ochi de animal! Cel puțin așa spera, să fie de animal. Sebastian simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Hei, ia te uită cine-i norocosul! spuse Bracegirdle, bătându-l pe umăr. Nu găsești prea mulți din ăștia într-un butoi! adăugă el, aplecându-se și șoptindu-i: Să nu le spui celorlalți, căci or să vrea toți câte un ochi.

— Ei, și-acum în legătură cu informațiile..., interveni Cornelius.

— Ah, băieți, mai întâi trebuie să bem! În sănătatea voastră!

Bracegirdle umplu încă o cană din același butoi, o ridică la gură și le făcu semn celor doi străini să-i urmeze exemplul.

Simțindu-se dintr-odată copleșit de scârbă, Sebastian luă halba și scoase ochiul din bere, așezându-l pe tejghea.

— Pe ăsta îl țin pentru mai târziu, explică el, scârbit.

— Mda, bine! mugi Bracegirdle. Hai, până la fund!

Sebastian ridică halba, inspiră profund și sorbi o gură de bere. La început, a fost impresionat de gust — dulceag și ciudat de plăcut —, dar o clipă mai târziu simți în stomac o zguduitură la fel de zdravănă ca o lovitură de bizonaur și picioarele i se înmuiară brusc. Mormăi surprins și își păstră echilibrul apucându-se de tejghea cu mâna liberă. Coborându-și ochii spre Cornelius, văzu că și prietenul său era cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Grozavă, nu-i așa, băieți? rânji cârciumarul, lingându-și de pe buze o șuviță de spumă. Și e foarte bună pentru sănătate. Tocmai de-aia și beau zece halbe pe zi!

— Zece? repetă Cornelius nevenindu-i să creadă, după care adăugă pe un ton sobru: Da, ăă... mi se pare o cantitate normală. Cornelius așeză foarte atent halba pe masă, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva s-o scape. Așadar, voiam să știm dacă licitațiile de sclavi...

— Ah, deci ați venit pentru sclavi? Eh, în cazul ăsta, vă aflați exact în locul potrivit! Nici că veți găsi un loc mai

nimerit în toată Brigandia. Mâine se deschide piața de sclavi. Domnilor, dar aveți unde să vă cazați peste noapte?

— Ăă... nu, spuse Sebastian. De ce, ne puteți recondamna... recomanda ceva? se corectă el, clătinând din cap, nedumerit cum de putuse să-l amețească o gură de bere.

— Ei bine, în mod normal, v-aș fi propus să stați aici, la *Blazonul Briganzilor*, dar ultima cameră liberă am închiriat-o domnului de colo, zise hangiul arătând în aglomerația din bar către o masă.

La masa aceea, un bărbat musculos făcea skandenberg cu un brigand zdrențăros. Cei doi mârâiau încordați și își dădeau toată silința să-și înfrângă fiecare oponentul. În cele din urmă, musculosul triumfă și urlă biruitor.

— În plus, continuă Bracegirdle, camera e încântătoare și dă direct spre platforma de licitație. Așa că ați putea licita chiar de la fereastră.

— Vorbești serios?

Cornelius chibzui o clipă, după care coborî de pe scaun.

— Unde te duci? întrebă Sebastian.

— Mă gândeam că n-ar strica să-mi încerc puțin norocul la skandenberg, răspunse el, făcându-i cu ochiul. Stai aici și bucură-te de berea ta!

— Mmm... bine.

Sebastian luă cana și o ridică cu grijă la gură, dar fără să-și descleșteze cealaltă mână de pe marginea tejghelei.

Când șocul îl izbi din nou cu aceeași intensitate, de această dată era pregătit să-i facă față.

— Chiar vorbește serios? întrebă Bracegirdle. Un omuleț atât de mic? Bruta aia de colo îl va ucide pe loc.

— Ah, nu-l cunoașteți pe Corneliuș... Cornelioș... nu-l știți pe prietenul meu, încheie el lamentabil, după care se întoarse să se uite spre masa cu întrecerea.

Îl văzu pe micuțul luptător urcând pe băncuța din fața războinicului. Întinzându-și brațul, Cornelius își așeză cotul pe o halbă întoarsă, așa încât mâna să-i fie la aceeași înălțime cu a oponentului.

— Fiți atent acum, spuse Sebastian. Chestia asta o să vă uluiască.

O clipă mai târziu, Sebastian a fost cel uluit, căci Cornelius nu i-a opus adversarului decât o foarte mică rezistență și acesta i-a culcat fără nicio problemă brațul micuț la orizontală. Sebastian se încruntă și Bracegirdle izbucni în râs.

— Eh, a fost exact cum mă așteptam, spuse el. Nimic care să mă surprindă.

Când Sebastian dădu să-i ofere o explicație hangiului, îl auzi pe Cornelius adresându-i-se matahalei:

— Ei bine, ce-ai zice dacă am disputa un meci în care să câștige cel mai bun din trei încercări și să mărim puțin

miza? Vezi tu, eu și prietenul meu nu avem unde să dormim diseară...

Sebastian zâmbi și își dădu imediat seama ce intenționa Cornelius. Micuțul luptător recurgea la unul din cele mai vechi trucuri posibile: îi lăsa adversarului impresia că are toate șansele să învingă și îl amăgea astfel să parieze pe orice.

— Așadar, continuă Cornelius, am înțeles că ai închiriat o cameră în han. Ce zici, o pui la bătaie?

— Ce?! răbufni batjocoritor bărbatul. Iar tu să pariezi cu numai câțiva cronți? Nici nu mă gândesc.

— Uite cum facem. Am afară doi cai superbi, echipați cu șei, hamuri și o grămadă de provizii — plus un bizonaur de toată frumusețea. Ești de acord să facem rămășagul, dacă mizez cu toate acestea?

Matahala privi în jurul său, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Dacă vorbești serios, atunci batem palma, piticule!

Sebastian tresări. Nu fusese o idee înțeleaptă ca matahala să-i spună lui Cornelius în acest fel. Băiatul îl văzu pe micuțul luptător ridicându-și mâneca și zâmbindu-i încrezător oponentului.

Sebastian se aplecă pe tejghea, își ridică halba și îi făcu hangiului cu ochiul, spunându-i:

— Noroc și sănătate! Ah, și încă ceva... la ce oră serviți dimineață micul dejun?

CAPITOLUL 26

UN ALIAT

În timp ce plângea în hohote, deodată, prințesa se opri surprinsă când simți o mână mângâindu-i părul.

— Gata, liniștește-te, drăguță, nu te mai necăji. O să fie totul bine.

Prințesa Kerin își șterse ochii înlăcrimați și își ridică privirea, îmbărbătată de primele cuvinte cordiale pe care le auzise de când părăsise palatul. În fața îi stătea o tânără durdulie, pistruiată, cu păr castaniu, strâns în două cozi, și ochi blânzi, albaștri. Îmbrăcată într-o dizgrațioasă rochie din pânză de sac, fata îngenunchease lângă prințesă și îi zâmbea încurajator. Străina mirosea destul de urât, ca de altfel toate captivele din cușcă. Prințesa Kerin o privi circumspectă.

— Ce vrei? întrebă neîncrezătoare.

— Nimic, îi răspunse ea. Dar nu mi-ar displăcea să vorbim nițel.

— Dacă ai venit să râzi de mine...

— Nicidecum, bună domnișoară. Aici nu prea avem de ce râde una de cealaltă.

Prințesa Kerin se mai liniști puțin:

— Presupun că socotești și tu că sunt nebună.

— Nu te cred nebună, răspunse femeia. Sau, mai bine spus, nu poți fi cu nimic mai ciudată decât noi. Dacă tu spui că ești prințesă, cine sunt eu să te contrazic? Am trăit îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că în lumea asta nimic nu este imposibil. Și, drept exemplu, când eram mică, tata avea în ogradă un porc pe care reușise să-l învețe să cânte. Îți jur că nu mint!

Prințesa Kerin se simți ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Zâmbindu-i străinei, își alungă din ochi ultimele lacrimi și o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Peg, răspunse tânăra. Mi se spune Peg Munteanca — căci sunt ciobăniță pe dealurile din Torin. De fapt, am fost ciobăniță, înainte să dea năvală în satul nostru Kasim și negustorii lui de sclavi, oftă ea. Am o familie minunată acolo; un bărbat strașnic și doi copii frumoși. Slavă Domnului că bărbatu-meu plecase cu copiii în satul învecinat, în vizită la mama lui — altminteri ar fi fost acum



mort și odraslele ne-ar fi fost vândute mâine, la licitație, odată cu mine.

Prințesa Kerin își stăpâni cu greu neliniștea:

— Vrei să spui că suntem scoase la vânzare, ca niște animale?

— Da, domniță. Mâine-i o zi mare și vin la licitație oameni din toate colțurile ținutului. E bine că n-ai prea mult de așteptat, fiindcă eu am stat zile întregi în cloaca asta.

— Dar e revoltător! explodă prințesa Kerin. Cum de-i posibil ca alți oameni să-și vândă semenii ca pe vite?

Peg o privi gânditoare.

— Domniță, dar în Keladon nu aveți sclavi? Căci de acolo ai spus că vii, nu?

Prințesa Kerin se simți îngrozitor. Într-adevăr, în orașul fetei existau sclavi, și erau cu miile, întrucât mărețul lor palat fusese construit cu sudoarea și lacrimile acelor vitregiți ai sorții — dar prințesa nu dăduse până atunci nicio atenție acestui lucru.

— Ei bine, Peg, vreau să-ți spun ceva. Dacă ajung vreodată înapoi și îmi recapăt tronul care îmi revine de drept, primul lucru pe care-l voi face va fi să desființez sclavia. Negustorii bogați își pot permite să-i plătească pe oameni să muncească pentru ei. Nimeni nu are dreptul să dețină în proprietate o altă persoană.

— Bine spus, domnișoară. Dar acum, asta nu ne ajută prea mult.

Peg se întoarse și se așeză pe paie, alături de prințesă.

— Ești și tu măritată? întrebă ea.

— Nu. Însă ar fi trebuit în curând să mă căsătoresc cu prințul Rolf din Bodengen. Ai auzit de el?

Peg chicoti:

— Firește că nu! Presupun că trebuie să fie foarte chipeș?

— Hmm. Ei bine, nu-i atât de arătos pe cât îl înfățișează tablourile și, sinceră să fiu, nici nu-mi simt inima bătând nebunește după el...

Peg o privi cu coada ochiului:

— Înțeleg, dar trebuie să fie totuși cineva pe lume care ți-a plăcut, nu? Ți se citește clar în strălucirea ochilor.

— Hmm... Da, a fost cineva și, drept să-ți spun, cu toate că l-am cunoscut doar de câteva zile, am simțit pentru el ceva... ceva deosebit.

— Vorbești de parcă n-ar mai fi printre noi.

Prințesa Kerin confirmă din cap, străduindu-se totodată să-și stăpânească emoțiile.

— Cred că-i mort, Peg — ucis de securea călăului. Și... totul a fost numai din vina mea, i se destăinui ea, simțindu-se brusc pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi, dar Peg o luă îndată de mână și o strânse încurajator.

— Povestește-mi despre el, o îndemnă ea.

— Păi... era elf de origine... din orașul Jerabim.

— Ah, se spune că elfii au anumite puteri pe care noi, oamenii, nu le posedăm. Dețin un fel de simț tainic, care le îngăduie să vadă clar firea celor din jurul lor.

— Serios? întrebă prințesa, simțind dintr-odată junghiurile remușcărilor. Înseamnă că n-ar fi trebuit să mă mire faptul că n-a avut deloc încredere în cuvintele unchiului meu.

— Unchiul tău? Ăsta ar fi...?

— Regele Septimus din Keladon, îi răspunse prințesa cu amărăciune. Același unchi în care am avut încredere ani de zile. Omul care a plănuit să devin sclavă, așa încât să poată rămâne pe tronul care mi se cuvine de drept.

— Vai, domniță, e îngrozitor!

Prințesa se uită la Peg prin vălul încețoșat al lacrimilor:

— Înseamnă că... mă crezi cu adevărat?

— Da, firește. Știu să recunosc un nebun, atunci când îl văd — și, crede-mă, am întâlnit destui la viața mea. Tu însă nu-mi pari să faci parte din această categorie — și aș putea băga mâna în foc pentru asta. Problema e, cum te-ar putea ajuta simplul fapt că eu cred în ceea ce spui? întrebă ea, arătând spre deținutele amărâte înghesuite în cușcă. Pe sărmanele astea nu le putem convinge și, de

asemenea, nici gardienii nu cred să binevoiască să plece urechea la vorbele tale.

— Înseamnă că nu-mi mai rămâne decât speranța, spuse încetișor prințesa Kerin.

— Ce speranță, domnișoară?

— Că va afla cineva unde sunt.

Max aștepta parcă de-o veșnicie în afara tavernei. Trecuse mai devreme prin niște clipe tensionate, când câteva găști de tâlhari se arătaseră mai mult decât interesați de conținutul desagilor lui Sebastian, și bizonaurul se văzuse nevoit să le vorbească în grai omenesc — moment în care bandiții s-au arătat atât de surprinși, încât au hotărât să nu-și facă probleme și și-au văzut de drum. Când începu să se întrebe dacă n-ar fi fost cumva mai bine să intre în cârciumă și să-și caute stăpânul, exact în acea clipă, Sebastian și Cornelius ieșiră din han foarte îmbujorați, duhnind puternic a băutură.

— Ați băut! remarcă oripilat Max.

— Mda, îi confirmă Sebastian, foarte mulțumit de el însuși. Dar n-am avut ce face.

— Este uluitor! Biata prințesă Kerin zace captivă undeva în acest oraș și voi doi vă afumați în cârciuma locală. Ce să mai zic — halal salvatori!

— Nu e ceea ce crezi, îi spuse Cornelius. În plus, numai Sebastian e amețit. Eu doar m-am prefăcut că beau.

Sebastian îl privi înmărmurit:

— Te-ai... te-ai prefăcut?

— Normal. Doar nu-ți închipuiai că aș putea bea porcăria aia, nu?

Sebastian se încruntă:

— Eh... oricum, n-are importanță, căci Corneliuș a câștigat la șkandenberg — ceea ce înșeamnă că nu te pierdem nici pe tine și nici pe cai.

— Ce tot bolborosești acolo? întrebă Max. Cum rămâne cu prințesa?

— Trebuie să ne fașem un plan de acșiune, spuse Sebastian, pornind clătinându-se spre armăsar și izbutind cu oarece dificultate să desfacă desagile. Acum va trebui să merșem în cameră și să hotărâm ce-avem de făcut.

— În cameră?! pufni indignat Max. Aveți de gând să mă lăsați iarăși singur?

— Șșș, îl domoli Cornelius, ducându-și un deget în dreptul buzelor. Suntem nevoiți, pentru că n-am avea cum să ducem un bizonaur în camera unui han, nu-i așa?

— Ah, splendid! Eu o să stau singur aici toată noaptea, în timp ce voi o să dormiți într-un pat moale.

— Nu vom dormi câtuși de puțin, îl încredință Cornelius, desfăcând traistele de pe Phantom. Va trebui

să punem la punct un plan de acțiune. Și, Max, tu vei avea de jucat un rol foarte important. Avem nevoie să stai cu ochii în patru, deoarece licitația începe dimineață la prima oră.

— Și trebuie să ne păzești caii, îi reaminti Sebastian, fiindcă nu vom putea șcăpa fără ei.

După ce-și aruncă desagile pe umăr, băiatul porni pe două cărări spre ușa hanului.

— Noapte bună, prietene, îi strigă el peste umăr.

— Are dreptate, spuse Cornelius, pornind în urma lui, după care se opri și-l privi încă o dată pe Max. Știi, mai devreme te-am inclus în pariul de la skandenberg și, pentru o clipă... pentru o fracțiune de secundă... m-am gândit serios să pierd, îi zise el, după care zâmbi și clătină din cap. Dar, în cele din urmă, a triumfat bunul simț. Noapte bună, Max! încheie el, pornind după Sebastian.

Max rămase pironit locului și privi în urma lor ușor neîncrezător, până când cei doi au închis ușa în spatele lor. Se uită la Phantom și clătină din cap.

— Este tipic din partea lor, se plânse el. S-au refugiat în confortul și tihna tavernei, unde se vor desfăta probabil cu o cină îmbelșugată și vor bea câte un pocal cu vin. În schimb, noi n-am mâncat nimic toată ziua, nici măcar o mână de mulci. Situațiile de acest gen te ajută să înțelegi ce poziție ocupi în marea schemă a lucrurilor.

Dacă ești biped, trăiești în huzur; dacă ești patruped, de-abia îți duci traiul de pe-o zi pe alta — o stare de fapt suficient de nedreaptă cât să te deprime total.

Phantom forăi și lovi din picior.

Max oftă:

— A fi un animal educat este uneori o binecuvântare dezolantă. Asta ți-o mai pot spune o dată.

La adăpostul camerei, Cornelius deschise fereastra și Sebastian privi piața pustie, luminată de lună. Max aștepta alături de cei doi cai legați de un par în dreapta scuarului, iar în față, dedesubtul ferestrei, se întindea estrada lată din lemn a platformei pe care urma să fie ținută licitația.

— Acolo vor fi aduși mâine deținuții, spuse gânditor Cornelius.

— Și unde crezi că sunt acum? întrebă Sebastian.

— Părerea mea e că sunt chiar acolo, răspunse Cornelius indicând cu arătătorul spre stânga lor, în spatele scenei, către o ușă metalică ce părea să ducă spre o încăpere subterană. Aia trebuie să fie temnița, căci, după cum observi, clădirea n-are nici măcar o fereastră.

— N-ar fi bine să lansăm un atac asupra clădirii? sugeră Sebastian. De ce să așteptăm până mâine, când vor mișuna în piașă o mulșime de oameni?

Cornelius îi respinse propunerea:

— Nu există decât o singură intrare, remarcă el, și nimeni n-ar deschide ușa unor necunoscuți. În plus, momentan se vede că nu prea ești în formă, adăugă el, încruntându-se ușor. Așa că va trebui să acționăm mâine. Și, după cum ai spus, vor fi prezenți în piață foarte mulți oameni, ceea ce înseamnă că trebuie să ne bizuim pe elementul-surpriză.

Cornelius începu să scoată de la brâu componentele arbaletei miniaturale și le asamblă cu deosebită dexteritate, după care luă o săgeată scurtă din lemn, cu vârf metalic în trei gheare. Într-un final scoase din desagă un colac de ață mătăsoasă și legă strâns de săgeată un capăt al firului, după care o fixă în arbaletă. Micuțul luptător reveni la fereastră și privi atent în lungul pieței.

— Ce faci? întrebă Sebastian.

— Șșș! Îmi strici concentrarea. Uite, ține asta!

Cornelius îi înmână capătul liber al firului și, asigurându-se că scuarul este în continuare pustiu, ridică arbaleta la ochi și ținti în depărtare. Sebastian privi peste umărul lui Cornelius și observă că acesta țintise în cealaltă parte a pieței, către o clădire mai micuță, cu acoperiș ornamentat cu un fel de metereze. Cornelius se concentră, apăsă trăgaciul și săgeata țâșni pe fereastră, desfășurând firul în urma ei. Zburând într-un grațios arc de cerc, săgeata ateriză exact între două creneluri.

— E perfect, spuse Cornelius. Ei, acum, trage firul... foarte ușor.

Sebastian se conformă și, câteva clipe mai târziu, ghearele vârfului se înțepeniră în zidurile de pe marginea acoperișului. Cornelius reveni lângă el și trase puternic de ață, pentru a fi sigur că săgeata era bine prinsă între creneluri. Ținând firul bine întins, îi ceru lui Sebastian să urce pe un scaun și să-l lege strâns de una din traversele tavanului.

— Gata! Asta a fost! spuse el, ciupind firul ca pe struna unui instrument proaspăt acordat, după care îl conduse pe Sebastian înapoi la fereastră și îi arătă că au reușit să-și asigure un traseu aerian ce cobora în pantă lină, la nici trei metri deasupra centrului scenei.

— Pentru ce-i asta? întrebă nedumerit Sebastian.

— Pentru ce-i asta?! Ei bine, este cea mai scurtă cale până la platformă! La momentul potrivit, treci peste ață o bucată scurtă de funie, sari pe fereastră și țâșnești în zbor de-a lungul pieței. Odată ajuns deasupra scenei, dai drumul capetelor frânghiei și vei ateriza exact în mijlocul platformei!

Sebastian îl privi precaut:

— Obșerv că vorbești ca și cum eu aș fi cel în mășură să fac cheștia așta.

— Da, firește. De ce nu? Te vei descurca de minune.

— Corneliuș, da' eu n-am eșperiența ta într-ale milităriei.

— Eh, lasă că o să te descurci foarte bine. În plus, ești nevoit să faci asta, pentru că eu voi fi ocupat cu crearea diversiunii, îi zise Cornelius, arătând spre câteva mici deschizături sub scenă. Statura îmi permite să mă pot strecura pe acolo.

— Da, înșă firul ășta nu pare șuficient de puternic șă-mi șină greutatea!

— Vorbești prostii. Firul despre care vorbești este tors din pânza unui păianjen golmiran de tunel și este unul dintre cele mai rezistente materiale cunoscute oamenilor. Și nu-ți face griji, fiindcă nu vei sta suspendat decât vreo câteva momente. Hai, arată-mi cum funcționează bețele astea bubuitoare...

O clipă mai târziu, Cornelius întinsese pe pat dispozitivele explozive și se apucase deja să confecționeze fitiluri scurte, încercând totodată să aprecieze cât timp îi va lua să le aprindă, ca să plece de sub platformă înainte de explozie. În vreme ce prietenul său își vedea sârguincios de treabă, Sebastian observă pe chipul acestuia strălucirea bucuriei, asemeni unui băiețandru ce aștepta începerea jocului său favorit. Părea să nici nu-l intereseze că ar fi putut fi rănit sau chiar ucis.

Sebastian oftă și se întoarse să privească din nou scuarul pustiu al pieței, concentrându-se în special asupra fantei de lumină ce se zărea pe sub ușa ferecată a închisorii prințesei Kerin. Și-ar fi dorit s-o poată avertiza în privința acțiunii de a doua zi. Sărmana fată își pierduse probabil complet speranțele, gândi el. Cât își dorea să-i poată vorbi, să-i mângâie părul mătăsos...

O subită panică îl cuprinse imediat ce-și dădu seama de sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Era o nebunie, își spuse — căci el era un om de rând, în timp ce fata urma să fie regină. În plus, prințesa îi spusese deja că este datoare să se mărite cu prințul Rolf din Bodengen. Cu toate acestea, călătorise numai pentru ea în cel mai primejdios oraș posibil și doar pentru ea își va risca viața în dimineața zilei ce va urma.

Dar, pentru moment, nu avea altceva de făcut decât să aștepte și să-l urmărească pe Cornelius pregătindu-se pentru ceea ce prietenul său promisese să fie un spectacol pe cinste...

CAPITOLUL 27

MAREA LICITAȚIE

Prințesa Kerin se trezi la atingerea unei mâini care o mișcă ușor de umăr și i se strecură în vis.

— Sebastian, șopti ea. Încă nu. Să mai așteptăm câteva minute...

În acel moment se dezmetici complet și își dădu brusc seama că era înfrigurată, murdară și stătea întinsă pe un strat de paie răvășite. Ridicându-și privirea, văzu că zâmbetul ce-o întâmpină nu-i aparținea lui Sebastian, ci lui Peg.

— Așadar, ăsta-i este numele. Sebastian, nu? spuse ea cu blândețe.

— Visam, zise prințesa Kerin, ridicându-se în capul oaselor și privind înăuntrul cuștii, unde celelalte deținute erau foarte agitate. Ce se întâmplă? întrebă ea.

— E dimineață. Ne vor da cât de curând ceva de mâncare.

— Ah, ce bine, spuse prințesa, amintindu-și că nu mâncase nimic de când părăsise Keladonul. Sunt lihnită! Știi cumva ce ne servesc? Sper să ne aducă măcar niște ouă...

— Eu nu mi-aș face speranțe prea mari, domniță, o avertiză Peg. Vom căpăta doar câteva bucățele de pâine uscată.

— Eh, mie... chiar îmi place pâinea, spuse ea, încercând să nu-și manifeste dezamăgirea.

— În cazul ăsta va trebui să te lupți serios pentru ea, o preveni Peg.

— Să mă lupt? întrebă șocată prințesa. Cum să mă lupt pentru mâncare? Este mai mult decât înjositor.

— Posibil, domniță, dar așa decurg aici lucrurile. Gardianul ne azvârle câteva resturi de pâine și toți încep să se încaiere. Ține minte: asta-i ultima noastră masă, înainte să fim vândute și luate de noii noștri stăpâni.

Drept răspuns, prințesa Kerin dădu resemnată din cap. Se simțea de parcă ar fi trecut dintr-un vis plăcut într-un coșmar insuportabil. Somnul o ajutase oarecum să uite de situația în care ajunsese.

Când ușa din metal a închisorii se deschise scârțâind, razele strălucitoare ale soarelui risipiră pentru o clipă

semiobscuritatea din interior; o namilă de soldat cu două găleți de tablă își făcu apariția.

— 'Neața, porcișorilor! îi salută batjocoritor. A sosit gustarea de dimineață!

În fața cuștii cu bărbați, soldatul aruncă printre gratii lăturile dintr-o găleată și provocă instantaneu o învălmășeală în care toți deținuții, tineri și bătrâni, au plonjat printre paiele de pe podea, încercând să-și înșface micul dejun. Loviturile au început să curgă în stânga și-n dreapta, iar câțiva bătrâni au fost îmbrânciți fără rușine de colegii lor mai tineri și mai puternici, care și-au adjudecat fără probleme partea leului din cantitatea jalnică de mâncare ce le fusese oferită. Imediat ce înhățau o bucățică de pâine, captivii se retrăgeau iute în diverse părți ale cuștii, se ghemuiau și înfulecau pâinea ca niște animale hămesite de foame.

Rânjind satisfăcut, soldatul luă cealaltă găleată și se apropie de cușca femeilor.

— Bună, doamnelor! chicoti el. Așa-i că mi-ați dus doru'?

— Pregătește-te, îi șopti Peg prințesei.

Soldatul așteptă destul de mult cu găleata ridicată, știind foarte bine cât de chinuitor trebuia să fie gestul său pentru femeile înfometate din cușcă. În cele din urmă azvârli resturile de mâncare printre gratii și urmări scena

zâmbind mulțumit. Prințesa Kerin porni în față, dar se trezi imediat dată la o parte de iureșul deținutelor din spatele ei, care s-au îmbulzit disperate în jurul grămăjoarei de resturi alimentare, împingându-se și înghiontindu-se brutal în graba lor de a intra în posesia unor fărâme care să le asigure subzistența. În timp ce sărmanele femei se trăgeau de păr și se zgâriau cu sălbăticie, prințesei îi dădură lacrimile de rușine, când își aminti de banchetele somptuoase la care participase în Keladon, unde de-abia se atingea de bucatele fine de pe platourile doldora. Fata se întoarse dezgustată și se ghemui resemnată într-un colț al cuștii.

Strângând în pumni două coji de pâine, Peg reveni câteva clipe mai târziu și, așezându-se alături de prințesă, îi dădu și fetei o bucățică.

— Nu, mulțumesc, îi zise ea, clătinând din cap. Sunt ale tale, Peg. Eu nu merit să mănânc.

— Nici să n-aud așa ceva, spuse Peg, îndesându-i în palme o bucată de pâine. Domniță, trebuie să mănânci și să-ți păstrezi puterile, căci nu poți ști când vei mai avea această ocazie. Hai, nu te sfii!

Peg insistă până când prințesa Kerin cedă în cele din urmă și luă o mușcătură. Pâinea, mucegăită și tare, era singurul aliment pe care îl gusta după zeci de ore de înfometare. Fata o înfulecă lacomă, savurând-o până la

ultima firimitură. În timp ce mânca, își jură că, atâta vreme cât va trăi, nu va mai întoarce niciodată spatele sărăciei.

Odată ce fata termină ultima înghițitură de pâine, ușa închisorii se deschise larg și în prag apăru un bărbat ce păși arogant în interior, stârnind cu ghetele-i butucănoase vârtejuri mici de praf, ce dansau haotic în razele soarelui. Kasim rânjea mieros și se arătă foarte mulțumit de el însuși. Venind cu pași mari până în centrul pivniței, se opri și își puse o mână în șold, în vreme ce în cealaltă ținea un bici împletit din piele.

— Sclavi, a sosit clipa pe care o așteptați cu toții. Acum veți afla cât valorează viețile voastre mizerabile, li se adresă el, îndreptându-și atenția spre prințesa Kerin, moment în care ochii îi sclipiră reci și batjocoritori. Pe unii dintre voi vom căpăta bani frumoși, în vreme ce pe alții nu vom lua decât vreo câțiva bănuți amărâți. Important este că eu tot ies în câștig, pufni el. Scoateți-i afară! încheie Kasim, întorcându-se pe călcâie și pornind apăsat spre ușa deschisă a temniței.

Prințesa Kerin se uită la Peg și fata îi zâmbi încrezătoare.

— Hai, domniță, îi spuse ea, luând-o de mână. Oriunde vom ajunge, tot ne va fi mai bine decât în groapa asta împuțită.

Prințesa Kerin o aprobă în tăcere. Era mulțumită că avea un sprijin, chiar dacă acesta avea să-i stea, probabil, foarte puțin timp aproape. Ea și Peg au pornit în spatele celorlalte captive, ieșind din cușcă și îndreptându-se către ieșire.

Sunetele puternice ale trompetelor îi dădură lui Sebastian de înțeles că urma să se întâmple ceva important. Privind de la fereastra deschisă a camerei, văzu grupuri mari de oameni strângându-se în jurul scenei. Cornelius coborâse cu multe ceasuri în urmă și băiatul nu mai știa nimic de el. Zărindu-i pe Max și pe cei doi cai în mijlocul mulțimii, la mică distanță de platformă, bănui că micuțul luptător trebuia să fie undeva prin apropiere — însă dedesubtul scenei, fixând probabil explozivii sub podium. Sebastian spera ca prietenul său să fi făcut fitilurile suficient de lungi, pentru că altminteri era foarte posibil ca acestea să detoneze foarte rapid încărcăturile — și atunci nici măcar Cornelius n-ar mai fi supraviețuit...

Sebastian zări un bărbat robust și chelios ce urca treptele din spatele scenei. Odată ajuns pe estrada din lemn a platformei, acesta îi salută cu mâna pe câțiva spectatori pe care îi recunoscu în mulțime. În spate îl urma un șir lung de femei zdrențuite, escortate de câțiva soldați în uniformă, înarmați cu sulițe. Sebastian o căută

îndelung din priviri pe prințesa Kerin, dar nu reuși s-o vadă. Trăgând concluzia că fata nu era în grup, deodată, o zări în spatele captivelor, fragilă și speriată, ținându-se de mâini cu o femeie care părea să-i vorbească.

Sebastian luă de pe pat frânghia scurtă cu ajutorul căreia urma să ajungă pe scenă, o trecu peste firul întins ce ieșea pe fereastră și așteptă. Cornelius îi ceruse să aibă răbdare până când prințesa Kerin va urca pe un mic podium, un postament cu doar câțiva centimetri mai înalt decât nivelul platformei. Pe măsură ce licitatorii discutau despre calitățile femeilor scoase la vânzare, mulțimea devenea tot mai gălăgioasă și Kasim își ridică în cele din urmă brațele, cerându-le oamenilor să facă liniște.

— Salutări, locuitori ai Brigandiei, strigă el. Bun venit la târgul nostru lunar de sclavi!

Spectatorii i-au întâmpinat salutul cu urale aprobatoare și Kasim se întoarse și privi la femeile bulucite în spatele său, după care își îndreptă din nou atenția spre mulțime și își ridică încă o dată brațele.

— Mă cunoașteți cu toții foarte bine, răcni el. Sunt Kasim cel Onest. Sclavii mei sunt adunați de prin toată lumea și vă garantez că fiecare dintre aceștia va da rezultatele așteptate. Dacă oricare din sclavii cumpărați astăzi nu rezistă cel puțin un an de zile, îl voi înlocui pe gratis cu un exemplar similar!

Oferta fu pe placul mulțimii, care o salută printr-un val de aclamații.

— Dacă vreunul din ei refuză să-și asculte stăpânul fără să crâcnească, voi veni personal și îi voi administra o lecție chiar la fața locului! adăugă el, trosnind din bici în fața oamenilor și făcându-le cu ochiul, gest recompensat prin hohote de râs. Și am sclavi pe toate gusturile, îi asigură Kasim: mari, mici, scunzi, înalți, grași, slabi, tineri, bătrâni — orice ați căuta, fiți siguri că veți găsi aici! În plus, nu trebuie să pierdeți oferta specială a săptămânii: la doi sclavi, primiți un al treilea la jumătate de preț!

Mulțimea izbucni în urale și mai intense — semn că negustorul de sclavi era foarte popular în Brigandia.

Privind cum prințesa Kerin aștepta neputincioasă pe scenă, Sebastian simți un imbold puternic de a coborî și de a-i arăta lui Kasim că nu toată lumea îi aproba îndeletnicirea. Știa însă că trebuia să aibă răbdare până la momentul potrivit; altminteri n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să scape cu viață. Băiatul se întrebă cum se descurca oare Cornelius dedesubtul platformei...

Printre grinzile încrucișate de sub scenă, Cornelius își vedea conștiincios de treabă și fixa pe unul din suporții principali ai estradei ultima încărcătură de bețe bubuitoare. Înnodase capetele fitilurilor scurte într-un mic

ghemotoc, gândindu-se că în acest fel se vor aprinde simultan și va avea măcar zece secunde în care să se adăpostească de explozie. Privi spre o fantă din scândura de deasupra capului, prin care putea cât de cât întrezări ce se întâmpla pe scenă.

Știind că îi va fi imposibil să vadă cu exactitate momentul în care prințesa Kerin va păși pe postament, îi ceruse lui Max să scoată un muget puternic, care avea să reprezinte totodată și semnalul aprinderii fitilurilor. Deși era cât se poate de limpede ce se va întâmpla odată cu producerea exploziei, Cornelius recunoscu în sinea lui că nu avea nici cea mai vagă idee despre efectele concrete ale acesteia. Cu puțin noroc, explozia va provoca un șoc în mulțime și le va permite astfel să scape — însă Cornelius habar n-avea cât de mulți oameni se înghesuiseră în piață.

Terminând de legat ultima încărcătură, scoase din buzunar o cutiuță cu iască și o mică lumânare pe care o împrumutase din camera hanului. Se ghemui și adună la un loc câteva paie, după care scăpără repetat cremenea de oțelul cutiei, până când iscă o scânteie suficient de mare cât să aprindă mocnit grămăjoara de paie, în care suflă atent și obținu o flăcăruie de care apropie fitilul lumânării. Se așeză pe pământ, pregătit să aprindă fitilurile imediat ce auzea semnalul lui Max. Un moment mai

târziu, de deasupra lui răsună glasul grav al lui Kasim, adresându-se publicului...

Din locul în care stătea, în apropierea părții din față a platformei, Max putea să vadă perfect cum decurgeau lucrurile pe scenă, unde Kasim își desfăcu teatral brațele.

— Prieteni, de-acum suntem pregătiți, răcni el. Să înceapă licitația! Aduceți primul sclav!

Un soldat se apropie de șirul captivelor și o smuci de braț pe o femeie sfrijită, cu păr încâlcit. Ostașul o îmbrânci spre Kasim, iar acesta îi făcu semn din bici să urce pe piedestalul de lemn din fața ei, soclu de unde mulțimea o putea vedea mai bine. Vădit îngrozită, femeia ascultă ordinul și încremeni pe podium, privind neliniștită în jurul ei.

— Iată aici o frumusețe autentică, urlă Kasim sarcastic, în hohotele grotești ale mulțimii. Într-adevăr, mușchii i s-au cam lipit de oase, dar, chiar și așa, se pricepe foarte bine la frecatul dușumelelor, la curățat latrine și n-am nicio îndoială că știe să gătească și să coasă. Așadar, cine oferă pentru ea un cronț?

Din mulțime se ridică un braț și licitația începu.

Max observă în ochii femeii lacrimile cumplitei umilințe. Trebuie să se fi simțit îngrozitor, sărmana de ea, gândi Max. Cu toate că și semenii lui treceau prin

astfel de tratamente, majoritatea bizonaurilor care ajung într-un anumit moment al vieții să fie vânduți, sunt licitați întotdeauna de oameni — niciodată de semeni de-ai lor! Niciun bizonaur nu s-ar coborî vreodată la un asemenea nivel de josnicie.

— Vreau să dați la o parte sălbăticiunea aia păroasă, se auzi o voce din dreapta.

Max își întoarse capul mirat și văzu la mică distanță patru sclavi ce se chinuiau din răsputeri să țină cât mai sus o lectică luxoasă, așa încât ocupanții ei să vadă mai bine ce se întâmplă pe scena de licitație. Un negutător gras și soția supraponderală a acestuia ședeau tolăniți pe divanul tapisat în catifea scumpă și împânzit cu perne din brocart, de unde priveau cu interes și comentau cele ce se petreceau pe scenă. Femeia își ținea la nas o batistă din mătase și, vădit deranjată de mirosul din jurul ei, arătă spre Max cu un deget butucănos și plin de inele cu giuvaiere.

— Archibald, îi spuse ea soțului, chiar nu poți să-l dai la o parte? Știi bine cât sunt de sensibilă la mirosuri.

— Nu văd cum l-am putea urni, îi răspunse negustorul. E cam mare înghesuiala aici. Drept să-ți spun, nu știu cine a fost atât de prost încât să lase în piață un asemenea dobitoc, adăugă el, ridicând brațul și strigând din răsputeri: Trei cronți!

— Chiar ai de gând să licitezi pentru ramolita aia cu figură de murătură? protestă nevasta. Pentru ce vrei s-o cumperi?

— Servitoarea care se îngrijește de hazna e prea bătrână și de-abia se mai ține pe picioare, răspunse Archibald. Așa că nu văd de ce n-am da câțiva cronți în plus, pentru cineva mai în putere.

De la înălțimea scenei, Kasim scrută atent mulțimea:

— Iată că mi s-au oferit trei cronți! Aud cumva patru cronți? întrebă el, privind îndelung spre mulțime. Nimeni? Rămâne așadar la trei cronți... o dată... de două ori...

— Patru cronți, strigă Max cât putu, ținându-și totodată capul plecat în pământ.

— Patru cronți! răcni Kasim, vânturând un braț în direcția lui Max. Cine oferă cinci?

După o lungă pauză, Archibald strigă:

— Cinci cronți!

Nevasta negustorului îi aruncă o privire dezaprobatoare pe deasupra batistei de mătase.

— Să nu mai licitezi, căci nu merită atâția bani, îl povățui ea.

Archibald zâmbi:

— Nu-ți face griji, fiindcă nu va oferi nimeni mai mult de...

— Șase cronți! spuse Max.

— Șase cronți, repetă Kasim. Aud cumva șapte?

Negustorul privi în mulțime, încercând zadarnic să-l descopere pe cel care licita împotriva lui.

— Cine să fie? își întrebă el nevasta. După accent pare o persoană foarte educată. Pun pariu că-i vânzătorul de uleiuri, parvenitul ăla de Antonius. Întotdeauna caută să-mi arate că-i mai bun ca mine.

— Lasă-te păgubaș, îl sfătui ea. Nu e cine știe ce pierdere. Mai sunt și alte sclave. Poate găsești una mai tânără, mai puternică...

Comerciantul își ignoră soția.

— Șapte cronți! răcni sfidător — semn că era genul de om obișnuit să câștige întotdeauna. Eh, acum să vedem dacă își mai permite Antonius să mă întreacă, adăugă el, zâmbindu-i încrezut soției.

— Douăzeci de cronți! spuse Max, stârnind rumoare în mulțime.

— Douăzeci de cronți? urlă Kasim, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Este incredibil! adăugă el, scrutând mulțimea și căutând să descopere cine era licitatorul. Suntem de-abia la prima vânzare a zilei și cumpărătorii au și început să-și dezlege baierele pungii. Ia să vedem, oferă cineva mai mult de douăzeci?

În timp ce negustorul se uita în jur cu gura căscată, soția acestuia arătă spre Max.

— Animalul ăla a vorbit! strigă ea. L-am văzut cu ochii mei cum și-a mișcat fălcile!

— Ce? o privi uluit grăsanul. Nu fi ridicolă, draga mea. A fost Antonius. Îi cunosc foarte bine glasul ăla scârbos. Da' lasă că nu mă întrece el pe mine!

Negustorul dădu să supraliciteze, dar nevastă-sa îl apucă strâns de braț și nu-și descleștă degete până când Kasim nu încheie licitația.

— O dată... de două ori... adjudecată pentru douăzeci de cronți!

Îmbrâncind-o pe femeie de pe podium, Kasim o împinse cu brutalitate spre țarcul în care sclavii trebuia să-și aștepte stăpânii, după care făcu semn soldaților să-i aducă pe altcineva.

Max privi mulțumit cu coada ochiului spre divanul unde negustorul, roșu ca racul, se certa cu nevastă-sa.

— Îți spun că bizonaurul a licitat! L-am văzut clar cum și-a mișcat gura!

— Femeie, tu mă crezi prost? De când ne-am deschis magazinul alături de prăvălia lui, Antonius nu urmărește decât să se răzbune pe mine.

— N-a fost Antonius! Tu nu știi că animalele astea pot învăța să vorbească?

— Ah, fii serioasă — de parcă o brută din asta păroasă ar avea inteligența să liciteze la un târg de sclavi! Hai, taci din gură, că asta arată foarte interesantă.

— Nu te las să licitezi! E prea drăguță pentru gusturile mele.

Întorcându-și capul spre scenă, Max își holbă uluit ochii. Credea că va aștepta ceasuri în șir până când avea să vină rândul prințesei, dar se înșelase, căci fata era îmboldită cu vârful suliței să se apropie de centrul scenei, în timp ce un al doilea soldat o ținea în frâu pe femeia grăsuță care o însoțise până atunci. Prințesa urcă șovăielnică pe podium și Max aruncă o privire spre fereastra camerei, unde îl zări pe Sebastian ghemuit, pregătit să facă saltul imediat ce auzea semnalul de start. Max încremeni speriat pentru o clipă, căci nu mai ținea minte ce semnal trebuia să dea. Începu să intre în panică și, deodată, își aminti: nu era vorba despre un cuvânt sau ceva complicat, ci era același sunet degradant pe care îl folosise de curând. Și totuși, gândi el, de această dată urma să-l răcnească pentru o cauză nobilă.

Umflându-și zdravăn plămânii, Max își înălță capul și scoase un prelung și răsunător: *Muuuuuuuuuuuuuu!*

CAPITOLUL 28

SALVAREA

Mugetul se auzi atât de puternic dedesubtul platformei, încât Cornelius tresări ca dintr-un coșmar. Își întinse iute o mână și dădu să apuce lumânarea, dar o lovi greșit cu vârful degetelor și o răsturnă, stingându-i numaidecât flacăra.

— Nu se poate! icni el, scotocindu-se în buzunar după amnar.

Știind că va trebui să aprindă iar lumânarea — răstimp în care Sebastian se lansase deja, la auzul semnalului pe care îl dăduse Max —, Cornelius strânse cremenea într-o mână și începu să o scapere frenetic…

Sebastian apucă ferm în pumni capetele frânghiei, inspiră profund și sări pe fereastră.

Inițial căzu în gol și avu câteva clipe cumplita senzație că va sfârși prăbușindu-se pe caldarâmul străzii — dar firul care îl susținea îl săltă brusc și îl coborî spre scenă, mai întâi încetișor, după care tot mai vertiginos. Văzu dedesubt platforma spațioasă din lemn, unde prințesa Kerin privea neliniștită spre mulțimea îngrămădită în jurul scenei și, în timp ce se uita la fată, Sebastian își dădu seama că descinderea i se accelera din ce în ce mai mult, iar funia scurtă de care se ținea aluneca tot mai iute pe firul mătăsos de care stătea suspendat. Ridicându-și ochii spre celălalt capăt al firului, observă cum ghearele săgeții smulseseră o bucată mare din zidăria acoperișului în care stăteau prinse.

Firul cedă brusc și Sebastian se trezi plonjând neputincios prin aer. Deschizându-și gura să strige, observă că se apropia în viteză de scena înțesată de oameni și renunță la strigăt, preferând în schimb să se concentreze asupra unei aterizări în siguranță.

Cornelius lovea cu sârguință amnarul, dar scânteile fâsâiau și se stingeau imediat ce atingeau grămăjoara de paie. Lovind în mod repetat cremenea, palmele i se umezeau tot mai mult de la transpirație și, exact când se gândise că nu mai are rost să continue, o scânteie scăpără în iască, licări într-un roșu-incandescent și izbucni într-o micuță

flacără gălbuie. Înșfăcă iute lumânarea, îi apropie foarte atent fitilul de flăcăruie și izbuti s-o aprindă.

— În sfârșit! oftă el, fiind cât pe ce să o stingă din nou.

Protejând flacăra cu latul palmei, pentru a fi sigur că nu o stinge cu suflul respirației, o apropie de ghemotocul fitilurilor înnodate la mijlocul grinzii principale și, deodată, îi izbucni în față o mică flamă sfârâitoare. Cornelius se ghemui pentru o clipă și privi captivat fitilurile ce se scurtau cu rapiditate. Amintindu-și că nu are vreme de pierdut, se întoarse și porni grabnic de-a bușilea spre deschizătura din fața scenei. În acel moment, cămașa de zale i se agăță într-un cui și-l încremeni locului, în timp ce fitilurile ardeau tot mai rapid spre încărcătura explozibililor...

Max privi îngrozit plonjonul lui Sebastian prin aer. Era destul de sigur că acest ultim eveniment nu fusese unul intenționat și, privind la modul în care trupul deșirat al băiatului se prăbușea haotic spre scenă, n-ar fi putut spune în ce punct al platformei va ateriza și nici dacă o va atinge mai întâi cu capul sau cu picioarele. Max însă nu mai avea timp de pierdut cu observațiile, căci trebuia să ducă la bun sfârșit rolul pe care îl avea în planul de salvare. Le făcu semn din cap celor doi cai care stăteau chiar în fața lui, mai aproape de scenă, și le spuse:

— În regulă. La comanda mea. Unu... doi... *trei!*

Max și cei doi cai s-au poziționat iute cu spatele la scenă. Odată ce Sebastian, Cornelius și prințesa încălecau armăsarii, Max era cel care trebuia pornească primul și să le elibereze drumul. Imediat ce se întoarse, remarcă foarte mulțumit că negustorul cel gras și nevasta acestuia se aflau chiar în fața sa și, observându-le chipurile surprinse, nu putu rezista ispitei de a le vorbi:

— O zi splendidă pentru licitație, nu-i așa? spuse el voios.

Sebastian se îmbărbătă pentru impactul violent cu lemnul scenei, când, în ultimul moment posibil, între corpul subțirel al băiatului și platformă interveni ceva moale: Kasim. Cu numai o clipă înainte să se prăvălească peste negustorul de sclavi, Sebastian zări pe chipul acestuia expresia surprinderii și îl auzi grohăind șocat, pierzându-și aerul din plămâni. Cei doi s-au prăbușit și Kasim izbi scena cu doar câteva secunde înainte ca Sebastian să cadă peste el. Kasim își bulbucă îndurerat ochii și dădu să strige, dar nu izbuti să-și tragă răsuflarea. Sebastian se rostogoli pe spate și se trezi sub privirea stupefiată a prințesei Kerin.

— Tu erai! spuse ea pe nerăsuflate. De unde ai apărut?

Nemaiavând vreme să-și tragă suflul pentru a-i da un răspuns, Sebastian îi arătă vag spre fereastra camerei de la etajul tavernei de vizavi.

Ridicându-se în picioare, își scoase iute sabia, știind bine că soldații se holbau încremeniți la el, prea uluiți să reacționeze. Știa de asemenea că situația în care ajunsese nu avea să dureze prea multă vreme, așa că se apropie de prințesa Kerin, o luă de mijloc și o conduse către marginea platformei, întrebându-se totodată de ce nu survenise până în acel moment explozia. Să nu se fi aprins oare explozibilii? Auzind un geamăt în apropiere, își coborî privirea și îl văzu pe Kasim chinuindu-se înfuriat să se ridice, ținând strâns în pumnu-i uriaș mânerul biciului din piele.

— Și acum, ce facem? întrebă prințesa Kerin.

Era o întrebare foarte bună.

Cu cât Cornelius se forța să scape din cuiul în care se agățase, cu atât zalele cămășii se prindeau mai temeinic în floarea cuiului și refuzau să cedeze. Micuțul luptător privi înspăimântat spre bețele bubuitoare, ale căror fitiluri ardeau cu o viteză uluitoare și ajunseseră la numai o lățime de deget de încărcătura explozivă.

— Pe barba lui Shadlog! mârâi el, încordându-și puterile și smucindu-se cu toată forța, moment în care auzi

o sfâşietură şi, brusc, se simţi liber să înainteze de-a buşilea spre deschizătura din faţa scenei...

— Elfule, nu ştiu cum ai ajuns aici, zbieră Kasim, înaintând spre Sebastian şi ridicându-şi biciul, dar când voi termina cu tine, îţi vei dori să fi rămas în Keladon şi să fi înfruntat securea călăului.

În spatele lui, unii soldaţi îşi scoaseră săbiile, alţii îşi aţintiseră suliţele spre intrus şi se apropiau înverşunaţi. Sebastian o împinse pe prinţesă la o parte şi îşi ridică provocator sabia spre Kasim. Amintindu-şi vorbele lui Cornelius într-o situaţie similară, încercă să le reproducă exact:

— Dacă te crezi suficient de tare, apropie-te să ne convingem cu toţii, spuse el cât putu de calm. Şi voi avea grijă să-ţi zbor de pe umeri ţeasta aia hidoasă.

Kasim rânji iritat, dezvelindu-şi cei câţiva dinţi de aur din gură.

— Pe cât eşti de curajos, pe atât eşti de prost, remarcă el, zvâcnind scurt din încheietura mâinii.

În urma acestui gest se auzi o şuierătură şi şfichiul biciului se încolăci pe sabia lui Sebastian, smulgându-i-o brusc din strânsoarea pumnului. Arma căzu zdrăngănind pe platformă şi Sebastian privi deznădăjduit după ea.

— Acum te mai simţi la fel de încrezător? întrebă Kasim, zvâcnind încă o dată din braţ.

Biciul îl pișcă peste obraz atât de usturător, încât Sebastian simți că se prăbușește din picioare.

— Așadar, mormăi Kasim, ai de gând să te predai de bunăvoie sau voi fi nevoit să...

Restul propoziției se pierdu într-un jet de fum și de flăcări ce-au izbucnit în centrul scenei și au făcut țăndări lemnul estradei, spulberându-l în toate direcțiile. În apropierea exploziei, doi soldați au zburat prin aer ca niște marionete, dând nebunește din mâini și picioare. Unul din ei se izbi de Kasim și-l doborî pentru a doua oară la podea, răstimp în care Sebastian o luă pe prințesă de mână și săriră de pe marginea platformei, printre spectatorii cuprinși de panică. Când aterizară, văzură un omuleț ce ședea ghemuit lângă scenă și le făcea semn să se apropie. Cornelius, într-un hal fără de hal, le arăta spre cei doi cai care își așteptau liniștiți călăreții, la doar câțiva pași distanță. Pe chipul negru de funingine îi era lățit un zâmbet ca al unui maniac.

— Ce explozie! strigă el răgușit. Ai văzut? Fantastic!

Învăluiți într-un nor de fum, Sebastian porni spre cal și sări în șa, după care se aplecă și o ajută pe prințesa Kerin să urce în spatele său. Chiar și în zarva și panica din jurul lor, se simți foarte bine când prințesa îi cuprinse mijlocul cu brațele. Privind spre Cornelius, îl văzu pe acesta sărind în șaua poneiului. Înaintarea le era însă blocată de o masă

de oameni ce strigau și se împingeau speriați. Vor putea oare scăpa din învălmășeală?

— Max! răcni Cornelius. De-acum totul depinde numai de tine.

Max își coborî capul, bătu de câteva ori pământul cu copita și își încordă puternic umerii masivi. Aruncând scurt o privire în față, îi văzu pe negustorul cel gras și pe soția acestuia șezând pe divan și privindu-l îngroziți, albi la față.

— Spuneați că miros urât, așa e? zise încet Max, aplecându-și din nou capul și șarjând spre ei.

Când simți în coarne divanul de lemn, smuci din grumaz într-o parte și dădu de-a dura canapeaua, aruncându-i pe cei doi negustori pe deasupra capetelor mulțimii. Max nu șovăi, ci continuă să împungă tot ce întâlnea în cale, stârnind un haos și mai mare printre oamenii ce țipau și alergau în toate părțile, în răgetele animalelor și zdrăngăniturile căruțelor — dar pentru el acum era totuna unde și pe cine lovea. Înaintând hotărât, își închise ochii și se concentră să-și folosească forța la maxim, conștient fiind numai de șirul neîntrerupt de lovituri pe care le simțea în frunte, de lucruri ce se spărgeau ori zburau peste umerii săi puternici, răstimp în care se îmbărbăta și își spunea că nu se va opri pentru nimic în lume...



Ținându-se strâns de Sebastian, prințesei Kerin aproape că nu-i venea să creadă că era în viață și că tânărul bătuse atâta drum și riscase atât de mult pentru a o ajuta. Privind într-o parte, îl văzu pe Cornelius aplecat pe grumazul poneiului, galopând alături de ei. Întorcându-și privirea puțin mai în spate, rămase uluită când văzu un alt chip familiar în urma micuțului luptător. Peg își îmboldea de zor bidiviul și inima prințesei Kerin săltă de bucurie la gândul că noua ei prietenă reușise să scape și urma să se întoarcă la soțul și la copiii ei. Când li s-au întâlnit privirile, Peg îi strigă ceva, dar prințesa nu reuși să o audă în tumultul și haosul care le înconjura.

Prințesa dădu să-i strige și ea ceva, dar cuvintele o părăsiră imediat ce-i apăru în câmpul vizual capul altui armăsar, călărit de Kasim. Bărbatul stătea aplecat în șa și dădea pinteni calului să alerge mai repede. În clipa următoare, se apropie de prințesă și își întinse spre ea un braț vânjos și tatuat. Negustorul de sclavi nu se dăduse bătut și era limpede că nu intenționa să o lase pe fată să scape.

— Sebastian! strigă ea.

Chiar dacă o auzise, Sebastian era de-acum mult prea concentrat la drum, ca să-i mai răspundă. În schimb, Kasim își apropia tot mai mult ghearele de fată și căuta

s-o înşface de braţ şi să o trântească din şa. Simţindu-şi victoria aproape, gura i se schimonosi într-un rânjet de mulţumire...

Prinţesa Kerin se întoarse să-l avertizeze pe Sebastian şi să-i strige direct în ureche... când, deodată, Max azvârli în aer un cărucior uriaş cu fructe, care zbură necontrolat în spate. Sebastian îl zări la timp şi îşi coborî capul, aplecând-o în acelaşi timp şi pe prinţesă. Peg observă şi ea căruciorul şi se feri. Cornelius călărea atât de aproape de pământ, încât nu avea nevoie să se ferească. Şi Kasim observă căruciorul, dar mult prea târziu — se trezi izbit în plin şi zbură din şa urlând îngrozit şi îndurerat. O clipă mai târziu dispăru printre rândurile tot mai răsfirate ale mulţimii, în vreme ce Max gonea de neoprit spre marginea pieţei.

În scurt timp s-au văzut liberi şi s-au îndepărtat în siguranţă de mulţime, galopând pe strada principală ce ducea spre arcada de la intrarea în oraş, dincolo de care se întindeau ţinuturile nimănui.

CAPITOLUL 29

O ZI MINUNATĂ

În jurul prânzului au ajuns într-o mică vale, străbătută de un pârâu, unde au îndrăznit să se oprească, să-și mai tragă sufletul. Cornelius mai rămase un timp pe creastă, scrutând prin lunetă câmpia din spatele lor. După ce se asigură că nu îi urmărea nimeni, le făcu semn prietenilor săi să coboare în vale.

— În sfârșit! Nu cred c-aș mai fi rezistat un pas fără o gură de apă, bombăni Max, înaintând extenuat spre pârâu și începând să-și potolească setea plescăind zgomotos.

Sebastian observă pe coarnele masive ale bizonaurului urmele loviturilor primite în decursul aprigei evadări din Brigandia. După ce băiatul o ajută pe prințesa Kerin să coboare de pe cal, fata alergă spre Peg și cele două s-au îmbrățișat fericite la malul pârâului.

— Peg, cât mă bucur că ai scăpat, spuse prințesa. S-a petrecut totul atât de brusc, încât nici n-am avut când să mă uit după tine.

Peg zâmbi:

— Când ai sărit de pe scenă, te-am urmat la nici trei pași în spate și am dat la mică distanță de un nobil călare, pe care am încercat să-l conving să renunțe la bidiviu, îi spuse ea, privindu-și tristă juliturile nodurilor degetelor și adăugând: Se pare că mi-a trebuit ceva până să-l conving.

Prințesa Kerin râse încântată:

— Și, acum, ce-ai de gând?

— O voi lua către dealurile din Torin, unde cred că o să ajung în cel mult două zile să-mi revăd familia. Sper să fie cu toții bine și... să nu mă fi uitat în aceste săptămâni în care am stat departe de ei.

— Nici vorbă de așa ceva, o încurajă prințesa.

— Domniță, mai important este ce vei face tu.

— Așa este, interveni Cornelius, apropiindu-se de marginea apei împreună cu Sebastian. Așadar, ce aveți de gând mai departe, Alteță?

Prințesa Kerin se încruntă și își coborî privirea în vârtejurile apei de la picioare, căutând parcă un răspuns în scânteierile pârâiașului.

— Nu știu, recunoscu ea. Nu cred că mă voi mai putea întoarce vreodată în Keladon.

— De ce nu? interveni Sebastian. Regatul îți aparține de drept.

Prințesa zâmbi:

— Firește! Dar ai cumva impresia că unchiul Septimus îmi va permite să mai pun piciorul în palat? Cu siguranță va porunci să fiu ucisă pe loc, spuse ea, ridicând din umeri. Pe de altă parte, unde aș putea să mă duc? De când mă știu am locuit acolo și nu știu unde aș putea merge în altă parte.

Cornelius își scoase coiful și se așeză în nisipul de pe malul pârâiașului, vânturându-și gânditor palma prin apă. Își umplu căușul palmei și își stropi rana încă deschisă de la umăr. Scrâșni îndurerat din dinți și clătină din cap.

— Eu unul știu ce aș face, spuse el într-un final.

Prințesa Kerin își coborî privirea spre el:

— Ce anume?

— M-aș întoarce acolo și aș revendica ceea ce-mi aparține.

— Ușor de spus, dar greu de făcut, răspunse ea. Unchiul Septimus are la dispoziție o armată foarte puternică și ne-ar zdrobi rezistența fără să stea pe gânduri.

— Important este că, în momentul de față, nu se așteaptă la nicio rezistență. În ceea ce-l privește, știe că ați fost vândută ca sclavă în Brigandia.

— Dar în cel mult o zi va afla vestea, spuse Sebastian. Cel târziu mâine... hai să zicem după-amiază va ști că suntem liberi.

— Tocmai de aceea va trebui să acționăm primii. Mâine-dimineață, armata noastră trebuie să fie pregătită pentru atac.

— Care armată? întrebă nedumerită prințesa Kerin. Eu nu am nicio armată.

— Prințesă, aveți de partea dumneavoastră sufletele și inimile tuturor bărbaților, femeilor și copiilor din Keladon, spuse Cornelius. Am văzut cu ochii mei cât vă adoră oamenii. Odată ce vor afla despre trădarea și uneltirea unchiului dumneavoastră, nu mă îndoiesc că vor lupta cu dragă inimă pentru a vă ajuta să urcați pe tron.

— Este perfect adevărat, consimți Sebastian. Toți știu cine este regina legitimă a regatului. Armata lui Septimus, indiferent cât de puternică, nu va putea ține piept tuturor oamenilor din oraș și, în opinia mea, mulți soldați vor schimba tabăra când vor afla ce s-a întâmplat. În plus, să nu uităm că toți keladonienii cred că te-am făcut să dispari prin vrăjitorie. Așa că nu trebuie decât să intri pe porțile orașului și să le spui adevărul.

Prințesa Kerin se arătă în continuare neîncrezătoare:

— Nu știu ce să spun. Dacă dăm greș?

— Până și eșecul ar fi mai bun, comparativ cu alternativa de a sta ascunsă o viață întreagă, în vreme ce un mincinos și un laș va domni peste regatul care vi se cuvine de drept, spuse Cornelius. Dar, prințesă, eu n-am făcut decât să vă prezint o părere. Rămâne la latitudinea dumneavoastră să acționați așa cum considerați că este corect și just.

Urmă o tăcere îndelungată, pe parcursul căreia susurul pârâului părea să se înalțe într-un vuiet tot mai puternic. Într-un final, vorbi Peg:

— Alteță, dacă doriți, voi lupta și eu alături de voi.

Prințesa Kerin îi zâmbi prietenei sale și clătină din cap:

— Nu, Peg. Îți mulțumesc din inimă, dar locul tău este lângă soțul și copiii tăi.

— Iar al dumneavoastră este alături de oameni. Ascultați sfatul prietenilor dumneavoastră, căci presupun că vorbesc din inimă.

— Sunt convinsă că așa e. Peg, pornește te rog pe drumul tău și fie ca soarta să-ți călăuzească pașii spre căminul familiei tale și să ajungi în siguranță în brațele celor dragi.

După ce s-au îmbrățișat, Peg se întoarse, apucă frâiele calului și sări sprintenă în șa. Șovăind o clipă, se aplecă foarte aproape de prințesă.

— Am plecat. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul meu, știi unde să mă cauți. Indiferent ce ți se va

întâmpla în Keladon, ai încredere că vei găsi întotdeauna la Peg Munteanca o strachină cu mâncare caldă și un acoperiș deasupra capului.

Femeia aruncă o privire spre Sebastian și zâmbi șmecherește.

— Ai avut dreptate, îi șopti ea. E un flăcău tare chipeș!

Tinerele și-au strâns pentru o clipă mâinile, după care Peg îmboldi cu călcâiele coastele bidiviului, traversă pârâul și urcă panta lină a dealului. Odată ajunsă în vârf își struni calul și le făcu semn cu mâna, după care dispăru în valea de dincolo de deal.

Prințesa Kerin privi lung în urma prietenei sale și, câteva clipe mai târziu, își dădu seama că ochii celorlalți erau ațintiți asupra ei. Max, după ce-și potoli setea, porni agale în josul pârâului, să afle și el ce au de gând să facă în continuare.

Prințesa se apropie de el și îi mângâie coarnele lovite, șoptindu-i:

— Max, ție nu ți-am mulțumit, dar să știi că ai fost absolut magnific.

Max reflectă o clipă la vorbele fetei:

— Am fost incredibil, nu-i așa?

— Sărmanele tale coarne au avut mult de suferit. Cât mi-aș dori să te pot ajuta să te înzdrăvenești!

— Hmm... se întâmplă să ai cumva la tine niște poame proaspete?

— Max! interveni Sebastian.

— Bine, gata, mi-am încercat și eu norocul!

Prințesa Kerin se întoarse spre ei:

— Am... am nevoie să rămân puțin singură și să chibzuiesc la situația de față, le spuse ea, pornind spre pârâu și îndepărtându-se de-a lungul malului.

— Alteță, nu stați prea mult, îi strigă Cornelius. Nu uitați, s-ar putea să ne fi urmărit cineva din Brigandia.

Fata însă nu i-a răspuns. Sebastian oftă și se așeză lângă prietenul său, pe malul apei. Se simțea ostenit după așa o goană, dar știa că mai avea multe de făcut. Își scoase ghetele și își răcori picioarele în apă, suspinând ușurat.

— Ah, ce bine, spuse el. Apoi, aruncând o privire crustei groase de sânge ce cursese prin cămașa de zale a micuțului luptător, continuă: Ar trebui să mă lași să-ți curăț rana, fiindcă altfel riști să te infectezi.

Cornelius îl dezaprobă printr-un gest al mâinii.

— Am s-o curăț eu, când vom termina cu bine toate acestea, zise el, privind lung la silueta solitară a prințesei Kerin. N-o invidiez deloc, căci îi va trebui mult curaj pentru a se întoarce acolo, după câte s-au întâmplat.

— Ce altceva ar putea face? întrebă Max. Asta-i problema cu toți membrii familiilor regale. Nu sunt stăpâni

pe propriile lor vieți, adăugă el, aruncându-i lui Sebastian o privire cu înțeles. Ar putea încerca să fie bufon, căci nu cred să fie mai nepricepută decât unii care activează deja în această branșă.

— Hei, ia vezi! îl repezi Sebastian, dar fără pic de supărare în glas.

Adevărul era că băiatul îl privea pe Max ca pe un adevărat erou, după cât de mult îi ajutase în Brigandia, căci fără el n-ar fi avut nicio șansă să scape teferi. Sebastian dădu să spună ceva în acest sens, când, deodată, Cornelius îl bătu ușurel pe mână.

— Uite!

Sebastian își întoarse privirea și o văzu pe prințesă apropiindu-se hotărâtă, cu pași mari.

— Aveți dreptate, le spuse ea, odată ajunsă lângă ei. De ce să fiu eu cea care dă bir cu fugiții? Nu eu, ci Septimus este cel care se află de partea răului.

— Așadar, pornim spre Keladon? întrebă Cornelius.

— Spre Keladon, răspunse ea. Ori cucerim orașul... ori murim încercând!

Noaptea au poposit în apropierea zidurilor Keladonului, la mică distanță de drumul principal ce ducea spre porțile orașului, așa încât să poată vedea dacă se apropie cineva din direcția Brigandiei. Însă nu se ivi nimeni.

— Sunt probabil prea ocupați să-și oblojească rănile, îi spuse Sebastian prințesei Kerin. La drept vorbind, Kasim nu cred să ardă de nerăbdare să-i transmită lui Septimus vestea evadării tale.

Băiatul și prințesa ședeau rezemați de trunchiul unui copac falnic și supravegheau drumul.

— Unde s-a dus Cornelius? întrebă ea. A plecat de câteva ore bune.

Micuțul luptător plecase cu multe ceasuri în urmă spre porțile orașului și părea să nu fi avut nicio problemă să intre în Keladon.

— Spunea că avem nevoie de câteva lucruri, răspunse Sebastian. Sper ca unul din ele să fie mâncarea, fiindcă mi-e o foame de luper.

Prințesa Kerin clătină din cap:

— Nu văd de ce n-am mers cu toții în oraș. Simt că, aici, nu facem decât să pierdem timpul.

— Așteptăm un moment potrivit. Mâine-dimineață, când se deschide piața, jumătate din orășeni va porni la târguieli, în timp ce restul va ieși cu siguranță la ferestre sau în pragul ușilor, îi zise el zâmbind. Și nu-ți face griji, fiindcă vor auzi cu toții ce ai de spus.

Prințesa îl privi o clipă:

— Știi, nici măcar nu cred că ți-am mulțumit, așa e?

— De ce să-mi mulțumești?

— Pentru că ai venit după mine și ți-ai riscat viața în Brigandia.

Max, care păștea în apropiere, tuși cu subînțeles.

— Da, Max, și ție îți mulțumesc. Tuturor vă sunt recunoscătoare și vă rămân veșnic îndatorată.

— Eh, fii serioasă, protestă Sebastian. Eu n-am făcut... noi n-am făcut decât să...

— Știu că ți-ar fi fost mult mai ușor să dispari și să mă lași în voia sorții. Dar totuși n-ai făcut-o. De ce?

— Pentru că... ei bine... Sebastian își privi picioarele, incapabil să dea glas simțămintelor ce-i frământau inima. Ceea ce încerc să spun, prințesă, este că... eu, ăă...

— Te iubește, interveni Max. Este mai mult decât evident.

Sebastian îi aruncă bizonaurului o privire disprețuitoare:

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să nu mai vorbești în numele meu!

— Atunci vorbește odată. Fiindcă ajunge cu siguranță fată bătrână, până treci tu la subiect!

— Sebastian, este adevărat? întrebă prințesa.

— Ce anume, că ajungi fată bătrână?

— Nu, prostuțule! Mă refeream la ce-a spus Max.

Sebastian se întoarse și o privi. La doar câțiva centimetri distanță, chipul fermecător al fetei îi înteți subit bătăile inimii.

— Ăă... păi, da, așa cred...

Ochii fetei ardeau atât de pătrunzător, încât Sebastian avu impresia că toți mușchii corpului i se înmuiaseră mai ceva ca gelatina.

— Cred că i-ar plăcea să fie sărutată, șopti Max.

— Vezi-ți te rog de treburile tale!

— Nu spuneam decât...

— Șșșt!

Sebastian o luă în brațe și o apropie de el — moment în care timpul păru să se fi oprit brusc. Pentru o îndelungată și minunată clipă, nu mai existară decât ei doi, strângându-se drăgăstoși în brațe, sub cerului spuzit de stele. În cele din urmă, tânărul se aplecă s-o sărute...

— Hm! Hm!

— Max, nu acum!

— *Hm! Hm!*

Nu era însă Max, ci Cornelius, care stătea lângă ei și ținea la subsuori două pachete. Sebastian și prințesa se desprinseră din îmbrățișare, rămânând stânjeniți în fața lui.

— Sper că nu v-am întrerupt din nimic important, spuse Cornelius.

— Nu era nimic extraordinar, răspunse Max.

— Bun, zise Cornelius, apropiindu-se și așezându-se cu picioarele încrucișate alături de ei, lăsând pe pământ unul dintre pachetele învelite în hârtie și începând să-l



desfacă. Am izbutit să găsesc prin buzunare câțiva cronți cu care să cumpăr niște mâncare. Nu e mare lucru, ci doar niște pâine și brânză, iar de băut, o ploscă plină cu vin..., încheie el, desfăcând hârtia și întinzându-le în față merindele.

— Cornelius, ești o adevărată minune! se entuziasmă Sebastian, rupând îndată o bucată mare de pâine și luând o felie de brânză, pe care le înmână prințesei Kerin.

Fata luă bucatele și, când mâinile li s-au atins, cei doi și-au zâmbit drăgăstoși. Au mâncat pentru o vreme în tăcere și, întrucât nu aveau căni la îndeamnă, Cornelius dădu din mână în mână plosca din care au băut cu toții câte o înghițitură din vinul tare, dar energizant.

— Ce se mai aude prin oraș? întrebă prințesa Kerin, întinzându-i plosca micuțului luptător.

— Sunt cu toții pregătiți de revoltă, răspunse el. Pretutindeni oamenii vorbesc despre Alteța Voastră și se întreabă dacă or să vă mai vadă vreodată. Mulți sunt convinși că ați fost volatilizată de un magician malefic..., adăugă el, arătând din cap spre Sebastian. Alții nu cred deloc această poveste. Și nu puțini au fost cei care și-au exprimat fățiș îndoielile referitoare la regele Septimus. Credeți-mă, nu va dura mult să-i stârnim pe acești oameni, iar dacă ei sunt hotărâți să se răzvrătească, atunci cu siguranță îi vor urma și ceilalți.

— Mi-aș dori să fiu și eu la fel de încrezătoare.

— Va fi totul bine, spuse Cornelius, dând la o parte mâncarea și înmânându-i celălalt pachet. Acesta este pentru dumneavoastră. Cred că o să vă ajute foarte mult mâine-dimineață. N-am avut bani să-l plătesc, dar am găsit un negustor amabil, care a fost de acord să-mi accepte promisiunea că-i voi plăti mai încolo. Din fericire pentru mine, ca membru al Mantiilor Stacojii se pare că mă bucur de multă încredere.

Prințesa Kerin șovăi o clipă, după care desfăcu hârtia și scoase la iveală o rochie splendidă, într-o nuanță aprinsă de roșu.

— Vai, Cornelius, dar e minunată!

Cornelius ridică din umeri:

— Mâine, când vom intra călare pe porțile orașului, trebuie să arătați ca o adevărată prințesă. Nu avem decât o singură șansă, așa că trebuie să facem tot posibilul să ne iasă perfect!

Prințesa se aplecă și îl sărută pe obraz:

— Ați fost amândoi extraordinari...

— Hm! Hm!

— Max, scuză-mă. Ați fost cu toții minunați. Nu o să vă uit niciodată. Iar când se va sfârși totul — dacă soarta ne este favorabilă, firește —, o să vă recompensez pe toți trei.

— Nu asta are importanță acum, spuse Sebastian. Mai întâi trebuie să ne odihnim și să trecem cu bine peste această noapte.

Ușor de spus, dar mai greu de făcut. Cei trei au stat sub bolta înstelată, au discutat și au pus la punct toate detaliile planului, până când zorii au început să coloreze cerul la răsărit.

CAPITOLUL 30

PUTEREA MASELOR

Au așteptat până când soarele se ridică pe boltă, pentru a fi siguri că târgoveții erau în plină activitate.

Când Cornelius îi anunță că sosise timpul să se pregătească, prințesa se duse în spatele unor tufișuri și își schimbă rochia. Văzând în apropiere un ochi de apă, fata sfâșie o bucată de pânză din vechea rochie și își șterse praful și funinginea care îi acopereau chipul. În timp ce se curăța, se gândi cât de mult se schimbase în doar câteva zile. Copila răsfățată care fusese până nu demult, nu ar fi tolerat niciodată un act atât de umilitor. Odată ce ieși din spatele boscheților, arăta din nou ca o adevărată prințesă. Când porni încet spre ei, Cornelius și Sebastian căzură instinctiv în genunchi.

— Nu-i nevoie, le spuse ea.

— Ba da, prinţesă. E absolut firesc să îngenunchem în faţa Alteţei Voastre, spuse Sebastian, după care se ridică şi se apropie: Iar în legătură cu seara trecută...

— Hai să nu vorbim acum despre asta, îl opri ea. S-ar putea ca azi să fie ultima noastră zi împreună...

Privindu-se pentru câteva clipe, Sebastian se întrebă încă o dată dacă fata aştepta să o sărute şi îi luă mâinile într-ale sale şi le strânse cu gingăşie. Urmă o tăcere îndelungată.

— Se pare că avem parte de-o zi minunată, remarcă Max, puţin cam tare.

Sebastian şi prinţesa şi-au desprins mâinile şi au făcut câte un pas în spate.

— A sosit timpul, spuse Cornelius.

Au încălecat şi i-au aranjat prinţesei faldurile rochiei — detaliu pe care Cornelius îl consideră foarte important —, după care au străbătut în galop distanţa scurtă până la porţile oraşului. Când s-au apropiat, un glas le strigă de pe metereze întrebarea obişnuită a străjerilor:

— Cine sunteţi? Prieteni sau duşmani?

După o scurtă tăcere, prinţesa Kerin răspunse pe un ton limpede şi încrezător:

— Soldaţi ai Keladonului, sunt eu, prinţesa Kerin!

Urmă o nouă tăcere. Câțiva ostași au apărut între creneluri, privind uimiți spre cea care le vorbise. Apoi, din spatele zidurilor, se auzi ordinul îngrijitorului bizonaurilor.

— Închideți porțile! strigă el.

Cei trei s-au privit uluiți pentru o clipă, dar porțile au început să scârțâie și să se deschidă încet. Sebastian se uită nedumerit la companionii săi.

— Vă explic eu, mai târziu, spuse Max.

Au înaintat călare spre porți. La intrare îi aștepta un grup de soldați uluiți. Cornelius îl recunoscu pe străjerul rumen cu care vorbise cu două zile în urmă. Ofițerul se uită o clipă la prințesa Kerin și îngenunche.

— Alteță, i se adresă el. Sunt... sunt încântat să văd că sunteți teafără. Ni s-a spus că ați fost răpită și trimisă într-un loc îngrozitor... Străjerul se opri imediat ce-l recunoscu pe Sebastian, spre care arătă acuzator. El e vinovatul! se răsti ostașul. Gărzi, prindeți-l și aruncați-l în temniță!

— *Nu!*

Glasul prințesei Kerin îi încremeni pe ostași.

— Ascultați-mă cu toții. Acest om, Sebastian Darke... și domnia sa, căpitanul Cornelius Drummel sunt bunii mei prieteni...

— Hm! Hm!

— Precum și acest credincios bizonaur — și el este prietenul meu. Dacă vreunul dintre voi le face rău, va răspunde în fața mea. Ați înțeles?

Ofițerul rumen își plecă respectuos capul:

— Cum porunciți, Alteță. Vă rog, dați-mi voie să trimit pe cineva la palat, pentru a-l înștiința pe unchiul dumneavoastră că v-ați întors nevătămată.

Prințesa Kerin clătină ferm din cap:

— Nu trimite pe nimeni, pentru că aș vrea... să-i fac o surpriză.

Prințesa privi spre ostașii în uniformă îngenuncheați în fața ei și continuă:

— Vreau să le ordoni oamenilor să încalece. Lasă la porți două gărzi, iar cu restul soldaților vreau să mă însoțești în piață. Dacă aveți și un trâmbițaș, ai grijă să ne însoțească și acesta.

Ofițerul se arătă ușor nedumerit:

— Alteță, nu cred să fie cea mai potriv...

— Îmi pui la îndoială porunca? se răsti prințesa Kerin.

Ofițerul făcu o plecăciune și le strigă ostașilor:

— Înșeuați caii! O vom însoți pe prințesă.

Cornelius arătă spre o căruță mare cu fân, din apropierea gheretei străjerilor.

— Vrei te rog să-l înhami pe bizonaurul nostru la căruță? sugeră el. Prințesa va putea astfel să se adreseze mult mai ușor oamenilor.

— Dintr-o haraba pentru fân? întrebă îngrozit ofițerul, moment în care prințesa îi făcu semn să asculte ordinul și străjerul fugi îndată să-l îndeplinească.

— Ce-ai de gând cu căruța aia? întrebă în șoaptă Sebastian.

— Mă gândeam că ar putea fi un car de luptă tocmai potrivit pentru o regină războinică, răspunse Cornelius. Iar din moment ce îl va trage Max, nu vor fi multe lucruri care să le poată sta în cale.

Max bombăni nemulțumit.

— Ah, nu se poate, protestă el. Voi vă folosiți de mine ca de un berbec.

— Dragul meu, spuse Cornelius, o revoluție nu se produce niciodată fără un sacrificiu. Așa că trebuie să fim cu toții pregătiți să plătim acest preț.

— Da, cum zici tu, spuse amărât Max. Numai că, uneori, am impresia că oamenii profită cam mult de mine!

După câteva minute totul era pregătit și cei trei prieteni au descălecat. Cornelius a urcat pe capră și a luat frâiele căruței, iar prințesa și Sebastian s-au suit în spate. Trupa de ostași călare s-a împărțit în două grupuri

protectoare, de-o parte și de alta a căruței. Cornelius zvâcni din hăț și Max porni pe strada principală. Au străbătut repede distanța scurtă până în centrul pieței, care, așa cum se și așteptaseră, era înțesată de lume. Când au văzut-o în splendida ei rochie roșie, oamenii au lăsat totul și s-au înghesuit încântați în jurul căruței, ținându-și capetele plecate, în semn de respect.

— Trâmbițaș, dă semnalul, spuse prințesa Kerin. Vreau să fiu sigură că mă aud toți.

Omul își ridică la gură trâmbița de bronz și suflă puternic. Sebastian privi îngrijorat spre drum, dar se liniști imediat ce-și dădu seama că se aflau la distanță destul de mare de palat și nu puteau fi auziți.

La sunetul trâmbiței au apărut și mai mulți orășeni, ce ieșeau grăbiți din case, cafenele și magazine și se apropiau de căruță atât cât li se permitea, până când au înconjurat-o într-o mulțime entuziastă.

Prințesa Kerin se ridică încet. *Ei bine, acum e acum!* șopti ea ca pentru sine. Poziționându-se în centrul căruței, își înălță capul și își puse mâinile în șolduri. Uitându-se încet și îndelung la mulțimea de chipuri nedumerite, așteptă până când tensiunea deveni și mai intensă. Trase adânc aer în piept și încercă să-și înfrângă emoția ce-i strângea stomacul, după care începu să vorbească tare și răspicat.

— Oameni buni, prințesa voastră este din nou alături de voi!

Izbucni deodată un val de urale și fata își ridică brațele, pentru a le cere să păstreze tăcerea.

— Multora vi s-a spus că acest om, bufonul Sebastian Darke, a fost vinovat pentru dispariția mea. Eu vă spun însă că lucrurile nu stau deloc așa! Doar cu ajutorul domnului Darke și al prietenului său, căpitanul Drummel — precum și al puternicului bizonaur înhămat la această căruță —, am revenit teafără în oraș și mă aflu acum în fața voastră.

Prințesa se opri o clipă și privi cu seriozitate marea de chipuri uimite ce o înconjura.

— Nici vorbă să fi fost transportată într-o lume magică prin puteri supranaturale. Aceasta e doar o minciună, inventată și răspândită de cei care m-au răpit.

La auzul acestor cuvinte, din mulțime au răsunat din toate părțile exclamații de uimire. Prințesa așteptă, pentru a se asigura că au auzit-o cu toții.

— Da, am fost răpită — și nu prin farmece sau vrăjitorie, ci de oameni în carne și oase, persoane care încă sălășluiesc în palatul din capătul drumului. Și, mai mult decât atât — se opri ea, pentru a da și mai multă greutate cuvintelor —, am fost răpită chiar la aniversarea zilei mele de naștere!

Din mulțime vuiră și mai multe proteste — și un murmur general de nemulțumire.

— Cei din palat au plănuit să scape de mine și, ca niște lași vicleni ce sunt, au aranjat să fiu vândută în piața de sclavi din Brigandia!

Un nou val de vociferări răbufni în mulțime, căci urau cu toții Orașul Hoților și nu suportau nici măcar gândul ca prințesa lor să se apropie de un asemenea loc.

— Acesta-i adevărul! îi încredință ea. Am fost silită să stau ca un animal pe estrada de licitație, în fața tuturor scursurilor din Brigandia, de unde am scăpat numai datorită curajului acestor doi bravi oameni — și al bizonaurului lor.

Mulțimea vociferă revoltată și înfuriată, iar câțiva orășeni și-au agitat pumnii în direcția palatului — cu toate că acesta nu era vizibil din locul în care se strânseseră.

— Oameni buni, acum urmează veștile cele mai rele. Pregătiți-vă pentru partea cea mai urâtă a acestei triste situații. Persoana care m-a trădat — omul care mi-a dorit această cumplită soartă — nu-i altul decât unchiul meu, regele Septimus!

În piață se instală pentru o clipă o liniște mormântală. După șocul evident al mulțimii, revolta izbucni atât de puternic, încât Sebastian își acoperi urechile cu palmele.

Prințesa așteptă până când mulțimea se mai calmă și continuă:

— Da, chiar regele vostru — cârmuitorul nostru *provizoriu* — a decis să nu-mi predea coroana regală și a hotărât să nu se dea în lături de la nimic pentru a-și păstra tronul. Iar pentru a acoperi toate acestea, a născocit cu sânge rece o minciună prin care să nu-i afle nimeni uneltirile. Eu însă am reușit să scap, iar acum îl dau în vileag și vă spun tuturor că este un mincinos, un hoț și, mai presus de toate... un ucigaș!

Cuvintele i-au fost de această dată întâmpinate de câteva strigăte de neîncredere.

— Da, vă jur pe viața mea! strigă prințesa. Am aflat un adevăr crunt despre unchiul Septimus, persoana în care am avut cea mai multă încredere. El a fost cel care a plănuit și a pus în practică uciderea părinților mei — regele și regina voastră. El... și sfetnica lui, Magda, au uneltit otrăvirea părinților mei!

Tumultul mulțimii deveni dintr-odată mai puternic și, câteva momente mai târziu, Sebastian auzi ridicându-se un strigăt din mijlocul puhoiului de oameni. La început n-au răsunat decât câteva glasuri, după care tot mai mulți au început să scandeze, din ce în ce mai tare:

— Jos regele! Jos regele! *Jos regele!*

— Așadar, cetățeni ai Keladonului, vă rog să-mi veniți în ajutor, strigă prințesa Kerin, străduindu-se să se facă auzită peste hărmălaia din piață. Vă rog să vă înarmați cu ce aveți la îndemână și să mă însoțiți la palat, unde intenționez să iau în primire tronul care mi se cuvine de drept!

În ovațiile prelungi ce izbucniră în urma anunțului prințesei, deodată, la marginea mulțimii se iscă o încăierare între câțiva orășeni și mai mulți călăreți ce veniseră din direcția palatului. Sebastian observă că patrula era condusă de căpitanul Tench, ai cărui ochi glaciali scrutau necruțători mulțimea strânsă în piață.

— Ce se petrece aici? întrebă el poruncitor. Cine a permis întrunirea acestei demonstrații? Întoarceți-vă imediat la casele voastre! ordonă el, rămânând cu gura căscată imediat ce-o zări pe prințesă.

Căpitanul încremeni pentru câteva clipe în șa, incapabil să-și mai găsească cuvintele — până când îi remarcă pe soldații care o păzeau pe prințesă.

— Ostași... ce căutați acolo? răcni el, arătând îndată spre Cornelius și Sebastian. Arestați-i și aduceți-i numaidecât la palat!

Soldații însă îl priviră tăcuți și acuzatori, atitudine care îi dădu de înțeles că poziția sa autoritară se evaporase într-o clipită. Copleșit de spaimă, căută să-și întoarcă iute

armăsarul, într-o încercare stângace de a părăsi scena evenimentelor.

— Opriți-i! strigă prințesa Kerin. Nu-i lăsați să scape!

O mulțime de brațe se repeziră instantaneu spre gărzile sosite călare.

— Luați mâinile de pe mine! urlă căpitanul Tench. Cum îndrăzniți...?

Oamenii însă l-au smuls îndată din șa și l-au târât în mijlocul mulțimii, unde, zbătându-se neputincios, se trezi deodată asaltat de un val de pumni care l-au doborât la pământ.

— Luați-le armele și caii! se auzi atunci strigătul lui Cornelius. Înarmați-vă cu tot ce vă vine la îndemână! Oameni buni, ați fost mințiți și înșelați de o persoană care nu merită nici măcar să stea la picioarele cârmuitoarei de drept a regatului. A sosit însă ceasul răzbunării! Să mergem cu toții la palat!

Cornelius scutură hățurile și Max porni încet și precaut prin mulțime. Oamenii le-au făcut loc să treacă și, câteva clipe mai târziu, căruța răzbi cu bine la marginea demonstranților. Gărzile călare s-au poziționat de-o parte și de alta a căruței, în spatele căreia se îmbulzea proaspăta lor armată. Privind în jur, Sebastian îi văzu pe tarabagii împărțindu-le oamenilor tot ce puteau folosi ca arme, în

timp ce alții scoteau din case furci, arbalete, săbii ruginite și sulițe pe care nu le mai atinseseră de ani de zile.

— Se pare c-am adunat o oaste pestriță, remarcă el, cu glas șoptit.

— Adevărul și dreptatea sunt de partea noastră, spuse Cornelius. Și, bineînțeles, preferatul meu dintotdeauna: elementul-surpriză.

— Crezi că ne vor suficiente?

— Întreabă-mă din nou acest lucru puțin mai târziu, îi zâmbi Cornelius.

Cineva din mulțime se aplecă spre haraba și îi dădu lui Sebastian două săbii. Băiatul îi înmână o sabie prințesei Kerin și, în acel moment, privirile li se întâlniră din nou.

— Cum m-am descurcat? întrebă ea.

— Ca o regină veritabilă, răspunse el. Oamenii ăștia te vor urma pretutindeni.

— Sper totuși să nu-i conduc spre pieire, zise ea, după care se mută în fața căruței, se apucă de marginea băncii din lemn și ridică sabia deasupra capului, așa încât s-o vadă toți.

— Oameni buni! strigă ea. Înainte, spre victorie!

Cornelius plesni hățurile și Max porni în viteză. Soldații și-au îmboldit caii și mulțimea înfuriată îi urmă îndeaproape, agitându-și pumnii și săbiile în aer, în timp ce goneau pe panta drumului lat ce ducea spre palat.

CAPITOLUL 31

JOS REGELE!

Regele Septimus se simțea destul de mulțumit de el însuși.

În ciuda unei nopți în care băuse și mâncase peste măsură, se trezise devreme, luase un mic dejun copios, compus din delicatesele sale favorite, lenevise într-o albie cu apă fierbinte, înmiresmată cu parfumuri și uleiuri aromate, și, cu ajutorul lui Malthus, tocmai se îmbrăcase în veșmintele sale cele mai scumpe. Trăia o adevărată încântare să știe că era de-acum regele de necontestat al Keladonului și că nu mai exista nimeni care să revendice tronul regatului. Întrebându-se unde o fi ajuns prințesa Kerin, se amuză pe cinste când și-o închipui îmbrăcată în zdrențe și frecând pe brânci podeaua unei latrine.

Tolănit pe mătăsurile sofalei din dormitorul regal, se gândea cum și-ar putea petrece restul zilei.

— Mai târziu s-ar putea să fac o vizită vistieriei regale, îi spuse lui Malthus. Oare de cât timp n-am mai deschis cuferele și nu mi-am mai numărat averea?

— De patru zile, sire, răspunse Malthus fără urmă de ironie în glas.

— Hmm. Atât de mult? Ei poftim…

— Sire, dacă mergeți în vistierie, poate binevoiți să vă amintiți de problema măruntă a simbriei mele.

— Ce-i cu ea? grohăi regele.

— Sire, ultima dată când am vorbit despre asta, mi-ați spus că s-ar putea să-mi faceți favoarea să-mi acordați și mie o simbrie.

Septimus se uită acru la el:

— Malthus, intenționezi cumva să-mi spui că, pe lângă onoarea ilustră de a-mi sluji, te aștepți să te și plătesc pentru asta?

— Da, sire! Ăă… adică, nu, sire, firește că nu. Voiam doar…

— Golește oala de noapte, dar mai înainte deschide obloanele, să intre puțin aer în cameră.

— Da, sire.

Servitorul se grăbi să execute îndată porunca stăpânului și, ridicând zăvorul, deschise larg obloanele, în spatele

cărora se dezvălui o minunată dimineață de vară. Fereastra dădea spre drumul principal ce cobora spre piață și, când Malthus aruncă o privire afară, zări o priveliște cu totul neobișnuită: la cotitura drumului apăru un grup de orășeni. Așteptă câteva clipe, în ideea că se vor împuțina, dar nu, mulțimea devenea tot mai numeroasă. De fapt, oamenii păreau să curgă cu miile și, judecând după felul în care își agitau nervoși pumnii — și ceea ce părea o colecție impresionantă de arme —, era clar că nu se apropiau de castel pentru a-i admira frumusețea.

Malthus deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi imediat ce-și dădu seama că era mult mai înțelept să plece cât mai repede posibil și să nu mai aștepte să primească de la rege altă dispoziție care să-l țină locului. Întorcându-se iute de la fereastră, luă oala de noapte și porni spre ieșire cu pași atât de repezi, încât vărsă peste marginea oalei câteva ceva din conținutul acesteia.

— Ai grijă, imbecilule!

— Iertați-mă, sire, se scuză Malthus fără să slăbească deloc pasul.

— Unde te grăbești așa, omule?

— Ăă... am o treabă foarte urgentă, Maiestate! răspunse Malthus, după care ieși valvârtej pe ușă și goni spre scări, moment în care Septimus auzi pe hol zdrăngăniturile oalei de noapte.

— Ce naib...? Malthus? Malthus!

Neprimind răspuns, regele, simțind că este ceva în neregulă, se ridică și se învârti o clipă prin cameră. Câteva strigăte îndepărtate l-au adus îndată în fața ferestrei, unde încremeni îngrozit la vederea mulțimii uriașe de oameni ce se îndreptau spre palat. Chiar și de la distanța la care se afla, recunoscu numaidecât silueta înveșmântată într-o rochie de un roșu-aprins, ce stătea în căruța din fruntea mulțimii. Septimus rămase cu gura căscată și nu-i venea pur și simplu să creadă că se întâmpla una ca asta. Revenind brusc la realitate, se întoarse și ieși fulgerător din cameră.

Cele două gărzi de la ușă au luat îndată poziția de drepți.

— Sunați alarma, strigă regele. O gloată înarmată se apropie de palat! Trimiteți Mantiile Stacojii în palat, să mă apere — iar voi, ceilalți, ieșiți afară și rezolvați odată situația! Baricadați ușile și apărați-le cu prețul vieților voastre mizerabile!

— Da, sire.

Cei doi soldați s-au întors și au fugit pe scări, strigând cât îi țineau plămânii.

Regele Septimus dădu să se retragă în camera sa, când văzu o siluetă subțire, care încerca să se furișeze pe unul

dintre coridoarele din stânga. Magda căra pe umăr o desagă mare și se sprijinea într-un toiag impresionant.

— Magda! strigă regele. Unde ai de gând să pleci?

Bătrâna nu se arătă deloc mulțumită de întâlnire:

— Maiestate, îl salută ea. Ce surpriză plăcută! Da, voiam ăăă... să... să-i fac o vizită... mamei mele.

— Mamei tale? îi zâmbi îngăduitor Septimus. Nu știam că mama ta încă mai trăiește. Cât să aibă biata bătrână... o sută douăzeci de ani? O sută treizeci?

Magda zâmbi, dezvelindu-și cioturile dinților maronii:

— Da, sire, mama trăiește și are o vârstă apreciabilă, dar stă cam rău cu sănătatea și are nevoie de câteva ierburi și poțiuni care să o ajute să se întremeze. Stați liniștit, că mă întorc peste o zi sau două.

— Hmm. Ai văzut cumva și tu gloata aia de răzvrătiți ce se apropie de palat — mulțime condusă de prințesa Kerin? Ai de gând să mă părăsești?

Magda simulă perfect mimica uimirii.

— Ce mulțime, Maiestate? N-am nici cea mai vagă idee!

— Ah, în regulă. Foarte bine. Dacă nu știi nimic despre revoltă, atunci ar trebui să te grăbești să ajungi cât mai repede la mămica ta, da?

— Vă mulțumesc, sire, spuse Magda, pornind șontâc și anevoios spre scări.

— Dar cum ai de gând să ajungi la ea? întrebă regele, apropiindu-se și punându-i o mână pe umăr.

Bătrâna înghiți în sec.

— Ăăă... păi, m-am gândit să iau poștalionul, răspunse ea încet.

— Ah, nici nu mă gândesc. O femeie cu capacitățile tale vrăjitorești? Eu cred că ai ajunge mult mai repede dacă ai folosi o formă de călătorie puțin mai... supranaturală.

— Ce vreți să spuneți, sire? întrebă ea.

— Că ar trebui să zbori naibii! urlă el, apucând-o de rochie cu ambele mâini și azvârlind-o pe trepte.

Septimus privi cu deosebit interes cum bătrâna sfrijită se prăvăli și se izbi de treptele din marmură ale scării, remarcând destul de mulțumit că reuși să se lovească de fiecare dintre acestea.

Corpul neînsuflețit al femeii ateriză la picioarele unui grup de bărbați înarmați, înveșmântați în mantii stacojii. Soldații priviră șocați spre trupul rășchirat al bătrânei.

— Ce stați acolo și căscați gura ca idioții! se răsti regele. Urcați imediat la etaj și formați o linie de apărare la capătul scărilor. Ciopârțiți-i în bucăți pe toți cei care încearcă să treacă de voi!

Ostașii s-au conformat și au suit grabnic pe scări. În definitiv, juraseră să-l apere pe rege cu prețul vieții, chiar

dacă suveranul avea obiceiul să azvârle cu bătrâne neputincioase pe scări. La capătul treptelor, s-au întors și și-au scos săbiile.

— Trebuie să vă mai spun că rebeliunea este condusă de prințesa Kerin, adăugă el. S-ar putea să urce chiar ea și să conducă atacul împotriva voastră. Așa că vă cer să uitați complet de sorgintea ei regală și vă ordon să o tratați la fel ca pe orice altă persoană care amenință suveranitatea regelui vostru. Vă poruncesc să nu-mi ieșiți din cuvânt și să nu cumva să mă dezamăgiți, neisprăviților! Eu voi aștepta în odaia regală.

Septimus intră în camera sa și se grăbi să ajungă la fereastră. Mulțimea se apropiase foarte mult — neliniștitor de mult. Regele îi zări de la distanță pe ocupanții căruței: prințesa Kerin, care striga și învârtea ca o nebună sabia pe deasupra capului; piticul din Golmira, care strângea frâiele în mâini și își îndemna bizonaurul plin de păduchi să nu slăbească pasul; și, alături de prințesa Kerin, ședea corcitura aia de bufon băgăreț.

Regele Septimus bombăni o înjurătură cumplită. Numai să încerce să se apropie, gândi el, hotărât fiind să nu cedeze fără luptă.

În hurducăturile căruței, Sebastian privea țintă spre ușile palatului de care se apropiau în viteză și observă ieșind pe

acestea mai mulți soldați cu scuturi, săbii și sulițe pe care le agitau agresivi. Odată ajunși în curtea palatului, ostașii s-au aliniat pe mai multe rânduri, ținându-și scuturile în față și formând ceea ce părea un zid impenetrabil din bronz. Ultimul care ieși, se văzu nevoit să-și aplece mult capul pe sub tocul de sus al ușii. Era Klart, cel mai bun luptător al regelui, îmbrăcat în armură masivă și având într-o mână o ghioagă de mărimea unui copac mic. După ce Klart păși pragul și își ocupă poziția de luptă, ușile au fost închise, ferecate și baricadate.

Căruța nu mai avea mult până la șirul mic de trepte ce urcau spre curtea palatului și Sebastian bănuia că acolo vor trebui să oprească și să coboare din căruță — dar Cornelius părea să aibă cu totul altă intenție, căci plesni hamurile de șoldurile bizonaurului și îl imboldi pe Max să iuțească pasul.

— Țineți-vă bine, strigă el, privindu-i peste umăr.

Sebastian și prințesa Kerin s-au prins cu putere de marginile căruței și Max năvăli în galop pe scări, provocând o zdruncinătură groaznică în momentul când roțile masive ale carului s-au izbit în marmura solidă a treptelor. Sebastian avu pentru o clipă impresia că vehiculul se va desface în bucăți, dar, îndată ce roțile căruței au prins treptele, harabaua se înclină periculos și

urcă scara până sus, zguduindu-se și tremurând din toate încheieturile.

O clipă mai târziu au revenit în plan orizontal și au traversat curtea spațioasă a palatului, în direcția soldaților care îi așteptau. Sebastian privi peste umăr și văzu mulțimea înghesuindu-se înfuriată pe trepte în urma lor. Sebastian își întoarse privirea exact în momentul când Max izbi zidul scuturilor și îi spulberă pe ostași ca pe niște popice. Pe scena conflictului izbucni deodată un vacarm general. Când ceilalți soldați au năvălit spre răzvrătiți și au început să se cațere pe marginile harabalei, Sebastian începu să-i doboare unul câte unul, lovind cu sabia în stânga și-n dreapta — dar imediat ce scăpa de un ostaș, altul îi lua îndată locul. Asaltat din toate părțile, Sebastian se văzu nevoit să lupte din răsputeri pentru a-și apăra viața.

Sebastian remarcă pentru o scurtă perioadă frânturi din ceea ce se petrecea în jurul său. O văzu pe prințesa Kerin mânuind sabia ca un spadasin veritabil și strigându-le orășenilor să nu cedeze; îl văzu pe Cornelius suit pe capra căruței, rânjind înfierbântat și secerându-i pe soldați cu mâna sigură a unui cosaș ce culcă la pământ spicele de grâu. La un moment dat îl observă și pe Klart, care izbea năprasnic cu ghioaga în stânga și-n dreapta, dar fără să poată ține la distanță valurile de neoprit ale răsculaților ce

năvăleau ca furnicile asupra lui. Odată ce rebelii i-au imobilizat brațele și picioarele, l-au doborât la pământ și au urcat pe el, lovindu-l și înjunghiindu-l cu tot ce aveau la îndemână. În momentul următor, dispăru sub o movilă de oameni ce-l încolțiseră și-l loveau din toate părțile.

Deodată, soldații au încetat să mai asalteze căruța. Privind în jurul său, Sebastian observă că armata din fața ușii dispăruse. Niciun soldat nu mai rămăsese în picioare. Cornelius sări de pe capră și începu să-i desfacă lui Max hamurile. Imediat ce se văzu liber, bizonaurul se îndepărtă, în căutarea a noi ținte pe care să le atace, dar, cel puțin pentru moment, acestea erau în număr foarte mic. Cornelius urcă înapoi în car și le strigă oamenilor din jurul său:

— Căruța! Să spargem ușile cu harabaua!

— Bine că măcar s-a gândit să nu mă folosească pe mine drept berbece, mormăi Max.

Mulțimea alergă să-i dea ascultare și oamenii au înconjurat îndată carul, apucând înflăcărați de cadrul masiv al acestuia.

— Haideți, toți odată! zbieră Cornelius. Unu, doi, trei… acum!

Restul mulțimii le-au eliberat în față calea și oamenii au început să împingă năvalnic harabaua spre ușile palatului. Când căruța izbi în plin lemnul ușilor, acestea s-au arcuit puțin în interior, după care au revenit imediat la

loc. Impactul îi dărâmă pe Sebastian și pe prințesa Kerin, care au încremenit pe planșeul căruței și s-au privit pentru o clipă.

— Poate ar fi mai bine să ne dăm jos, spuse Sebastian.

Prințesa clătină din cap:

— Oamenii trebuie să vadă că sunt alături de ei.

— Încă o dată! răcni Cornelius, după care asediatorii au întors harabaua până la marginea curții. Unu, doi, trei... acum!

De această dată impactul a fost mult mai puternic și ușile s-au îndoit, pârâind zdravăn din țâțâni.

— Din nou! Nu mai avem mult! îi îmboldi Cornelius în scrâșnetele și duduiturile carului.

Sebastian întinse brațul și strânse ușor mâna prințesei.

— Acum vom reuși, o încredință el.

Au așteptat câteva momente în liniște și Cornelius îi impulsionă încă o dată:

— Unu, doi, trei... *acum!*

În spatele căruței, oamenii au urnit harabaua cu atâta forță încât aceasta părea să zboare spre palat ca și cum ar fi fost împinsă de mâna unui gigant nevăzut. Impactul îi zgâlțâi lui Sebastian toți dinții din gură și baricada din spatele ușilor plesni ca o rămurică în violența atacului. Ușile s-au făcut țăndări și carul năvăli bubuind în foaierul palatului, izbindu-i în plin pe soldații care îi așteptau înăuntru.

Prințesa Kerin se ridică și vântură sabia deasupra capului:

— Înainte! Izbânda este a noastră!

Strigând victorioși, oamenii s-au năpustit în valuri printre sfărâmăturile ușilor, culcându-i la pământ pe ostașii ce se feriseră din calea harabalei și împingându-i pe ceilalți tot mai adânc în interiorul palatului. Prințesa sări din car și, cuprinsă de frenezia momentului, se alătură înfierbântată mulțimii. Sebastian coborî cu intenția să o urmeze, dar, simțind deodată că-l trage cineva de pulpana vestonului, privi în jos și-l văzu pe Cornelius. Micuțul luptător îi arătă spre șirul grandios de trepte, la baza cărora zăcea neînsuflețit corpul vrăjitoarei, Magda.

— Sus trebuie să fie camerele regale, spuse Cornelius. Septimus cu siguranță se ascunde undeva la etaj.

Sebastian aruncă neliniștit o privire după prințesă, după care încuviință. În timp ce-l urma pe Cornelius, își dădu seama că grosul armatei lor rămăsese la parter, unde îi hăituia pe ultimii soldați prin coridoarele și holurile încâlcite ale palatului. Cei doi au urcat grăbiți scările gigantice și s-au oprit, șovăielnici, cu puțin înainte să ajungă sus.

Pe palierul din fața lor era înșirat un grup de bărbați în uniforme specifice gărzilor personale ale regelui: Mantiile Stacojii.

CAPITOLUL 32

CONFRUNTAREA FINALĂ

Cornelius se opri la mică distanță de rândul gărzilor și scrută cu atenție chipul fiecărui oștean.

— Soldați ai Mantiilor Stacojii, li se adresă el, nu doresc să mă lupt cu voi. Cu toate că sunt doar de câteva zile membru al unității voastre de elită, să știți că vă consider camarazii mei de arme.

— Căpitane Drummel, răspunse un bărbos înalt, ce părea conducătorul grupului, și tu, ca și noi, ai jurat să aperi viața regelui. Pentru ce ataci palatul suveranului tău?

Cornelius se încruntă:

— Din motive cât se poate de întemeiate. Când am făcut acel legământ de onoare, am crezut că jur să apăr viața unui om cinstit, nu uneltirile unui tiran, care a fost

în stare să-și trimită propria nepoată în sclavie, pentru a o împiedica să devină regină.

Sebastian se așteptase la câteva reacții de surprindere din partea lor, dar soldații n-au schițat niciun gest în acest sens. Băiatul simți dintr-odată cum îl cuprinde dezgustul.

— Cine ți-a spus acest lucru? zâmbi disprețuitor bărbosul.

— Nimeni. Am văzut cu ochii mei. Prietenul meu, Sebastian, și cu mine am salvat-o ieri pe prințesă din târgul de sclavi din Brigandia. Însă uneltirile regelui nu se rezumă doar la atât. Tot el a plănuit și a pus în aplicare otrăvirea fostului rege și a consoartei sale, iar în prima mea misiune a aranjat să fiu prins într-o ambuscadă, pentru asta plătind douăzeci de briganzi să mă reducă la tăcere. Credeți-mă, cel care s-a ascuns în odăile regale nu merită apărat.

Bărbosul rânji sarcastic:

— Căpitane Drummel, ce-ai zice dacă ți-aș spune că noi știam cu toții despre ambuscada în care ai căzut, precum și despre planurile pe care le avea regele în privința prințesei? Și, în plus, ce-ai spune dacă ai afla că fiecare dintre noi a fost plătit cu vârf și îndesat pentru a pretinde că nu știe nimic despre aceste lucruri?

Cornelius își deschise larg ochii și chipul îi căpătă brusc expresia dezgustului.

— Aș spune că Mantiile Stacojii este o grupare vrednică de dispreț, se răsti el. Și, în acest caz, nu mai vreau să fiu membru al unității voastre.

— Și dacă ți-am oferi și ție un aranjament similar și ai ajunge atât de bogat cum nici n-ai visat vreodată? întrebă un alt soldat.

— În situația asta, mi-aș pierde onoarea, îi răspunse Cornelius. Iar viața mi-ar deveni la fel de mizerabilă ca și a voastră.

Bărbosul râse batjocoritor:

— Cornelius, fii serios, doar nu-ți închipui că ai putea să ne înfrunți pe toți. Noi suntem cei mai buni luptători din regat și te încredințez că te vom ciopârți până la ultimul oscior.

Cornelius se plecă ușor:

— Domnilor, sunteți bine-veniți să încercați.

Sebastian dădu să pășească în dreptul prietenului său, dar micuțul luptător îi făcu semn să rămână în spate.

— Prietene, îi spuse Cornelius, acum nu-i deloc de glumă. Nu te supăra, dar nu vreau să-mi stai în cale.

— Cornelius…

— Nu. Ascultă-mă și dă-te mai înapoi!

Sebastian ridică din umeri și se retrase șovăielnic câțiva pași în spate. Urmă apoi o tăcere pe parcursul căreia combatanții nu s-au slăbit o clipă din ochi. Într-un final,

bărbosul păşi în faţă şi îşi ridică sabia. Cornelius aşteptă foarte calm şi, odată ce soldatul se avântă în atac, micuţul luptător repetă aceeaşi zvâcnire aproape imperceptibilă din încheietură — gest în urma căruia oponentul său mai făcu doi-trei paşi, cu privirea pierdută şi o pată mare de sânge în mijlocul pieptului. O clipă mai târziu, se împletici şi se prăvăli neînsufleţit pe trepte.

Ceilalţi membri ai corpului de gardă s-au privit de parcă nu le-ar fi venit să creadă şi, deodată, au şarjat toţi ca unul spre Cornelius. Micul luptător dispăru pentru o clipă în încăierare, exact în mijlocul grămezii de soldaţi ce-l înconjuraseră din toate părţile — dar, un moment mai târziu, scăpă din împresurare printr-un salt şi-o tumbă în spate, ateriză cu eleganţă pe balustrada de piatră din apropierea atacatorilor şi execută cu sabia două lovituri mortale, în urma cărora se prăbuşiră pe scări alţi doi soldaţi.

— Iar acum, domnilor, le strigă el, cred c-a sosit vremea să faceţi cunoştinţă cu vârtejul golmiran ucigător.

Lăsându-şi capul pe spate, răcni din toţi rărunchii şi sări pe deasupra agresorilor, răsucindu-se cu aşa iuţeală încât corpul i se pierdu ca într-un nor de ceaţă, în timpul saltului spre cealaltă balustradă — săritură pe parcursul căreia sabia vâjâi într-un arc de cerc ucigător, despicând coifurile a trei ostaşi ce se prăbuşiră morţi pe trepte.

Sebastian se lipi cu spatele de perete, imediat ce trupurile soldaților au pornit de-a dura pe scări pentru a se alătura camarazilor lor.

Cornelius își încetă răsucirea și ateriză pe cealaltă balustradă, râzând ca un maniac.

Ultimele cinci gărzi pricepuseră deja mesajul și, bombănind speriate, și-au azvârlit armele și au luat-o la goană pe scări, la capătul cărora s-au împleticit printre trupurile căzute ale foștilor lor camarazi și au năvălit prin spărtura ușii de la intrare.

Sebastian le ascultă pentru o clipă tropăiturile pașilor ce se îndepărtau în curte și se întoarse către prietenul său:

— Cornelius, ai fost...

Băiatul încremeni îngrozit când îl văzu pe micuțul luptător ghemuindu-se și căzând inert de pe balustradă. Ajuns într-o clipă alături de el, Sebastian îngenunche, îl întoarse pe spate și văzu un șuvoi de sânge ce susura prin cămașa de zale străpunsă în dreptul stomacului.

— Cineva... se pare că... m-a nimerit printr-o lovitură norocoasă, spuse Cornelius scrâșnind din dinți. Pe barba lui Shadlog!

Micuțul luptător dădu să se ridice, dar se prăbuși, gemând îndurerat. Saltul îl extenuase complet.

— Mă duc după ajutoare, spuse Sebastian.

— Nu... Cornelius îi arătă spre ușa camerei regelui. Nu mai pierde vremea... Prinde-l pe... Septimus... Acum totul depinde numai de..., micuțul luptător tresări spasmodic și leșină.

— Cornelius!

Sebastian își aplecă urechea la buzele prietenului său și auzi foarte vag suflul lent și superficial al respirației. Nu mai avea însă vreme de pierdut și, ridicându-se în picioare, strânse în pumn mânerul sabiei și străbătu cu pași mari palierul până la odaia regelui, unde se opri o clipă și se îmbărbătă. Băiatul izbi ușa cu piciorul și intră năvalnic în cameră. La prima privire, odaia părea goală. Auzind o bubuitură în spate, Sebastian se întoarse brusc și văzu că regele Septimus, ținând în mână un iatagan înfiorător, îl pândise după ușă și tocmai o ferecase cu un zăvor metalic uriaș.

— Așadar, iată-ne în sfârșit singuri, spuse el. Bufonul hazliu și cu mine, adăugă, ridicându-și sabia, vânturând-o prin aer și exersând câteva fente și eschive. Ai cumva să-mi spui o glumă bună?

Sebastian scutură din cap:

— Nu cred să fie locul și momentul potrivit pentru așa ceva.

— Și, cu sabia cum te descurci? Binișor?

Sebastian ridică din umeri:

— Destul de bine.

— Mă bucur, răspunse regele Septimus batjocoritor. Eu, pe de altă parte, sunt asul Keladoniei, câştigător trei ani la rând în turneele de scrimă. Nu-mi place să mă laud, dar trebuie să-ţi spun că sunt considerat de neînvins. Voi trăi o bucurie de nedescris, când îţi voi curma viaţa asta meschină, adăugă el, păşind în faţă şi ridicându-şi sabia. Uneori, lucrurile mărunte sunt cele care ne oferă în viaţă cele mai mari bucurii, nu-i aşa?

Sebastian însă nu mai avu timp să-i răspundă, căci regele se năpusti violent şi lovi direct spre grumaz. Băiatul îşi ridică sabia la timp şi ciocnirea celor două lame provocă o serie de scântei, însoţite de un şoc zdravăn pe care Sebastian îl resimţi din plin în braţ. Regele Septimus grohăi, îşi retrase iataganul şi izbi spre picioare, dar Sebastian sări sprinten, cu puţin înainte ca tăişul oţelului să spintece aerul la numai câţiva centimetri sub tălpi, şi îl pocni cu toată forţa, cu pumnul stâng, în plină faţă.

Regele se dădu clătinându-se câţiva paşi în spate şi îşi şterse cu dosul palmei şuviţele de sânge de pe buze.

— Ai trişat! urlă el. Vei plăti pentru asta!

— Aveai dreptate, îi spuse Sebastian. Într-adevăr, lucrurile mărunte sunt cele care ne oferă cele mai mari bucurii.

Deşi chipul îi era negru de furie, regele Septimus schiţă un zâmbet.

— Ești amuzant, spuse el. Dar vedem noi în câteva momente dacă îți mai arde de râs.

Septimus se năpusti din nou asupra lui și lovi cu atâta forță încât, în clipa în care îi pară lovitura, băiatul se clătină, se împiedică și căzu lat pe o măsuță joasă din lemn. Când se prăbuși pe podea, de cealaltă parte a măsuței, regele atacă din nou și Sebastian apucă în disperare de cauză de un picior al mesei și o înălță ca pe un scut în față. Sabia regelui tăie o bucată din tăblie și lama trecu la doar un lat de palmă pe deasupra capului băiatului. Punându-și tălpile în spatele tăbliei, Sebastian împinse puternic și o azvârli direct spre adversar.

Eschivând sprinten într-o parte, Septimus îi lăsă fără să vrea timp să se ridice, și cei doi au început să se urmărească în cerc, căutând o breșă de atac.

— Până acum ai avut noroc, remarcă foarte calm Septimus. Dar n-o să poți fugi la nesfârșit de mine. În definitiv, eu sunt rege, iar tu doar un biet bastard.

— Dar știu foarte bine ce mi-ar plăcea să fiu, îl încredință Sebastian. Și, că tot veni vorba, tu nu mai ești rege. Domnia ți s-a sfârșit încă din momentul în care orășenii s-au întors împotriva ta. Indiferent că mă ucizi sau nu, ești deja terminat.

— Chiar și în cazul victoriei, izbânda îți va fi una de aparență — căci nici nu vreau să mă gândesc cât te vei

chinui de-acum încolo să-ți prezinți spectacolele patetice, îl batjocori Septimus.

Regele îl încolți cu viclenie într-un colț, în apropierea unei uși din lemn. Sebastian dădu să se îndepărteze, dar Septimus se năpusti asupra lui și îl asaltă cu o serie de lovituri, una mai puternică decât alta. Sebastian izbuti să le blocheze pe toate, însă ultima lovitură îl aruncă în spate și ușa se deschise pe neașteptate, dându-i acces într-un coridor îngust, cu trepte ce urcau în spirală. Imediat ce Sebastian își dădu seama că nimerise în faimosul turn al palatului, regele îl atacă și mai violent, obligându-l să se retragă împleticindu-se pe scări și să-i pareze acestuia succesiunea nesfârșită de lovituri.

În semiobscuritate, ochii regelui păreau să dogorească asemeni jarului răscolit. Septimus râdea nebunește în timpul atacurilor și îl împingea pe Sebastian tot mai sus. Pe băiat îl dureau cumplit brațele și, transpirat leoarcă, în timp ce încerca să găsească pe dalele lucioase ale scării o poziție din care să opună o rezistență mai dârză, deodată, o lovitură deosebit de puternică îi smulse sabia din mână. Arma zdrăngăni și alunecă pe trepte.

Septimus rânji malițios:

— Vai, o situație deloc plăcută, nu? Elfule, cred c-ar fi bine să te pregătești să cerșești îndurare!

Regele se apropie și Sebastian se văzu nevoit să recurgă la ultima sa alternativă: fuga.

— Așa, bufonule, fugi! strigă Septimus, urcând fără grabă scările. Află însă că n-ai unde te ascunde.

După ce ocoli de câteva ori axul treptelor în spirală, Sebastian se opri în dreptul unui scut colorat din lemn, agățat pe zid. Întinse mâinile și încercă să-l dea jos, dar pavăza era bine prinsă de perete. Îngrozit de apropierea regelui, băiatul făcu un efort aproape supraomenesc și reuși să desprindă scutul din zid, smulgând totodată și câteva bucățele din tencuială. Își strecură antebrațul stâng în agățătoarele scutului și se ghemui cu spatele lipit de peretele interior al turnului. Când apăru Septimus, băiatul îi sări în față și îl izbi cu scutul direct în piept. Impactul îl dădu pe rege câțiva pași în spate, dar Septimus nu căzu, ci își reveni iute din surprindere și se năpusti spre Sebastian, lovind atât de puternic încât spintecă așchii mari din scut. Izbitura îl clătină serios pe Sebastian, care se întoarse și porni în goană în susul scărilor. Trecând prin dreptul unei fante pentru arcași, observă că ajunseseră la o înălțime impresionantă.

— Măscăriciule, hai să terminăm odată, fiindcă încep să mă plictisesc, se plânse regele. Hai, arată-ți scăfârlia și nu te mai împotrivi tăișului sabiei!

— Ce-ai zice... să-mi acorzi mie... onoarea primei lovituri? gâfâi Sebastian, având chipul scăldat în sudoare și simțind că este pe punctul extenuării totale și că nu mai poate face un pas.

— Nu! răbufni Septimus. Eu ți-am cerut primul acest lucru!

Regele își ridică brațul și lovi cu atâta forță încât scutul se sfărâmă în două și Sebastian simți adânc în umăr tăișul sabiei. Stimulat de intensitatea durerii, dădu să-l lovească pe Septimus în față, dar regele se feri și îi răspunse printr-un pumn ce-l izbi drept în nas și-l aruncă în spate, izbindu-l cu umerii într-o altă ușă de lemn, care se deschise brusc și-l azvârli în razele orbitoare ale soarelui. Speriate de apariția sa, câteva păsări fâlfâiră agitate din aripi și se înălțară zgomotos spre albastrul cerului senin. Băiatul încremeni pentru o clipă și privi amețit rotocoalele zburătoarelor în aer. Își dădu seama că ajunsese în vârful turnului și, așa cum îi spusese și Septimus, era cert că nu avea unde să se ascundă.

Sebastian se ridică printr-un efort incredibil și porni împleticindu-se spre parapet. Privind în jos, văzu o mulțime de oameni ce viermuiau la poalele turnului și semănau mai degrabă cu o armată de gângănii. Când orășenii i-au întâmpinat cu urale apariția deasupra parapetului, Sebastian zări ieșind din palat o siluetă

înveșmântată în rochie roșie. Fata își ridică privirea spre el și băiatul dădu să-i strige numele, când, deodată, Septimus îl strânse zdravăn de umărul rănit, întorcându-l cu fața spre el și obligându-l să țipe îndurerat.

Regele îl pocni în față atât de puternic, încât era cât pe ce să-l azvârle peste parapet. Prinzându-l însă la timp, îl răsuci de păr și îi puse sabia la gât. Sebastian simți cum tăișul lamei începe să-i ciupească ușor din piele.

— Ușurel, elfule! îi grohăi Septimus în ureche. Ia uite cine așteaptă acolo jos: prințesa ta preaiubită. Vreau să privească ce vei păți în continuare și, de asemenea, vreau ca ea să fie ultima persoană pe care o vei vedea înainte să mori. Așadar… care-ți sunt ultimele cuvinte?

Sebastian analiză fulgerător situația și, prin ceața roșiatică ce-i îngusta tot mai mult câmpul conștienței, răzbi într-o clipită o idee căreia știa că trebuia neapărat să-i dea glas.

— Aș dori să știu un singur lucru…, horcăi el. Este ceva ce-am dorit să aflu din primul moment în care te-am văzut…

— Ce anume? șopti Septimus.

— Tu… porți cumva perucă?

Septimus tresăltă de parcă ar fi simțit un pumnal în rărunchi.

— Ce vrei să spui? șuieră regele.

— Doar am întrebat... pentru că părul tău arată întotdeauna impecabil și nu pare a fi natural.

— Bineînțeles că-i natural! răcni Septimus. Toți știu că-i natural!

— Ah, în regulă... dacă spui tu...

Ridicându-și iute mâna, Sebastian îl înșfăcă de păr și smuci puternic din braț. Peruca rezistă surprinzător de bine pe capul regelui, dar, o clipă mai târziu, se dezlipi brusc și le dezvălui tuturor un rege la fel de pletos ca un ou fiert — ipostază ce stârni hohote de râs în rândurile mulțimii din curte.

— Dă-mi-o înapoi! urlă Septimus, ridicându-și mâna în care ținea sabia și întinzându-și celălalt braț după perucă. Îți poruncesc să mi-o dai imediat înapoi!

Sebastian începu să se retragă de-a lungul balustradei, ținând ca momeală peruca peste parapet.

— Îți dorești chestia asta? O vrei cu adevărat? întrebă el, aplecându-se mult peste balustradă și ținând peruca la un braț distanță de rege.

— Ce-ai zice s-o aruncăm oamenilor? Așa vor afla cu toții adevărul!

— Nu! Dă-mi-o înapoi!

Septimus se aplecă după ea și încercă s-o apuce, dar o ratã cu numai câțiva centimetri.

— Na că mi-a scăpat! spuse Sebastian, dând drumul perucii.

— *Nuuuuu!*

Septimus se repezi disperat să prindă peruca și Sebastian se ghemui iute și-l ridică de picioare peste parapet. Balansând o clipă pe balustradă, regele bătu aerul cu brațele, într-o încercare zadarnică de a se agăța de marginea parapetului.

Septimus icni jalnic și, o clipă mai târziu, alunecă și căzu în gol.

Sebastian privi cum regele se răsuci și plonjă vertiginos în aer, dând nebunește din picioare. Dedesubt, mulțimea se împrăștie în toate direcțiile.

În adierea vântului, peruca nu căzu la fel de rapid ca Septimus și fostul rege reuși s-o prindă cu puțin înainte să lovească pământul.

Sebastian își mută privirea în ultimul moment, iar când se uită din nou în jos, oamenii înconjuraseră deja corpul zdrobit acoperindu-i-l vederii.

Sebastian se împletici epuizat spre ușa turlei și porni pe scări, menținându-și cu greu echilibrul și ajutându-se cu brațul nevătămat să nu alunece pe treptele lucioase ale turnului. I se păru că durează o veșnicie până să ajungă în camera regelui, unde răsunau în ușă bubuituri puternice. Slăbit de pe urma pierderii de sânge, se chinui să ridice



zăvorul masiv și deschise într-un final ușa, în spatele căreia i se dezvălui o mulțime de oameni ce îl întâmpină cu urale.

Printre oameni zări un chip deosebit de frumos, căruia îi șopti numele și spre care își întinse brațul, pentru ca o clipă mai târziu să-și piardă cunoștința. Sebastian se prăbuși în brațele prințesei și nu mai simți când celelalte mâini l-au ridicat încetișor și l-au cărat cu grijă pe scări.

CAPITOLUL 33

REGINA

Sebastian aștepta nerăbdător la ușa odăii reginei. Trecuseră trei luni de la marea bătălie finală pentru Keladon și palatul începea să-și recapete aspectul său dintotdeauna. Ușile sfărâmate de la intrare fuseseră înlocuite, iar brațul rănit al băiatului se vindecase aproape în întregime. Cornelius era și el în plin proces de însănătoșire. Sebastian îl vizitase chiar în acea dimineață la spital, unde îl găsise pe micuțul luptător plin de energie și dornic să treacă la acțiune. Cornelius îi spusese că are să-i transmită ceva, dar numai când vor putea discuta între patru ochi.

În ultimele săptămâni, Sebastian de-abia dacă apucase să schimbe două vorbe cu regina Kerin. În primul rând, stătuse mult timp în spital, inconștient și febril — motiv din cauza căruia pierduse încoronarea ei triumfală.

Într-adevăr, fata îl vizitase de două ori și îi mulțumise exagerat de mult pentru ajutorul său. Cei doi știau însă că discuțiile le puteau fi auzite de pacienții din paturile alăturate și n-au avut o clipă ocazia de a-și deschide nestingheriți inimile.

Acum, în sfârșit, îl chemase într-o audiență privată. Se simțea ușor amețit și emoționat, dar știa că acestea erau simptome ale faptului că era îndrăgostit — însă nu știa ce urma să-i spună fetei. Îi fusese destul de greu și atunci când era prințesă — darămite acum, când ajunsese regină? Cum să i se adreseze?

Ușa camerei se deschise și Malthus ieși foarte mândru de el. Sebastian nu fusese întru totul de acord când auzise că fostul servitor al regelui rămăsese în personalul reginei. Băiatul nu uitase faptul că Malthus refuzase să-l ajute să scape din închisoare și știa bine că acesta n-ar fi mișcat un deget dacă i s-ar fi cerut să lupte pentru dreptul prințesei de a urca pe tron. Era însă un supraviețuitor — genul de om care își poate schimba credința de la un moment la altul. Umbla însă vorba că lucrurile se îmbunătățiseră semnificativ pentru el și ajunsese să primească și o simbrie.

Malthus îi zâmbi:

— Ah, domnul Darke. Nădăjduiesc că sunteți bine.

— Destul de bine, răspunse Sebastian. Dar nu mulțumită dumitale.

— Eh, fiţi serios, încă îmi mai purtaţi pică? Nu căutam decât să-mi apăr interesele.

— Aşa cum faceţi şi acum.

Malthus schiţă un surâs şi făcu o mică plecăciune.

— Maiestatea Sa este pregătită să vă primească, spuse el, poftindu-l pe Sebastian să intre şi închizând numaidecât uşa în spatele său.

Îmbrăcată într-o minunată rochie din brocart, fata îl aştepta în faţa şemineului din marmură. Chipul îi era pudrat în alb, părul lung îi era împletit într-un coc complicat şi arăta mult mai în vârstă decât ultima oară când o văzuse.

— Sebastian, îl întâmpină ea, zâmbindu-i rezervată. Te-ai însănătoşit.

Băiatul puse un genunchi în podea şi îşi coborî capul:

— Asta numai pentru a fi cât mai grabnic aproape de tine.

— Ah, încântător ca întotdeauna. Cornelius cum se simte?

— E aproape întremat. Va fi externat cât de curând.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, arătându-i să şadă pe un scaun, după care se aşeză pe alt scaun din apropiere.

Pentru o clipă s-au privit tăcuţi şi stingheri de parcă atunci s-ar fi văzut prima oară.

— Sebastian, i se adresă regina într-un final, regatul Keladon dorește să-și exprime recunoștința pentru serviciile pe care ni le-ai adus. Dorința mea este să-ți ofer atât ție, cât și căpitanului Drummel libertatea de a locui în oraș sau de a ne vizita ori de câte ori doriți — precum și suma anuală de trei sute de coroane de aur, pe care o puteți cheltui după placul inimii.

Băiatul se uită năuc la ea. Fata îi vorbise cu răceala și distanța unui străin.

— Banii vor fi plătiți...

— De ce-mi vorbești așa? o întrerupse el. Ai uitat că suntem prieteni? După ce-am trecut împreună prin atâtea încercări, mă așteptam ca măcar să vorbim ca doi oameni normali.

— Eu vorbesc cât se poate de firesc. Așadar, în privința banilor...

— Dă-i încolo de bani! Nu mă interesează banii! Eu am venit aici pentru a-ți spune ce-mi dictează inima.

Fata clătină din cap și îi șopti:

— Sebastian, știu că ai avut anumite sentimente pentru mine...

— Cum adică „am avut"? Nu s-a schimbat nimic...

Fata își coborî privirea:

— Din păcate, totul s-a schimbat. Acum sunt regina Keladonului și trebuie să mă comport ca atare. Nu mai

am voie să mă port după bunul meu plac. Sebastian, adăugă ea, ridicându-și ochii, aventura noastră va rămâne veșnic în inima mea. Însă, ca regină, am o datorie față de oamenii pe care îi conduc. Exact cum ți-am mai zis acum câteva luni, primul meu act monarhic va fi să mă căsătoresc cu prințul Rolf din Bodengen.

— Dar asta a fost... înainte ca noi să...

Sebastian se ridică nervos din scaun și se apropie de ea, îngenunchind și luându-i palmele într-ale sale.

— Știu bine că nu-l iubești și faci asta numai pentru că așa îți cer obligațiile regale. Însă știu totodată că ții la mine și...

— Nu. Te-ai înșelat, îl opri fata, clătinând din cap, cu lacrimi în ochi. Trebuie să înțelegi: viața mea nu-mi aparține mie, ci oamenilor din Keladon, orășenilor care au luptat — și, în unele cazuri, și-au dat și viața — pentru ca eu să ocup tronul care mi se cuvenea de drept. Prin această alianță cu regatul Bodengen vor sfârși vărsările de sânge care durează de ani de zile între regatele noastre.

— Dar cum rămâne cu tine? Cu fericirea ta? Și a mea? Nu merităm și noi să fim fericiți?

Fata se strădui să-și mențină demnitatea:

— Sebastian, cere-mi orice altceva dorești și, dacă stă în puterile mele, îți voi îndeplini dorința. Dar nu-mi cere asta. Nu ți-o pot oferi. Îmi pare rău.

Băiatul își retrase mâinile și se ridică răvășit. Traversă camera și privi amărât în vatra goală a căminului.

— Atunci nu-mi cere să rămân aici și să văd cum îți distrugi viața. Prefer să plec și...

— Nu, Sebastian, stai aici, pentru că-ți poți asigura un trai îmbelșugat. Vei putea cunoaște o fată frumoasă, de care să te îndrăgostești și...

— Eu știu că sunt deja îndrăgostit, răspunse el, privind-o aspru. Dar se pare că situația s-a complicat peste măsură.

— În cazul ăsta..., se opri ea, gândindu-se o clipă. Îmi mențin oferta de bani, fiindcă doresc să te recompensez pentru tot ajutorul acordat. Îmi permiți să fac măcar atât pentru tine?

Băiatul clătină din cap:

— Eu n-am nevoie de ei, așa că îi poți trimite mamei mele, în Jerabim, îi răspunse el, făcând politicos o plecăciune și întorcându-se spre ușă.

— Sebastian!

Pentru o clipă își pierdu prestanța și glasul îi semănă cu al fetei pe care și-o amintea.

— Te rog, spune-mi că nu mă urăști!

Sebastian o privi lung și categoric.

— Of, prințesă, n-aș putea niciodată să fac una ca asta, îi spuse el, simțindu-și ochii podidiți de lacrimi și grăbindu-se spre ușă.

Aruncând scurt o privire peste umăr, o văzu pe Kerin şezând pe scaun, cu capul plecat, în timp ce umerii i se mişcau încetişor în sus şi-n jos, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii pudraţi strident în alb.

Băiatul îşi dori nespus să se întoarcă la ea, dar ştia în sinea lui că nu mai putea face acest lucru. Fata se închisese în ea şi nu i-ar mai fi permis să se apropie. Sebastian ieşi şi se depărtă cu pas iute, în direcţia grajdurile regale, în căutarea lui Max.

Odată ajuns la grajd, avu surpriza să-l găsească acolo şi pe Cornelius, care ieşise din spital. Se cocoţase pe un balot de fân şi stătea la taclale cu bizonaurul. Sebastian se opri câteva momente în apropierea boxei şi ascultă conversaţia celor doi prieteni.

— Ai văzut cum au zburat soldaţii ăia când i-am izbit în plin în scuturi? întrebă Max. A fost ceva incredibil. De-acum ar trebui să mi se spună Max cel Măreţ.

— Eh, dacă mi-ai fi văzut vârtejul golmiran ucigător... Nu-mi place să mă laud, dar a fost numărul meu cel mai bun. Nu-mi dau totuşi seama cum de-a reuşit unul dintre soldaţi să mă rănească.

— Poate că ţi-ai pierdut condiţia fizică.

— Nici vorbă! Sunt încă în floarea vârstei. Odată ce rana mi se vindecă definitiv, voi fi capabil de absolut orice.

— Și ce-ați zice să pornim într-o nouă aventură? interveni Sebastian, pășind în boxă.

Cornelius zâmbi larg:

— Sigur, de ce nu? Aici e cam liniște și nu-mi prea place.

— Nu știu ce să zic. Părerea mea este să nu ne grăbim. Avem aici mâncare foarte bună — și suntem îngrijiți cu deosebită atenție, spuse Max, aruncându-i o privire lui Sebastian. Și, cum a decurs întrevederea cu regina?

Sebastian se așeză pe un balot și căută să nu-și trădeze jalea.

— Nu prea bine, recunoscu el. Se pare că-i hotărâtă să se mărite cu Rolf din Bodengen.

— Înțeleg. Nu-i un rezultat tocmai favorabil, spuse Max, reflectând o clipă. Dar s-ar putea să dorească să te țină aproape, ca pe un ibovnic secret.

Sebastian îl străfulgeră din priviri:

— Nu cred să ne convină niciunuia un astfel de aranjament. Tu știai că se va întâmpla una ca asta, nu? întrebă el, privind spre Cornelius.

Micuțul luptător ridică din umeri:

— Ăă... bănuiam că așa va fi. Sebastian, trebuie să înțelegi că fata este de-acum regină și are de îndeplinit tot felul de obligații. Sunt sigur că ține la tine, dar, să fim serioși, tu ești...

— Un biet bufon. Și, din câte se pare, un măscărici care a rămas iarăși fără slujbă.

— Îmi pare rău, prietene, dar mă tem că numai basmele au finaluri fericite.

— Hmm. În definitiv, veștile nu sunt chiar atât de rele, pentru că regina îți dăruiește trei sute de coroane de aur pe an.

— Glumești! exclamă Cornelius, holbându-se la el.

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Amândoi primim aceeași sumă, cu excepția faptului că eu nu doresc acești bani și am stabilit deja ca partea mea să-i fie trimisă mamei.

— Un gest minunat, spuse Cornelius, reflectând pentru o clipă. Părinții mei sunt însă putrezi de bogați, așa că nu ar avea sens să-ți urmez exemplul.

— N-a menționat că-mi dă și mie ceva? întrebă Max încrezător, dar cei doi nu l-au băgat în seamă.

— Așadar, continuă Sebastian, nu mai avem de ce să pierdem vremea pe aici. Mai ales că n-am niciun chef s-o văd căsătorindu-se cu nătângul ăla cu frunte teșită.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Acum, hai să-ți spun veștile foarte interesante pe care le-am aflat, zise Cornelius, oprindu-se o clipă și aruncând o privire în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu-i aude nimeni. Știu

că ai ieșit din spital cu mult înaintea mea, dar cred că-ți amintești de bătrânul din patul de lângă mine.

— Puțin. Era într-o stare destul de gravă, nu?

— Da, pentru că fusese rănit în bătălia pentru cucerirea palatului. Nathaniel îl chema. Îmi era clar că nu va rezista prea mult, așa că l-am lăsat să-mi povestească ce voia. Așa am aflat că fusese un aventurier și că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții în portul Ramalat, pe coasta de răsărit, unde intenționa să se întoarcă pentru o ultimă aventură.

— Foarte trist, interveni Max. Mă întreb dacă ne vor servi masa de prânz mai devreme...

— Șșș! sâsâi Sebastian. Zi mai departe, Cornelius.

— Ei bine, în ceasurile de pe urmă, când știa că nu mai are mult, mi-a dăruit ceva.

Cornelius privi încă o dată în jurul său, după care scoase de sub tunică un pergament galben, pe care îl despături și i-l înmână lui Sebastian. Pergamentul vechi, marmorat de vreme, părea a fi un fel de hartă.

— Ce-i chestia asta? întrebă Sebastian, întorcându-l pe o parte și pe alta și încercând să-l vadă mai bine în lumina slabă din grajd. Cerneala asta maronie e atât de ștearsă, că de-abia se mai vede.

— Aia nu-i cerneală, spuse Cornelius. Pergamentul e scris cu sânge. Este harta unei comori și arată locul comorii căpitanului Callinestra.

— Cum? întrebă Max.

— Callinestra! răspunse Sebastian. N-ai auzit de el? Când eram mic, tata obișnuia să-mi povestească multe din peripețiile acestuia. A fost regele legendar al piraților, despre care se spune că a adunat o comoară incredibilă, pe care a ascuns-o într-un loc secret. Dar... am crezut întotdeauna că ăsta-i doar un basm.

— Nu și din ce mi-a povestit Nathaniel. În tinerețe, pe când era mus pe corabia căpitanului pirat, *Steaua Oceanelor*, i-a fost dată în păstrare harta când vasul a fost atacat de o bandă de pirați rivali. Nathaniel a reușit să scape, în schimb, căpitanul și restul echipajului au pierit.

Max pufni neîncrezător:

— Dacă a avut încă din tinerețe harta, cum de nu a încercat chiar el să caute comoara?

— A încercat — și chiar de trei ori, dar de fiecare dată expediția a fost urmărită de ghinion. A treia oară de-abia a scăpat cu viață. Intenționa să mai încerce o dată, dar a fost rănit în lupta pentru palat și, știind că i-a venit sorocul, a hotărât să-i dăruiască altcuiva șansa de a-și găsi norocul.

— Hm, fornăi Max, clătinând disprețuitor din cap. Bătrânul era probabil smintit de-a binelea și foarte posibil să fi desenat chiar el harta. Eu unul n-aș avea încredere în hârțoaga aia.

Sebastian îl privi pe Cornelius.

— Tu crezi în povestea lui?

Micuțul luptător îi confirmă:

— În totalitate.

— Ei bine, atunci îmi este suficient, spuse Sebastian. Vom pleca imediat ce te vei însănătoși complet.

— Ia stai puțin! interveni Max. Eu nu pricep. Din moment ce-ai refuzat o grămadă de coroane din aur, e clar că nu te prea interesează banii. Așadar, pentru ce gonești acum după o comoară?

— De dragul aventurii, răspunse Cornelius. Pentru fiorii și bucuria de a găsi ceva ce n-a mai găsit nimeni.

— Înțeleg, dar nu trebuie totuși să ne pripim. O ducem foarte bine aici și nu cred că vă doriți să dați cu piciorul acestui trai... nu?

— Prietene, nu-ți face griji, îi zâmbi Sebastian. Dacă preferi să rămâi, eu nu am nimic împotrivă.

Max îl privi o clipă, după care clătină din cap:

— Știi bine că nu pot face una ca asta. I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine.

— Ea nu va afla niciodată, zise Sebastian. Tu poți sta liniștit aici, unde să mănânci tot ce ți se pune în față și să te faci gras și frumușel.

Max oftă:

— Este o perspectivă încântătoare... Dar nu, cred că-i mai bine să vin cu voi. De această dată vom călători pe apă, nu? Bizonaurii nu suportă apa.

— Bizonaurii nu suportă multe lucruri, murmură Cornelius.

Sebastian îi dădu harta înapoi:

— Păstreaz-o în siguranţă, până când vom fi gata de plecare. Şi, după cum arăţi, aş spune că vindecarea nu va dura mai mult de câteva zile. Iar în ceea ce te priveşte, adăugă el, întorcându-se spre Max, te-aş sfătui să mănânci tot ce primeşti. Odată ce vom porni la drum, nu vei mai avea parte de mâncare din belşug.

— Este chiar minunat, nu-i aşa? spuse Max scârbit. Nici nu ne stabilim bine undeva, că tânărului domnişor i se năzare să pornim din nou la drum. Sincer, câteodată chiar ţi se face lehamite, zău aşa!

În acel moment, porţile grajdului s-au deschis larg şi grăjdarul intră cu două găleţi pline.

— Oh, straşnic! zise Max înveselindu-se brusc. A sosit masa de prânz!

EPILOG

Sosise vremea să pornească la drum. Max tocmai terminase în tihnă ultima sa masă în grajdurile regale și aștepta înhămat la căruța lui Sebastian. Cornelius îl înșeuase pe Phantom și umpluse desagii cu provizii pentru călătorie.

Plecarea urma să le fie lipsită de o ceremonie de rămas-bun, cu orchestră sau fanfară — situație care îi convenea de minune lui Sebastian. Era chiar bucuros că plecau, pentru că în după-amiaza aceleiași zile venea în vizită la palat prințul Rolf din Bodengen — iar Sebastian știa că n-ar fi putut suporta să asiste.

Când dădu să urce pe capra căruței, Cornelius îl atenționă, tușind politicos. Sebastian se întoarse și văzu pe cineva apropiindu-se: o femeie înfășurată într-o mantie cu glugă largă, pe care o lăsă pe spate și își descoperi chipul.

Sebastian și Cornelius îngenuncheară îndată înaintea ei.

— Voiați să plecați fără să vă luați rămas-bun? întrebă ea, dojenitoare.

Sebastian se încruntă.

— Credeam că ne-am luat deja la revedere și, în plus, este periculos să ieși din palat fără escortă.

— M-am gândit că, pentru această ocazie, merită să-mi asum riscul, răspunse ea. Știi că-mi sunteți cu toții foarte dragi.

— Se pare că nu îndeajuns, bombăni Sebastian.

— Nu fi răutăcios, că nu ți se potrivește, spuse ea, făcându-le semn să se ridice și apropiindu-se de el. Am aranjat ca mama ta să primească suma anuală de galbeni care ți se cuvin. Un mesager de încredere a plecat deja spre ea. Așa că nu mai ai de ce să-ți faci griji în această privință, fiindcă va avea bani cât să-i ajungă toată viața.

Fata scoase de sub mantie un săculeț greu din pânză și i-l înmână lui Cornelius.

— Iar aici, căpitane Drummel, este plata dumitale pentru serviciile aduse regatului.

— Vă mulțumesc, Maiestate, spuse Cornelius făcând o plecăciune adâncă. Vă sunt deosebit de recunoscător pentru bunăvoința de care dați dovadă.

Fata își îndreptă privirea spre Sebastian.

— Din moment ce n-ai vrut să primești recompensa în bani, m-am gândit să-ți ofer altceva, spuse ea, scoțând de la gât un pandantiv prins într-o cureluşă de piele.

Bijuteria, lucrată cu măiestrie în aur și bătută cu nestemate, avea forma unui ochi albastru-strălucitor. Fata își întinse brațele și i-l atârnă la gât.

— Se spune că această amuletă îl apără de rele pe purtător. A aparținut de multe generații familiei mele și ar trebui dăruită numai membrilor familiei regale, dar, în cazul de față, putem face o excepție.

Sebastian ridică amuleta și o privi îndeaproape.

— Ești foarte generoasă, spuse el.

— Îmi permiteți să vă întreb încotro vă îndreptați?

Max deschise gura să-i răspundă, dar se răzgândi imediat ce simți în coaste cotul lui Cornelius.

— Nici noi nu știm, răspunse Sebastian. Încotro ne poartă vântul.

— Ei bine, atunci, mă voi ruga să sufle puternic și să vă readucă, într-o bună zi, în această direcție. Atunci poate veți poposi mai mult și ne veți povesti ultimele voastre aventuri. Îți mai amintești prima zi când ne-am cunoscut? întrebă ea, oprindu-se o clipă și zâmbindu-i. Când te-am pocnit în cap cu oala de noapte?

Sebastian zâmbi fără să vrea:

— Iar eu ți-am spus că ești prostuță. Acum n-aș mai avea scăpare, dacă aș spune una ca asta. E totuși ciudat, continuă el, după o scurtă pauză, dar toate acestea par să se fi petrecut cu foarte multă vreme în urmă, deși n-au trecut de atunci decât vreo două luni.

S-au privit în tăcere câteva clipe.

— Nu voi uita niciodată timpul petrecut împreună, îl încredință ea. Iar când voi fi bătrână, cu părul cărunt, le voi povesti nepoților aventurile pe care le-am trăit alături de Sebastian, Cornelius și un bizonaur pe nume Max.

Fata îi privi pe companionii lui Sebastian și continuă:

— Să aveți grijă de el și să nu-l lăsați să pățească mai știu eu ce.

— O să avem, Maiestate, făgădui Cornelius. Puteți conta pe noi.

Kerin își coborî ușor capul și Sebastian observă din nou lacrimi în ochii ei. Apoi se întinse și îl sărută pe obraz.

— Fie ca soarta să vă fie pe deplin favorabilă, spuse ea, după care se întoarse, își puse gluga și ieși grabnic din grajduri.

Sebastian privi în urma ei, învârtind amuleta în mâna dreaptă, în răstimpul unei tăceri foarte îndelungate.

— Ei, asta e! spuse Cornelius mult mai tare decât ar fi fost necesar. Timpul trece și ar trebui să pornim la drum, căci până la amurg avem de străbătut cale lungă.

— Mă dor picioarele numai la gândul călătoriei, bombăni Max. N-ar fi bine să mai amânăm plecarea câteva zile?

— Nu, îi răspunse Sebastian, întorcându-se spre căruță. Am amânat deja prea mult. Hai s-o luăm din loc!

Cornelius sări în șa, pe poneiul său; Sebastian urcă pe capră și lovi ușor cu hățurile flancurile bizonaurului.

— Hei, mai încet! se plânse Max. Nici n-am ieșit din aceste minunate grajduri și văd că mă biciuiești fără milă. Să știi că spinarea îmi este încă foarte sensibilă!

Max porni totuși ascultător la drum și cei trei prieteni ieșiră din grajduri, ocoliră palatul și o apucară pe drumul principal al orașului.

— Este o zi splendidă, observă Cornelius, privind întinderea vastă a cerului azuriu.

— Într-adevăr, îl aprobă Sebastian. Nici că putea fi mai frumoasă. Să fie într-un ceas bun, și să avem parte de-o aventură și un drum fără obstacole!

Aruncând o scurtă privire îndărăt, spre palat, i se păru că zărește la una dintre ferestrele de la etaj un chip pudrat în alb, dar, când se uită din nou, la fereastră nu mai era nimeni. Atunci, Sebastian își îndreptă atenția la drum și nu se mai uită în urmă.

Urmează
aventurile lui Sebastian, Cornelius și Max
în cartea a doua:

Sebastian Darke, Prințul piraților

CUPRINS

PARTEA A TREIA

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții:
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel.: 319.88.22, 19.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro.
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/61x86. Coli tipo: 27
Tiparul executat la:
Monitorul Oficial

ÎNCĂRCATĂ DE AVENTURI FABULOASE ŞI PLINĂ DE UMOR!





ISBN: 978-973-128-107-0

9 789731 281070

www.corintjunior.ro